

AZƏRBAYCAN MİLLİ ELMLƏR AKADEMİYASI
NİZAMİ adına ƏDƏBİYYAT İNSTİTUTU

ALXAN BAYRAMOĞLU

**AZƏRBAYCAN
DEMOKRATİK RESPUBLİKASI
DÖVRÜNDƏ ƏDƏBİYYAT**

Azərbaycan Respublikası Prezidentinin
İşlər İdarəsinin
KİTABXANASI

BAKİ - «ELM» - 2003

Elmi redaktor:
akademik *Bəkir Nəbiyev*

Rəyçi:
filologiya elmləri namizədi
Asif Rüstəmli

Bayramoğlu A. Azərbaycan Demokratik
Respublikası dövründə ədəbiyyat. - Bakı:
«Elm», 2003. – 276 səh.

Filologiya elmləri doktoru Alxan Bayramoğlunun bu kitabında Cümhuriyyət dövründə ədəbi-ictimai fikri düşündürən tələyüklü problemlərin ideya-estetik dərk dövrün poeziya və nəsr (qismən də publisistika) nümunələri əsasında təhlil olunur. Tənqid və ədəbiyyatşünaslığa isə xülasə şəklində diqqət yetirilir. Bu zaman ayrı-ayrı ədəbi şəxsiyyətlərin — A.Şaiq, M.Hadi, Ə.Cavad, Y.V.Çəmənçiminli, S.Hüseyn, M.Şahtaxlı, Um Gülsüm, C.Cabbarlı və b. fərdi yaradıcılıq keyfiyyətlərinə, habelə onların münasibətlərinin işığında dövrün ictimai-tarixi hadisələrinə nəzər salınır.

Əsər Cümhuriyyət dövrü ədəbiyyatımıza dair ilk monoqrafik təşəbbüs kimi 1989-cu ildə yazılmış və onun əsas müddəaları məqalələr şəklində elmi ictimaiyyətə 1990-cı ildən çatdırılmağa başlanmışdır. Müəllif monoqrafiyanı 1998-ci ildə yenidən işləmişdir.

Kitabın "Bədii nümunələr" bölməsində dövrün poeziya, nəsr və publisistikasından müəllifin toplayıb ərəb qrafikasından transliterasiya etdiyi nümunələr, həmçinin onlara izah və qeydlər verilir.

B 4603010000 Sifarişlə
655(07)+03

Azərbaycan Xalq Cümhuriyyəti barədə tarixi, elmi həqiqəti qəsdən, şüurlu və planlı şəkildə yasaqda saxlayan, yaxud siyasi, ideoloji təhrifə uğradan konyuktur ənənənin düz yetmiş il tarixi var. Vətənimizdə sovet yetmiş ilinin hakim məfkurəvi ehkamu AXC ilə bağlı sosial dəyərləri ikiqat kilidli qapılar arxasında saxlamışdır. Yaranan boşluğu (vakuumu) vulqar-sosioloji sxolastika, "millətçilik", "pantürkist" və "panislamist" ibarə və istilahlara doldurmuşdur. Hətta Azərbaycanda müstəqillik dövrünün ərəfəsində meydana çıxan bir sıra yazılar da Cümhuriyyətə münasibətdə məhz elmi əxlaq və ədəbi etika baxımından əvvəlki dəbi, əyinti və təhrifləri başqa formada davam etdirmişdilər.

Cümhuriyyət barədə tarixi-elmi bəraətin, onu öz ləyaqətində əhya etməyin ən yaxşı yolu — bu dövrün ideoloji, estetik, bədii sənədlərini üzə çıxarmaq və olduğu kimi nəşr etməkdir. Xoşbəxtlikdən artıq bu sahədəki təcrübənin də öz ənənəsi, öz ixtisaslı-peşəkar tarixi vardır. Həm elmi-tekstoloji, həm də mənəvi-viddani missiyanı, vəzifəni eyni vaxtda icra edən bu yeni, növbəti alimlər nəslinin ən ilk nümayəndələrindən biri - yorulmaz tədqiqatçı, rahat mətnşünas-alim, filologiya elmləri doktoru Alxan Bayramoğludur. Xüsusən Azərbaycan Xalq Cümhuriyyəti dövründə mədəni-bədii proses, ədəbi-ideoloji gərmiş barədə ilk mənbələrin, mətbuat və arxiv sənədlərinin bütöv bir silsiləsi elmi dövriyyəyə ilk dəfə onun tədqiqatçılıq əməyi və ziyalı-alim vətəndaşlığının nəticəsində daxil edilmişdir.

Bu dövr ədəbiyyatının aparıcı xadimləri, milli-inqilabi qəhrəmanlıq əhval-ruhiyyəsi, mövzu-problem əhatəsi, milli-genetik yaddaşı, qayıdış pafosu, poetika - sənətkarlıq mənzərəsi, janr, növ, üslub arsenalı və tipologiyası, nəhayət, tədqiqatçıları barədə ilk elmi-nəzəri təsəvvürü yaranlardan biri də məhz Alxan Bayramoğludur. Öz pred-

metli, əməli tədqiqatçılıq axtarışlarının elmi təfsirini, nəzəri ifadəsini o, müntəzəm olaraq məqalə və kitablar şəklində oxucuya çatdırır. "Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə ədəbiyyat" monoqrafiyası da onun bu silsilədən oxuculara təqdim olunan növbəti kitabıdır.

Kitabda dövrün ədəbi peyzajı, əsasən, poeziyaya və nəsrə verilən iki yığcam icmal şəklində əks etdirilir. Abdulla Şaiq, Məhəmməd Hadi, Əhməd Cavad, Cəfər Cabbarlı, Səlim Mümtaz, Um Gülsüm, Seyid Hüseyn, N. Vəzirov, A. Yusifzadə, həmçinin İbrahim Şakir, Hüseyn Vədat, R. Əfəndizadə, Əli Məstan kimi şair və nasirlərdən ən səciyyəvi bədii nümunələr vahid ideoloji-ədəbi kontekstdə təsvir və təhlil olunur.

Məlumdur ki, M.Ə. Rəsulzadə Cümhuriyyət dövrünü nəzərdə tutaraq yazmışdır: "Yeni dövrə keçid ədəbiyyatın durduğu bir dövrdür". Mirzəbala Məhəmmədzadə də eyni müşahidəyə şərih olaraq həmin natamam iki ilin ədəbiyyatında "quruluşla bağlı dəyərli əsərlərin" olmadığını etiraf etmişdir. Şübhəsiz, hər iki müəllif bu sözləri deyərək, bilavasitə Cümhuriyyətin obrazını, özü də bütün möhtəşəmliyi və özəməti ilə yaradan klassik sənət şedevrlərini nəzərdə tutur.

Lakin kitabdakı informasiya inandırır ki, belə bir böyük şedevrlər ayrılıqda yaranmasa da, AXC illərində Cümhuriyyət ideallarını incələyib tərənnüm edən zəngin bir poeziya, nəsr, fəal ədəbi hərəkət mövcud olmuşdur.

Azərbaycan ərazisi bərpa olunmuş, müsəlləh milli ordu yaradılmış, Azərbaycan dili dövlət dili elan edilmiş və belə etibarlı zəmində hökumətin iyirmi üç ayda mümkün olan ən böyük tədbirləri də demokratiya, elm və milli mədəniyyət sahəsində həyata keçirilmişdir; **Bakı Dövlət Universiteti** (1919), **Azərbaycan Dövlət Teatrı** (1919), **"Teatr xadimləri cəmiyyəti"**, **"Müsəlman Mühərrir və Ədiblər Cəmiyyəti"**, **"Yaşıl qələm"** ədəbi birliyi açılmış, milli simvolika — gerb, bayraq, himn müəyyən edilmişdir.

Bədii prosesi tənzim edən və yaradanlar — başda M.Ə. Rəsulzadə, ideoloq Mirzə Bala, parlamentin sədri Ə. M. Topçubaşov, parlamentin sədr müavini Ə. Ağaoğlu, S. Məmmədzadə, Ü. Hacıbəyli, Ə. Hüseynzadə, habelə, C. Məmmədquluzadə, M. Hadi, H. Cavid, A. Şaiq, Ə. Müznib, S. Mümtaz və b. idi. Xüsusən **"Cümhuriyyət şairi"** Ə. Cavad, Əliyusif Rai, Um Gülsüm xanım (M.Ə. Rəsulzadənin qardaşı qızı, S. Hüseynin həyat yoldaşı), Əmin Abid (Gültəkin), C. Cabbarlı, Davud, Əli Şövqi kimi gənclərin onlarla ehtirash şəri elliklə oxunan marş, himnə, nəğməyə çevrilmişdir.

Nəziyə, qəzəl, qəsidə, mərsiyə, mədhiyyə ənənəsinə isə daha çox Ə. Cənnəti, İ. Tahir, A. Müniri kimi yaşlı şairlər davam etdirirdilər.

Ümumiyyətlə, Məhəmməd Hadi və Hüseyn Cavid, Hacı Kərim Sanlı və Əhməd Cavad, Abdulla Şaiq və Əmin Abid, Cəlil Məmmədquluzadə və Üzeyir Hacıbəyli, Seyid Hüseyn və Cəfər Cabbarlı, Tağı Şahbazi (Simurğ), Yusif Vəzir Cəmənzəminli və Fəridun bəy Köçərli, Um Gülsüm və İ. Aşurbəyli bilavasitə Azərbaycan istiqlalına, milli dövlətə, bayrağa və gerbə, türklük idealına, islami və ümumbəşəri dəyərlərə həsr etdikləri ən yaxşı ədəbi-bədii, elmi-publisist, fəlsəfi-tarixi əsərlərini bu illərdə yazmışlar.

Bədii məhsul məzmunca bir neçə əsas, aparıcı sosial mövzu ətrafında mərkəzləşirdi: bayraqdakı rənglərin — türklük, islam və müasirlik idealının mədhi, türk və islam tarixinin tərənnümü, çağdaş modeldə ilk müstəqil, suveren milli dövlətin dəstəklənməsi, onun yaranması salnaməsinin, milli dövlətçilik ideologiyasının ifadəsi, təsbiti, ordunun hərbi uğurlarının bədii təminatı; ermənilərin Qarabağ davası, Azərbaycanda dinc əhəlinin vəhşicəsinə qətl və ərazilərin talan olunması, daşnakların Bakıda tarixi abidələri, elm və mədəniyyət ocaqlarını yandırması, 18-31 mart hadisələri, millətin türk keçmişinin və islam tarixində şəhidlik və qəhrəmanlıq səhifələrinin mədhi və

yada salınması; şimaldan yaxınlaşan qara dumandan və vətənin başı üstünü almaqda olan təhlükədən doğan həyəcan və təşvişin ifadəsi.

Milli intibah, hüriyyət düşüncəsi və istiqlal ovqatı Hadinin bu vaxta qədər yasaqda qalan iki cümhuriyyət dövrü şerində — "Zəfəri-nəhayəyə doğru" və "Əsgərlərimizə, könüllülərimizə" mənzumələrində, həmçinin "Aydınlıq bir gecədə təfəkkür dəqiqələri", "Kor soq-qur", "Baharın ilhamları və ictimai rəmzlər", "Hərərətli şer və yaxud qızdırmalı halımda saçmalarım" şerlərində davam eləyir. Müsavat və istiqbal tərənsi, həmçinin A.Şaiqin yasaqdan çıxan "İntizar qarşısında", "Arazdan Turana", "Yeni ay doğarkən", "Vətənin yanıq səsi", "Türk ədəmi-Mərkəziyyət firqəsi Müsavata ithaf" etdiyi (Marş) şerlərində davam edir.

Gənc Cəfər Cabbarlının istiqlal mövzulu dörd tribun şeri uzun müddət idi ki, zərəm unudurulmuşdu. Halbuki onlar 1918-20-ci illərin inqilabi və romantik ədasını xüsusilə qabarıq ifadə edən fəlsəfi-simvolik nümunələrdir: — "Sevdiyim", "Azərbaycan bayrağına", "Sevimli ölkəm", "Salam" şerləri. Romantik aşiq "yaşıl donlu, al yanaqlı, mavi gözlü sevdiyim" dediyi meşuqinə eşq elan edir və onun tarixi simvolikasını belə açırdı.

Cümhuriyyətin sabaha uçuş və döyüş cəngisi, fəth olunan səma və şimşək şerqisi kimi səslənən ən kövrək bədii notlarını isə yenidən açılan poeziya səhərinin ilk qadın şairəsi Um Gülsümün fərdi şer ədası ifadə edir. Onun "Əsgər anasına", "Çəkil, dəf ol", "Bir mayis günündə" kimi şerləri üzərində ən zərif nisgildən, hürkən təşvişdən bürüntü və tül, xüsusən "şimaldan gələn duman"dan bir ciskin var.

İstiqlal mövzusu, onun uğur və çətinlikləri, xilaskar türk mehmetciyinin (əsgərinin) obrazı, xüsusən, dövrün, mənəviyyət, məişət və əxlaqla bağlı problemləri bu illərin nəsrinə daha geniş yer tutur: "Hüriyyət günəşi" (Sımrğ), "Mədən sahibinin fərəsəti" (B.Talıblı), "Sınıq

qanadlar" (A.Yusifzadə), "Hamamçı", "Dilənçi", "Üç qardaş" (İ.Qəmbəroğlu), "Sərsəm kişi" (Ə.Fəhmi) və s.

Öldürülənlər, məhv olanlar millətin təkə oğul və qızları deyildi. Daha planlı və məqsədli şəkildə xalqın mədəniyyət abidələri məhv edilirdi. Erməni daşnaklarının Bakıdakı "mədəniyyət genosidi" mətbuatda ayrıca mövzuya çevrilmişdi. M.Ə.Rəsulzadə, Üzeyir Hacıbəyli, Mirzə Bala Məhəmmədzadə, Seyid Hüseyn ehtiraslı və ağırlı bədii-publisist yazılarla çıxış etmişdilər.

Şəhər memarlığına ən böyük qəsdin ünvanı kimi "İsmailiyyə"nin (indiki Milli Elmlər Akademiyasının) binası seçilmişdi. "İsmailiyyə yangını" bədii-ictimai fikirdə də bir yangına çevrildi. Hətta "Yaşıl qələm" ədəbi birliyi həmin mövzuda ən yaxşı bədii əsər üçün müsabiqə elan etdi.

Qələbə çələngini "Həzin bir xatirə — İsmailiyyə" hekayəsi ilə "Yaşıl qələm"ın rəhbəri Seyid Hüseyn qazandı. Əslində bu, mənsur lirikadır, "İsmailiyyə"yə mədhiyyədir. Ədib vüqarımız və izzəti-nəfsimiz olan bu müqəddəs binanı Cümhuriyyətin özünün daşdan heykəli və rəmzi kimi, "milli əməllərin", "hüriyyət və istiqlaliyyət məfkürəsinin doğulduğu yer" kimi tərənnüm edir.

Qeyd edim ki, "İsmailiyyə" mövzusunda hər iki hekayənin yenidən mətbuat və işıq üzü görməsi, sağlam elmi metodoloji əsasda təfsiri də məhz Alxan Bayramoğluна məxsusdur.

İnanırıq ki, istedadlı alim-ədəbiyyatşünas, Cümhuriyyət dövrü ədəbiyyatının etibarlı, sabit, dəyişməz tədqiqatçısı kimi tanıdığımız Alxan Bayramoğlu öz axtarışlarını bundan sonra daha böyük miqyas və ölçülərdə davam etdirəcəkdir.

YAŞAR QARAYEV

KİTAB VƏ ONUN YARANMASINA DAİR

Azərbaycan Demokratik Respublikasının süqutundan sonra Sovet imperiyasının siyasətinə uyğun olaraq bu dövr tariximizin üstünə qalın qara pərdə çəkilmişdi. Təbliğat maşını öz yalanları ilə həmin pərdənin altındakı Azərbaycan tarixi, ədəbiyyatı və mədəniyyəti üzərinə aramsız olaraq lənət və iftira çirkabı atır, xalqın milli-tarixi yaddaşının kökü hər cür vasitələrlə və amansızlıqla qurudulmağa, xalq manqurtlaşdırılmağa, baş məqsəd olaraq yeni tarix və yeni, vahid slosialist milləti yaradılmağa cəhd edilirdi. Tariximizin digər şöhrətli və fəxr edilməli səhifələri kimi, cümhuriyyət (respublika) dövrü də təhrif edilir, yalnız nəyisə lənətləmək lazım gələndə ikrahla "müsavət dövrü" kimi xatırlanırdı.

Ancaq imperiyanın bütün cəhdləri, dövlət səviyyəsində proqramlaşdırıb intensiv şəkildə həyata keçirdiyi manqurtlaşdırma siyasəti baş tutmadı. Ulu və şöhrətli tarixə, sağlam genetik fonda malik Azərbaycan xalqının milli-tarixi yaddaşını, genetik əlaqə və bağlarını qurutmaq, məhv etmək mümkün olmadı. 1980-ci illərin ortalarından başlayaraq gətdikcə alovlanan istiqlal mübarizəsi əvvəlcə düşüncələrdə, şüurlarda hazırlandı. Belə günlərin birində — 1989-cu ilin sentyabrında işlədiyim Azərbaycan EA Nizami adına Ədəbiyyat İnstitutunun direktoru, professor Yaşar Qarayev öz kabinetində institutun gənc alimlərinin müşavirəsini keçirirdi. Müşavirənin başlıca məqsədi ədəbiyyat tariximizin indiyədək (həmin günlərdə) ağ saxladılmış səhifələrini yeni təfəkkür işığında araşdırmaq, təhrifləri aradan qaldırmaq, çoxcildlik "Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi"nin daha təkmil şəkildə üzə çıxmasına nail olmaq idi. Yəni, yeni yazılacaq mövzuların çoxcildliyin müvafiq hissələrində öz əksini tapacağı vəd edilirdi. Bununla əlaqədar konkret mövzular təklif olunur və bildirilirdi ki, plandankənar iş kimi könüllü götürülən hər bir elmi-tədqiqat mövzusu üçün əlavə əmək haqqı ödəniləcək. Hər

kəsə öz imkanları daxilində mövzu götürmək sərbəstliyi verilməklə, işin ilin (1989-cu ilin) axırınadək yerinə yetirilməsi tələb olunurdu.

Mən Azərbaycan Demokratik Respublikası dövrünün ədəbiyyatını araşdırmağı öz üzərimə götürərək, işi tələb olunan vaxtadək başa çatdırdım. 1990-cı il fevralın 8-də "Elm" qəzetində bu istiqamətdəki araşdırmalarımın ilkin nəticələrini əks etdirən bir məqaləm çap olundu. Həmin il "Ulduz" jurnalının 5-ci sayında "Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə ədəbiyyat" adlı böyük bir məqaləm dərc edildi və onu Türkiyədə (Ankarada) çıxan "Azərbaycan" (1991, № 281, s. 5-18) və «Türk dünyası araşdırmaları» (1991, № 75, s. 87-108) dərgiləri yenidən öz səhifələrində yayınladı. Bundan sonra "Dialoq", "Azərbaycan", "Açıq söz", "Dünya", "Gənclik", "Dirçəliş", "Hərbi bilik" jurnallarında, "Azərbaycan" (Ankara) dərgisində və "Azərbaycan", "Açıq söz", "Azərbaycan ordusu", "Vətən səsi", "Bakı", "İki sahil", "Həyat", "Panorama", "Ədəbiyyat qəzeti", "Sovet kəndi", "İncəsənət", "Sabah", "Borçalı", "Yeni müsavət", "Novruz", "Azad Azərbaycan", "Hikmət" qəzetlərində bu istiqamətdəki araşdırmalarımın nəticəsini işıqlandıran 70-ə qədər məqalə dərc etdirdim, iki kitabım çapdan çıxdı, çoxsaylı radio və televiziya çıxışlarım oldu.

Araşdırmalarımın nəticələri elmi ictimaiyyət və geniş oxucu kütləsi tərəfindən maraqla qarşılanmaqla yanaşı, onun üzərinə çirkab atmaq istəyənlər, bəzən nəyisə özününküleşdirməyə çalışanlar da tapıldı. Hətta həmkarlarım arasında araşdırmalarımın nəticələrindən istifadə etməyə yoldaşcasına icazə istəyib, əməyimin üzərinə kölgə salmaq niyyətindən uzaq olduqlarını söyləsələr də, sonralar mənim elmi və xidməti nəticələrimə göz yumub, onun üstünü vurmamağa, bəzi şeyləri isə öz adlarına çıxmağa çalışanlar da tapıldı. İradlarım həmin mövzunun kölgəsində xal yığmağa çalışanları öz əməllərindən döndərə bilməsə də, tarix durur, faktlar durur. Onlar hazır araşdırma-

lara, başqasının əməyinə kosmetik dəyişikliklərin köməyi ilə sahib çıxmağa çalışırlar. Lakin haqq-ədalətin cümhuriyyət dövrü ədəbiyyatımızın üzərindən qara pərdəni götürdüyü kimi, bu cür adamların bəd niyyətlərini də gəc- tez üzə çıxarıb faş edəcəyinə əminliklə öz işimizə davam etməkdəyik.

Kitabın birinci bölməsi dövrün poeziya və nəsrinə dair tədqiqatdan, ikinci bölməsi isə dövrün bədii (poeziya, nəsr və publisistika) nümunələrindən ibarətdir. Axırda "Qeydlər və şərhlər" verilmiş, çətin sözlərin lüğəti (izahı) isə mətnin daxilində mötərizədə göstərilmişdir.

Müəllif

DÖVRÜN TARİXİ-İCTİMAİ VƏ SİYASİ XÜLASƏSİ

Bir-birinin ardınca baş verən inqilablar Romanovlar sülaləsinin hakimiyyət dayaqlarını laxladaraq Rusiya imperiyasının dağılmasını şərtləndirdi. Uzun tarixi mərhələdən keçən sinfi mübarizə prosesində əlbir fəaliyyət göstərən hər bir xalq milli özünüdərk, milli mənlilik şüurunu formalaşdırmağa başlayırdı ki, bu da nəticə etibarilə xalqların milli muxtariyyət və suveren dövlət yaratmaq arzusunu çiçəkləndirirdi. Odur ki, xalqların müstəqil yaşamaq hüququnun dərkindən doğan cəhdlər getdikcə güclənirdi. Qədim və zəngin milli-mədəni irs və tarixə malik Azərbaycan xalqı tarixin bir çox mərhələlərində ciddi siyasi və milli-mədəni zərbələrə, aşınmalara məruz qalmasa da, öz mənliliyini, milli simasını qoruyub saxlaya bilmişdi. Ona görə də ictimai-siyasi və tarixi-inqilabi hərəkat prosesində digər xalqlarla inadla nəinki ayaqlaşmağa, hətta onlardan daha da irəli getməyə çalışaraq özünün tarixi haqqını — müstəqil və suveren dövlətə malik olmaq hüququnu bərpa etmək imkanını əldən vermədi. Bu işdə, yəni ictimai-siyasi və milli-mədəni çarpışmaların ön cəbhəsində getməsində Azərbaycanın coğrafi mövqeyi, təbii sərvətlərinin zənginliyi və intellektual potensialının gücü ilə yanaşı, xüsusən XIX əsrin ortalarından başlayaraq qabaqcıl görüşlü xadimlərimizin apardıqları məqsədyönlü, ardıcıl və inadcıl mübarizələri, göstərdikləri fədakarlıq nümunələri də xüsusi rol oynadı. Eyni zamanda, qeyd etdiyimiz kimi, Azərbaycan sənayenin və ticarət-iqtisadi əlaqələrin qovşaqlarından olmaqla, istər-istəməz, beynəlxalq həyatın qaynar guşələrindən birini təmsil edir. Bu da onu "Yağlı tikə"yə çevirərək zaman-zaman müxtəlif dövlətlərin münaqişə obyektinə çevirməkdədir.

Oktyabr sosialist inqilabından sonra Bakıda da hakimiyyət "komunna"larının əlinə keçdi. Lakin kənardan gətirilən bu "sosializm" Azərbaycan xalqından çox Rusiya-

nın mənafeyinə xidmət etməkdə idi. V.İ. Leninin bir sıra məktub, teleqram və əsərlərində ifadə olunduğu kimi, Bakı Rusiyanın iri sənaye mərkəzlərindən hesab edilməklə, Rusiya sosialist inqilabının yaşamasına xidmət etməli idi. Bakı kommunası liderlərinin əksəriyyəti üçün Azərbaycan xalqının müqəddəratı əsas məqsəd yox, vasitə idi. Odur ki, onlar bu xalqın haqq səsini müxtəlif vasitələr, o cümlədən sınılanmış milli qırğınlar yolu ilə batırmağa çalışırdılar. Mübarizənin əvvəlində yekdil olan xalqların bəzi liderləri sonrakı mərhələdə milli mənafe məsələsi ortaya çıxanda dünənki cəbhədaşlarına zidd mövqe tutmaqdan çəkinmirdilər. Nəticədə xalqların beynəlmiləl əməkdaşlıqlarına milli ədavət toxumu səpilərək onlar qarşıdurma-ya doğru aparılırdı. Bu yolda isə hamının günahı və rolu, təbii ki, eyni deyildi.

Hələ XIX əsrin əvvəllərində çar Rusiyası ilə İran monarxiyası arasında parçalanan Azərbaycanı hər iki monarxiya tarixin səhifələrindən silərək öz içərisində əritmək üçün məqsədyönlü və planlı işlər görürdü. İnqilabi mübarizə prosesinin ilkin mərhələlərində bu işlərin təsiri özünü göstərirdi; siyasi mübarizə meydanında Azərbaycan adı və məfumu, demək olar ki, görünmürdü. Milli siyasi şüur və təşkilatlanma zəif idi. Odur ki, bir çox milli-bəşəri və taleyüklü məsələlərin həllində digər xalqlardan geri qalırdıq. Bütün bunlar isə Azərbaycan xalqının azadlıq və istiqlaliyyət yolunda daha ağırlı mərhələlərdən keçməsi ilə nəticələnirdi. Rusiyanın tərkibində olan digər xalqlar, o cümlədən ermənilər isə hadisələrin son nəticələrindən maksimum istifadə etmək məqsədi ilə azərbaycanlıları da öz tərəflərinə çəkərək çarizmin tərkibindən çıxmaq üçün xüsusi qızgınlıq göstərirdilər. Bu cəhətdən "Şərqi-Rus" qəzeti ilə əlaqədar olan bir sənəd maraqlıdır.

1905-ci ildə Canişinin adına yazılan həmin sənəddə deyilir: "Keçən il "Şərqi-Rus"da ehlə məqalələr dərc olunmuşdur ki, bunun üçün Rusiyada hər hansı, hətta senzurasız bir qəzeti bağlatdırıb onun redaktorunu sürgün edərdi-

lər. Amma bütün bunlar sensor Karaxanovun gözündən yayınmışdır. Bu həm də məhz ehlə bir dövrə təsadüf edir ki, hökumətin siyasətindən narazı qalan ermənilər çılgın hisslərlə müsəlmanları özləri ilə birləşməyə və "düşməni" əzməyə dəvət edirdilər".¹

Bu sənəd bəzi siyasi hadisələrin səbəblərini aydınlaşdırmağa kömək edir; görünür, ermənilərlə azərbaycanlılar arasında ümumi düşməne — çarizmə qarşı mübarizə meylini hiss edən kimi hələ kifayət qədər möhkəm olan imperiyanın dövlət aparatı vəziyyətdən çıxmaq üçün bu xalqlar arasına milli qırğın salınmasını zəruri hesab etmişdilər. Ermənilərin əsrlərdən bəri çəkdiqləri vətənsizlik dərdi və özlərinə müəyyən ərazi tutub orada milli dövlətlərini yaratmaq həsrəti bu məkrli planın uğurla həyata keçməsinə təmin edən ən əsas istinad nöqtəsi idi. Çünki hər isə həsrətində olduğu şeyi nişan vermək kifayətdir. Sadəcə olaraq həmin adamı inandır ki, onun dərdirin dərmanı məhz budur. Qalan hər şey asandır. Rusiya imperiyası da Azərbaycan kimi "yağlı tikə"ni əldə saxlamaq üçün ermənilərin bu yanğısından istifadə etmək qərarına gəldi və atdığı tor boşa çıxmadı.

Əlbəttə, bütün bunlar Rusiya imperiyasının ermənilərə canıyananlığından deyil, qeyd etdiyimiz kimi, Azərbaycanı əldə saxlamaq niyyətindən irəli gəlirdi. İmperiyayı bu ərazidə hansı millətin yaşaması yox, Azərbaycanın məhz onun maraqlarına xidmət etməsi maraqlandırır. Təsadüfi deyil ki, dövrün qabaqcıl xadimləri bu qırğının kənardan töredildiyini göstərir, həmin mənfur niyyəti dö-nə-dö-nə ifşa edib xalqları birliyə çağırırdılar. Lakin ustalıqla düşünülmüş plan məhərrətlə həyata keçirilmişdi. Hər iki xalqın qabaqcıl görüşlü xadimləri isə məcburiyyət qarşısında qalaraq milli istiqlaliyyət uğrunda mübarizədən,

¹ Sitat Şövqi Novruzovun "Şərqi-Rus"un çağırışı (Bakı, Yazıçı, 1986, səh.80) monoqrafiyasından götürülmüşdür.

müvəqqəti də olsa, əl çəkib milli qırğını yatırtmağa çalışsındılar.

Sınaqdan uğurla çıxan bu mənfur üsul tarixin dönüş nöqtələrində həmin xalqların milli istiqlaliyyət mübarizələrinin azdırılması vasitəsinə çevrildi və getdikcə əvvəlki əlaqələr qarşılıqlı etimadsızlıq və milli düşmənçiliklə əvəz olundu. Ermənilərin ərəzi iddiaları milli ədavət zəminində inkişaf etdirildi. Bu məkrli plan, ideya həm də kilsenin fəal iştirakı ilə şüurlara əl ustalıqla, əl şirnikləşdirici üsullarla yeridildi ki, rusalardan əvvəl ermənilər və gürcülər Azərbaycanı bölüşdürməyə səy göstərməyə başladılar. Həmin cəhdlər 1918-ci ildə özünü qabarıqlığı ilə göstərirdi. Təsədüfi deyil ki, Kommuna hökuməti Bakı və Bakı quberniyasını Azərbaycandan ayırmağa çalışaraq, inqilabın digər ərəzilərə yayılmasına maraqlı göstərmirdi. Bakı və Bakı quberniyasının müqabilində Qarabağ da daxil olmaqla, böyük bir ərəzi ermənilərin üzdənirəq liderlərinin, qərb zonası isə gürcü mənşeviklərinin nəzərində idi.

Başında S.Şaumyanla A.Çaparidzenin durduğu "Kommuna" hökuməti, ikili oyun oynayaraq, özlərinin milli şovinizm azarlarına məlhəm tapmağın çarəsini Bakı və ətraf rayonlarda azərbaycanlılara qarşı kütləvi qırğınlar təşkil etməkdə görürdülər. Odur ki, 1918-ci il martın sonlarında Bakıda, daha sonra Quba, Şamaxı, Qarabağ və Gəncədə azərbaycanlılara qarşı kütləvi qırğınlar törədildi. Xalq olmazın müsibətlərə məruz qaldı. Lakin bütün bu təzyiqlər Azərbaycan xalqının milli mənlilik duyğusunu iflic etmək əvəzinə, onun milli istiqlaliyyət uğrunda mübarizə əzminə yeni təkan verdi. Nəticədə Birinci Dünya müharibəsinin sonuncu ili — 1918-ci il bir çox beynəlxalq məsələlərin aydınlaşması ilə yanaşı, Azərbaycan xalqı üçün də milliözünüdərk prosesinin kamilləşmə mərhələsinə qədəm qoyması kimi yadda qaldı.

28 may 1918-ci ildə Azərbaycanın İstiqlal Bəyannaməsi elan edildi. İyunun 4-də isə Azərbaycan Cümhuriyyəti

yəti ilə Osmanlı imperiyası arasında bağlanan müqaviləyə əsasən, qayda-qanunu və ölkənin təhlükəsizliyini təmin etmək üçün ehtiyac olduğu təqdirdə Azərbaycan Respublikası hökumətinə silahlı qüvvələrlə yardım etməyi qarşı (Osmanlı) tərəf öz öhdəsinə götürdü. Ona görə gənc Azərbaycan hökumətinin müraciətinə əsasən Türkiyənin hərbi naziri Ənvər paşanın qardaşı Nuru paşanın komandanlığı ilə Qafqaz İslam Ordusu Azərbaycana gəldi. Azərbaycan hökuməti bu ordunun köməyi ilə yerlərdə öz hakimiyyətini möhkəmləndirərək ölkədə əmin-amanlıq yarada bildi. Bundan sonra Bakı uğrunda mübarizə diqqət mərkəzində oldu.

Həmin günlərdə Bakıda hakimiyyət kommunarların əlində idi. Lakin bir tərəfdən daxili siyasi ziddiyyət, xalqımıza qarşı milli şovinizmdən doğan qüsurlu, məkrli fəliyyət proqramı və üsulu, digər tərəfdən də Denikin iddiaları və beynəlxalq qüvvələrin Bakı neftinə olan maraqları vəziyyəti daha da kəskinləşdirir, sosial və mədəni dayaqları zəif olub ancaq qan gölü üzərində dayanmağa çalışan Bakı Kommunasının süqutunu labudləşdirirdi. Odur ki, kommuna hökumətinin özünü xilas etmə cəhdləri puç çıxdı. Qısa müddət ərzində başına gələn müsibətlərdən düzgün nəticə çıxarda bilən Azərbaycan xalqı özünün milli və siyasi maraqlarına yad olan qüvvələrdən üz döndərdi. Üstəlik, kommunarların özlərinə mütəfiq hesab etdikləri Biçeraxov və erməni-daşnaq dəstələri Bakıya istiqamət götürən Qafqaz İslam Ordusunun vahiməsi qarşısında dayana bilməyib qaçdılar. Nəticədə iyunun axırlarında kommuna istefaya məcbur oldu. Bakıda hakimiyyət "Sentrokaspi" hökuməti kimi tanınan və yenə Azərbaycana tamamilə yad olan qüvvələrin əllərinə keçdi.

Məhz Azərbaycana, Azərbaycan xalqının milli mənafeələrinə ögey münasibət bəsləyib, başlıca dayağı xaricdə, xarici qüvvələrin şirin vədlərində axtarmalarının nəticəsində "Sentrokaspi"çilərin də hakimiyyət ömrü çox qısa oldu. Onlar özlərinə yerli zəmində dayaq tapa bilmədilər.

Sentrokaspi diktaturasının hakimiyyət başında olduğu günlərdə — avqustun 27-də Sovet Rusiyası ilə Almaniya arasında bağlanan müqavilənin 14-cü maddəsinə görə, Almaniya Bakı quberniyasının türklər tərəfindən tutulmasına yol verməyəcək, əvəzində Rusiya burada neft hasilatını təmin edərək, çıxarılan məhsulun dördüdə birini, ya da xüsusi aylıq faizini Almaniya verəcəkdi.

Əlbəttə, Azərbaycan hökuməti onun xəbəri olmadan bağlanan bu həyasız müqaviləyə qarşı nota verərək bildirmişdi ki, "Bakısız Azərbaycan — başsız bədəndir".

İngilislərin Bakıya çağırılması da Sentrokaspi diktaturasını xilas edə bilmədi; sentyabrın 15-də Bakı azad edildi və Azərbaycan hökuməti öz qanuni paytaxtına sahib oldu. Lakin Antantanın qələbəsi ilə "Üçlər İttifaqı"nın nümayəndəsi kimi Türkiyə də ağır vəziyyətə düşdü və qalib tərəfin tələbinə əsasən öz qoşunlarını Qafqazdan geri çəkəli oldu.

Bununla belə, Türkiyə özünə qardaş saydığı Azərbaycan xalqına kifayət qədər kömək edə bilməmişdi. Belə ki, Qafqaz İslam Ordusunun köməyi sayəsində azərbaycanlılar labüd qırğından və siyasi iflasdan xilas oldular. Ölkədə müəyyən qədər daxili sabitliyə, ordu quruculuğuna, sərhədlərimizin möhkəmləndirilməsinə və s. nail olundu. Paytaxt uğrunda aparılan mübarizə qələbə ilə bitdi. Elmi ədəbiyyatda deyildiyi kimi, "Bu dövrdə Azərbaycan hökumətinin istiqlalıyyət yolunda atdığı, bəlkə də, ən böyük addım onun öz paytaxtına sahib çıxıb, öz hakimiyyətini bütün Azərbaycanda yayması idi ki, bu yolda da qardaş türk xalqının mindən artıq əsgəri, otuz zabiti öz canlarını fəda etmişdilər... Bakı müsəlman xeyriyyə cəmiyyətinin qərarı ilə bu şəhidlərin xatirəsinə abidə ucaldılmalı idi və onları "işğalçı" adlandırmaq, "talançı" kimi qələmə vermək həmin dövrün təsəvvürlərinə görə nankorluq hesab edilirdi. O illərdə "Azərbaycan" qəzeti çox haqlı olaraq yazırdı: "Türk qoşunları Azərbaycan respublikasına köməyə imperialist məqsədlə, yəni işğal məqsədi ilə gəl-

mədi, onlar öz qardaşlarını xilas etmək üçün gəlmişdilər və öz qardaşları qarşısında borclarını yerinə yetirib getdilər"¹.

Bu da təsadüfi deyildi, çünki rus və ingilis diplomatiyasının əlində daima oyuncaq olan erməni siyasətçiləri türk xalqlarına kəskin düşmənçilik münasibəti bəsləyir, fürsət düşən kimi öz məkrli niyyətlərini vəhşilikdən bətr bir çılğınlıqla həyata keçirirlər. Bu cəhətdən Məhəmməd Həsən Hacınskinin "Ermənistanın müstəqilliyinə münasibətiniz? — sualına... Ənvər paşanın verdiyi cavab maraqlıdır: "Türkiyə müstəqil erməni dövlətinin yaranması əleyhinə deyil. Bir şərtlə ki, ingilis-rus siyasəti xatirinə erməni xalqı türklərə qarşı intriqalarına son qoysun"².

Hadisələrin sonrakı gedişi Ənvər paşanın bu mülahizəsinin sərrastlığını təsdiq etdi. Belə ki, Azərbaycan Demokratik Respublikası özünün dövlət müstəqilliyini beynəlxalq aləmdə təsdiq etdirmək üçün Paris sülh konfransında apardığı məqsədyönlü mübarizənin həlledici anlarında və varlığını, suverenliyini şimaldan gələn təhlükədən qorumağa çalışdığı günlərdə daim daşnaqların pozucu əks-təbliğati, xəyanəti və Azərbaycan əleyhinə xəyanətkar müqavilələri ilə üzleşərək çətin vəziyyətlərə düşmüş, nəhayət, 1920-ci il aprelin sonlarında yenə daha çox ermənilərin qatı düşmənçilik hərəkətləri nəticəsində milli müstəqil dövlət statusundan ol çəkməyə məcbur olmuşdu.³

¹ Nəsim Nəsimzadə. Azərbaycan Demokratik Respublikası: İstiqlal soracağında. "Elm" qəz., 12 avqust 1989.

² Yəni orada.

³ Ətraflı bax: Tadeuş Svyatovskiy. Rusiya Azərbaycanı. 1905-1920-ci illər. "Müsəlman cəmiyyətində millət yarışı" kitabından (İngilis dilindən tərcümə edən: Vilayət Quliyev). "Elm" qəz., 2, 8, 30 sentyabr, 7, 14, 21 oktyabr 1989.

I FƏSİL

POEZİYA

Sovet imperiyasının ölkəmizdə hakim olduğu 70 ildən artıq bir dövr ərzində Azərbaycan Demokratik Respublikasının tarixi, dövlət quruculuğu işləri, iqtisadi siyasəti, ədəbi-mədəni həyatı əyri güzgüdə əks olunmuşdur. Siyasi və elmi ədəbiyyatda bu dövr, demək olar ki, kimlərinse söyülməyi, döyəclənməyi lazım gələndən gələne yada düşmüş və hər dəfə də xalqımızın tarixində ləkəli, son dərəcə eybəcər bir səhifə kimi lənətlənmişdir. Bütün bunlar — xalqları özlərinin tarixi-etnik bağlarından qoparıb simasızlaşdırmaq, əvəzində «vahid sosialist milləti» yaratmaq cəhdləri imperiyanın müstəmləkələrdə öz hegemonluğunu əbədləşdirmək siyasətinə xidmət edirdi. Dövrün ədəbi-tarixi və ictimai-siyasi materialları ilə yaxından tanışlıqdan bir daha aydın olur ki, Azərbaycan Demokratik Respublikası tariximizin ən işıqlı və fəxr olunmalı səhifələrindəndir. Tərəqqipərvər ziyalılarımız onilliklər ərzində uğrunda mübarizə apardıkları milli inkişaf ideyalarının həyata keçməsindən yaranan vəcd və yüksək vətənpərvərlik duyğusu ilə milli müstəqilliyimizi tərənnüm etmiş, Cümhuriyyətin qarşılaşdığı problemlərin qayğıları ilə yaşamış, onların həlli yollarını göstərməyə çalışmışlar.

Yuxarıda qeyd etdiyimiz kimi, ölkə həyatında gedən siyasi və mənəvi-psixoloji təbəddülat, bir çox xalqlar kimi, azərbaycanlıların da milli mənlik şüur və psixologiyasının formalaşmasına əhəmiyyətli dərəcədə təkan verdi. Tərəqqipərvər xadimlərimizin məqsədyönlü və ardıcıl fəaliyyət və çarpışmaları da bu işdə az rol oynamadı. Xalqın milli özünüdərk prosesi ictimai-siyasi və inqilabi dəyişikliklər dövründə daha da gücləndi. Artıq hər bir millətin beynini, düşüncəsini məşğul edən məsələ baş verən proseslərdən, aparılan mübarizələrdən onun

özünün və yurdunun nə dərəcədə karlı çıxacağı məsələsi idi.

Qələm xadimlərimiz başa düşürdülər ki, bütövlükdə xalqı bu ruhda kökləmək, yeni müstəqillik uğrunda ardıcıl mübarizəyə səfərbər etmək, onu bu haqqa çatmaq üçün milli-tarixi və mənəvi hüququnun olmasına inandırmağın ən təsirli vasitələrindən biri ulu babalarımızın keçdikləri şöhrətli yolu bu günkü nəslə örnək kimi təqdim etməkdir. Çünki hər kəs, o cümlədən gənclik öz əcdadının, mənsub olduğu soykökün əsilli-nəsilli olmasından daxili bir qürur duyur. Bu qürur insanın həyat amalının uğurlu aqibətində müstəsna rol oynayır. Bunu dərinədən dərk etdiyi üçündür ki, şairə Um Gülsüm «Ey türk oğlu»¹ şerində özünün bugünkü gəncliyə tutaraq deyirdi:

*Ey türk, sən ey qəhrəman, yigit oğlu Turanın!
Şanlı, yüksək babanın ögüdünü unutma.*

Sən də yürü o yolu.

*Yürü, əvət özünü hər şeydən qorxutma;
Yürü, əvət bir daha təməddünün, ürfanın
Ülvi duyğular versin türkün həssas qəlbina.
Hörmət, izzət aldırın böyük Turan elinə...
Tarixlərdə həp sənin rəşadətini, hünərin,
Bildirişin, fırtınan oxunurkən sən neçin*

Avropaya qarşı bir

Yersiz, yurdsuz əsir tək boyun büküb durasana

Özünün gənc oxucusunu ulu babasının şanlı tarixinə nəzər salaraq ondan ibrət almağa çağıran şairənin izlədiyi ülvi məqsəd xalqın özünüdərkinə düzgün istiqamət verməkdir. O göstərir ki, bu cür şanlı keçmişə malik bir xalqın varislərinin əcdadından xəbərsiz olaraq yad ölkələrin qarşısında əsil-nəcabətsiz bir varlıq kimi boyun büküb büzüşməyə mənəvi haqqı yoxdur. Əks təqdirdə öz qüdrətindən bixəbərlikdən doğan yazıqlıq milləti labüdüçürümə və məhvə sürükləyir. Yüz illərcə davam edən bu

¹ «Açıq söz» qəz., 20 fevral 1918.

rəzalətdən qurtarmaq üçün ancaq mübarizə, özü də əsil cəngavər mübarizəsi tələb olunur:

*Yüz yillərcə əzildin, ayaqlandı, yetişər;
Yüz yillərcə hıçqırdın, duyulmadı heç səsin
Şimdi hayqır və bağır bitməmişkən nəfəsin.*

Müəllif öz soydaşlarına başa salmağa çalışır ki, azadlıq və istiqlaliyyəti onlara kimsə, başqası verməyəcək. Bu bəşəri nemətə ancaq hər bir xalq özünün əqli, elmi və hərbi-fiziki qüdrəti ilə nail ola bilər. Um Gülsüm bu cür məziyyətlərin öz soydaşlarında — Qafqaz türklərində yüksək səviyyədə mövcudluğunu qeyd edərək onu da nəzərə çatdırır ki, qərb dünyasının hər hansı psixoloji təsir vasitəsi və hərəkətlərlə bu yüksək keyfiyyətlərin üzərinə kölgə salmasına imkan vermək olmaz. Buna heç milli-mənəvi haqqımız da yoxdur.

*Ey qəhrəman, düşməni qılınc tutan biləyi
Vətəninə, yurduna birər qələ sayılır.
Bu gün sənin parlaq, ən dəyərlilə diləyin
Əz ürfanın gücülə, qüdrətilə verilir.
Qafqasiyanın ən böyük, yüksək ulu dağları,
Ormanları, bağları
Sənin müzəffər adın, şərəfinlə tanınsın,
Səni vəhşi tanıyan o mədəni canavar
Məğlub olsun, xar olsun, intiqamlar alınsın.
Türk bayrağı o zaman göy yüzündə parıldar.*

Şairənin vətəndaş qəlbinə ən çox təsir edən bir də odur ki, «mədəni canavarlar» yüz illərlə öz yırtıcı xüsyyətlərini gizlətmək üçün bizi daima vəhşi adlandırır ləyaqətimizi təhqir edərək, özümüzü soyublar. Öz milli varlığını dərk edən bir xalq üçün bundan ağır əzab olmaz. Odur ki, müəllif öz soydaşlarını bu tarixi ədalətsizliyin əvəzini amansız intiqamla, düşməni xar və zəlil etməklə almağa çağırır. Onun qənaətinə, bunsuz — bu çarpışma və qələbələrə «türk bayrağı göy üzündə parıldamaz».

Əlbəttə, hər tərəfi düşmənlərin sardıği bir şəraitdə aparılan ağır və şanlı mübarizədə təkbaşına qalib gəlmək çətin olardı. Abdulla Şaiq vəziyyətdən çıxış yolunu türk-dillilə xalqların mənəvi və sosial-siyasi birliliyində görürdü. Həmin ideya şairin «Yeni ay doğarkən»¹ şeirində öz əksini tapıb.

Əsərdə təsvir edilir ki, Türk anası öz oğluna türkün yenicə doğan hilalını göstərərək bu qız ismətli gözəlin — yenicə doğan ayın ondan — türk oğlundan nəsə umduğunu bildirir. O, diqqəti ayın ətrafındakı yeddi ulduza cəlb edərək, göstərir ki, bunlar yeddi türk dövlətinin rəmzidir. Həmin ulduzlar ayın ətrafında daha parlaq göründüyü kimi, türk dövlətləri də öz hilalı ətrafında sıx birləşsələr, daha qüvvətli və yenilməz olurlar.

Maraqlıdır ki, türk oğlu Yavuz Günəşi Aydan və Ülkərlərdən çox sevsə də bu yeni aya baxarkən onun varlığını özünün də baş açma bilmədiyini qərribə hisslər çulğalayır:

*— Annacığım! Bən günəşi aydan, yeddi ülkərdən
Çox sevirəm. Bilməm şu aya bən baxarkən
Neçin əski diləklərim dalğalanır gözümdə
Neçin tatlı, uğurlu bir duyğu doğar üzümdə
Neçin bu ay ruhuma pək uyğun, munis görünürə
İçim, dışım günəş kibi neçin nura bürünür?*

Genetik yaddaşın oyatdığı bu tükənməz, bu ülvilə duyğular türk dünyasının işıqlı sabahına nur çiləyən milli-mənəvi potensiyamızın istinad nöqtəsi, enerji, güc mənbəyi kimi diqqəti cəlb edir. Təsədüfi deyil ki, Anasının köməyi ilə «hər biri bir igitin yıldızı», daha doğrusu, hər biri bir türk dövlətinin rəmzi olan ülkərlər arasında özünün «pək parlaq o qırmızı ulduzunu» müəyyənləşdirib tapan Yavuzun ürəyi həmin ülkərlərin bir-birlərindən uzaq yaranıb sönük görünməsinə dözmür və qəlbində

¹ «Açıq söz» qəz., 17 dekabr 1917.

onları birləşdirmək, mənən yaxınlaşdırmaq arzusu baş qaldırır:

*«—Ülkərlər, anacığım, bax, nə qədər ufaqdır!
Işıqları pək sönük», həp biri birindən uzaqdır.
Bən istərəm yeddi ülkər qovuşsun bir-birinə,
Üzərimizə günəş kibi doğsun ülkər yerinə.*

Həmin günəşi — türkdilli dövlətlərin yaxınlaşmasından mənəvi-siyasi birliyindən yaranan Günəşi «təleynin ölkəri» adlandıran Yavuz bütün dünyanın həmin «Günəş»ə tapınması, ondan vulkan kimi həyat qaynaması və yer üzündə əmin-amanlığın bərqərar olaraq, qurdun quzu ilə otlaması arzusu ilə çırpınır. Bu müqəddəs arzu-
dan fərəhlənən Ana oğluna belə xeyir-dua verir:

*—Öylə isə, öklü oğlum, ayı, yıldızları
Bir-birinə bitişdirib uğurlu bir günəş yap!*

Ananın xeyir-duası əslində türkdilli xalqları, türk dövlətlərini birliyə çağıran milli-mənəvi bir ideya kimi səslənir. Həmin çağırış öz aktuallığını bu gün də saxlamaqdadır.

Abdulla Şaiqi bu ideyanı Müsavat partiyası kimi siyasi bir təşkilatın həyata keçirəcəyinə onun milli-mədəni və sosial-siyasi hərəkətin tarixi mübarizələr mərhələsində formalaşan cövhərini mənimsəyərək islamçılıq, türkçülük və müasirlik amallarını özünə müqəddəs şüar və amal seçməsi, müsavətçiliğin xalqımızın milli özünü-müdafie və təsdiq tələbindən və həyat eşqindən, azadlıq və istiqlaliyyət duyğularından yaranaraq qanımıza hopması qənaəti inandırır. Odur ki, «Türk ədəmi mərkəziyyət fırqəsi Müsavata ithaf» etdiyi «Marş»¹ şerində soydaşlarını bu partiya, onun tutduğu yol, məqsəd ətrafında birləşməyə çağıraraq yazırdı:

¹ «Açıq söz» qəz., 6 fevral 1918.

*Birləşəlim, türk oğlu, bu yol millət yoludur,
Ünlə, zarla, şanlı tariximiz doludur.*

Soydaşlarını «dəniz kimi coşmağa, dalğa kimi qoşmağa» çağıran şairin ruhu da, qələmi də həp dәмirdən yapılmışdır. O, düşməninə «türk qafasında qorxunun olmamasını» bildirərək bəyan edir ki, öncə nə hürriyyətdən, nə də vətəndən keçən deyil. Şerin sonrakı misralarında qəhrəmanın ruhunu, qanını cuşa gətirən duyğular haqda oxuyuruq:

*Dalğalanır üstümdə şanlı Turan bayrağı,
Alovlanır qəlbimdə «Ərkənügün» ocağı.
Haydı, yola çıxalım, haqsızlığı yıxalım,
Turanda gün doğunca zülmətlə çarpışalım!
Arş irəli, irəlidə cənnət kibi çəmən var,
Günəş orda həp doğar, səadət orda parlar.*

*Türk fırqəsi Müsavat
Açalım quş tək qanad.
Sarılib hürriyyətə
Bulalım şanlı həyat.*

Göründüyü kimi, bu dövrdə milli mübarizə həm də siyasi məzmun kəsb edir. Şair həmin mübarizənin uğurlarını konkret bir partiyanın — Müsavatın ətrafında sıx birləşərək hürriyyətə sarılıb şanlı həyat quruculuğuna doğru quş tək qanad çalmaqda görür.

Gənc şairə Um Gülsüm isə milli qurtuluşu, türklüyün xilasını hamının bir nəfər kimi mübarizəyə qalxmasında görür. Onun fikrincə, milli müqəddəratımızın ölüm-qalım dillemması qarşısında qaldığı bir zamanda türk qızları da fəal olmalı, öz oğullarına, ərlerine dayaq durmalıdırlar. Bu fikri «Türk qızlarına» müraciətlə qələmə aldığı «Səs verin»¹ şerində ifadə edərək yazırdı:

¹ «Açıq söz» qəz., 18 may 1917.

*Türklük deyil, biz türklüyün özüyük,
Millətimiz bizim ilə canlanır.
Qazanalım. Fateh xanın qızıyız,
Türklük adı fütuhatla şanlanır.*

Um Gülsüm öz həmcinslərini, soydaşlarını mübarizə-yə ruhlandırmaq üçün onların milli-tarixi yaddaşlarını oyatmağa çalışır ki, onlar türklüyün özüdürlər, yəni əsl türk irqinə məxsusdurlar. Türkün adı isə həmişə fütuhatla, yəni ölkələr fəth etməklə şan-şöhrətə minib. Bir halda ki, belədir, bizim susmağa, əli qoynunda dayanmağa haqqımız yoxdur. Çünki biz əsilli-nəsilli türk xaqanlarının qızlarıyıq. Ona görə də soykökümüzdə sadıq qalaraq:

*Səslənməli, varlığımız bilinsin,
Türk oğlunu yadlar öksüz sanmasın.
Güc verəlim, qüvvətimiz görünsün,
Qız, qadınlıq həyansız kibi qalmasın.*

Um Gülsümə görə, türk oğullarına arxa, dayaq durmaqla qız-gəlinlərimiz həm də özlərinə kömək, arxa, həyat təmin etmiş olurlar.

Şairəni tək Azərbaycan türklərinin deyil, bütövlükdə türk irqinin müqəddəratı, tarixi taleyi narahat edirdi. Odu ki, S.M.Qənizadə, A.Şaiq, Ə.F.Nemanzadə və başqaları ilə bərabər¹ Birinci Dünya müharibəsi cəbhələrindən rüslar tərəfindən əsir edilərək Bakının yaxınlığındakı Nargin adasında saxlanılan türk əsirlərinin acınacaqlı vəziyyətinə biganə qala bilmirdi. Şairənin «Nargin əsirlərinin dilindən» qələmə aldığı «Turan düdüyü»² şerində türk irqinin taleyindən doğan vətəndaş narahatlığı qabarıqlığı ilə görünməkdədir.

Burada türkün düşdüyü vəziyyət son dərəcə ağır şəraitdə saxlanıb, həftələrlə çörək, su üzünə həsrət qoyulan dərmansız xəstələrin dili ilə belə təsvir olunur:

*Məskənimiz həp fəlakət bucağı,
Bəstərimiz fırtınalar qucağı;
Sönmüşmüdür, əcəb türkün ocağı
Anadolu nerdə, Turan nerədə
...Qərib, sürgün, öksüz cocuqlar ağlar,
Ninni söylər uğultulu dalğalar;
Mərhəmət namına səni haraylar
Ədalətin nerdə, vicdan neredə*

Turan düdüyünün poetik sədəsini bütövlükdə Turan elinin qulağına çatdırmağa çalışan Um Gülsüm türk xalqlarının hər nəfərinin belə qədrini bilməyə, bir-birinə arxa, kömək durmağa səsləyirdi. O, analarımızın türkdilli xalqları başladığımız istiqlal savaşının sədasına səs verməyə çağırırdı ki, qoy bu güc birliyi bizim doğan günəşimizin şefəqlərinə boy versin, möhkəmlənsin.

Təhlilə cəlb etdiyimiz bədii nümunələrdə indiyədək «panturanizm» adlandırılan ruhun duyulması təbii olmaqla yanaşı, məhdud və birtərəfli xarakter daşımır. Çünki o dövrdə birinci dünya müharibəsi sona yetməkdə idi. Bu dövlətlərarası müharibə, həm də millətlərarası mübarizə olmaqla, siyasi və ideoloji xarakter daşıyırdı. Müharibə öz dağıdıcı təsirini təkə iqtisadi yox, həm də siyasi və milli-mənəvi həyata göstərirdi. Dağılan köhnə modellərin yenisi ilə əvəz olunması prosesində hər millət öz varlığına yenidən və daha ayıq gözlə baxaraq hadisələrdən real nəticə çıxarmağa cəhd edirdi. Türkdilli xalqların milli özünüdərkini, təbii ki, onları bir-birlərinə doğru can atmağa sövq edirdi. Çünki bu zaman həm də dünya xalqları arasında kim-kimi məsələsi kəskin qoyularaq, milli və siyasi mənafehlər qətiyyətlə üz-üzə dayanmışdı. Hadisələrin inkişafı türkdilli xalqların sıx birləşmə meylinin haqlı yarandığını təsdiq edirdi. Belə ki, hər bir siyasi

¹ Ətraflı bax: *Ağarəfi Zeynalzadə*. Çar Rusiyası, türk əsirləri və Azərbaycan ziyalıları. «Yeni Müsavat» qəz., 4 fevral 1993.

² «Açıq söz» qəz., 24 dekabr 1917.

partiya qarşısında birinci növbədə milli mənafə durduğu məlumdur. Milli mənafə uğrunda mübarizədə isə hər hansı bir xalqın digər xalqlarla mənafə birliyi və qarşıdurmasından irəli gələn qarşılıqlı yaxınlaşma və ziddiyyəti labüddür. O dövrdə xalqlar arasında milli mənlilik şüuru, milli özünüdərk güclənərək hər kəsdə özünüdədiq ruhunu qabarıqlığı ilə üzə çıxarmışdı. Bu hal da hər millətin keçdiyi tarixi-ictimai və milli-mənəvi tərəqqi yolunun xarakteri ilə müəyyənleşir. Qədim və şanlı tarixi inkişaf yolu ilə sabitqədəm olan türkdilli xalqlar tarixin bu qarışıq və həlledici anlarında daha çox öz kökü ətrafında sıx birliyə can ataraq qurtuluşu etnik, siyasi-ictimai və milli-mənəvi yekdillikdə görürdü. Bu birliyin bəhrəsi isə tarixin sınaqlarından zaman-zaman üzünə çıxmışdır.

Siyasi, iqtisadi və ideoloji mübarizənin bəhrəsini hər millətin daha çox dadmağa çalışması şeksizdir. Rusiyada sosialist inqilabı qələbə çaldığı bir dövrdə fürsətdən istifadə edib öz dövlətlərini yaratmaq istəyən digər xalqlar məqsədlərinə çatmaq üçün Azərbaycanı da tarix səhnəsindən silməyə can atırdılar. Kəskin siyasi və milli-mənəvi mübarizə dövründə azərbaycanlıların öz soyköklərindən olan türklərdən kömək diləməsi təbii idi. Dağıdıcı rus və erməni təzyiqini təkbaşına dəf etmək çox çətin idi. Ona görə də Türkiyəyə kömək üçün müraciət olundu. Çünki siyasi məqsədlər güdən düşmən partiyalar Azərbaycanı yer üzündən silmək üçün ən qatı vəhşiliyi də heyrətdə qoyan bir çılgınlıqla azərbaycanlıları qırır, evlərini yandırır, onların namuslarını, milli-mənəvi ləyaqətlərini həqarətlə tapdalayırdılar. Məsələn mürekkəbləşdirən cəhətlərdən biri də qarşı tərəfin hərtərəfli təminatı malik olması, azərbaycanlıların isə əliyalınlığı idi.

Gənc Azərbaycan hökumətinin rəsmi müraciətinə əsasən türklərin azərbaycanlıların köməyinə gəlməsi xalqımızın ümid qığılcımlarını daha da şölələndirərək onun əhval-ruhiyyəsini yüksəltdi. Xoşbəxt günün yaxınlığına, düşmənin məhvünə inam gücləndi. Türklər Azərbaycan

milli ordusunun formalaşmasına da əllərindən gələn köməyi edirdilər. Artıq hər addımda zəfər çalan Azərbaycan xalqının bədii mədəniyyətində onun ruh yüksəkliyi, coşğunluğu qabarıqlığı ilə görünür. Onu da deyək ki, Qafqaz İslam Ordusu ilə birgə Türkiyənin mədəniyyət xadimləri, o cümlədən şair və ədibləri də Azərbaycana gələrək öz qan qardaşlarının xoşbəxt gələcəyə, həyata olan inamlarını möhkəmləndirmək, qələbəyə ümidlərini artıraraq, onları fəal mübarizəyə həvələndirmək üçün hər kəs bacardığını əsirgəməirdi. Odur ki, cümhuriyyət dövrü poeziyasında türk ordusunun qələbələrini, onun Qafqazı azad etməsindən doğan sevinc və iftixarın bədii əksini azərbaycanlı müəlliflərlə yanaşı, türkiyəli müəlliflərin də qələm məhsullarında görürük. Bunlardan Arif Ürfan Qarosman, Rövşən Əşrəf həm də əməli işləri ilə Azərbaycan xalqının istiqlalının möhkəmlənməsinə kömək edirdilərsə, Məhəmməd Əmin Yurdaqul, Namiq Kamal, Tofiq Fikrət və başqa müəlliflərin əsərlərindən bəzi nümunələri dövrü mətbuatda və ya kitab şəklində çap etməklə bir tərəfdən xalqın milli-tarixi yaddaşı, döyüş-kənlilik əhvali-ruhiyyəsi oyadılır, digər tərəfdən də Azərbaycan türkləri ilə Osmanlı türkləri arasında yenidən bərpə olunan mənəvi körpünün dayaqları möhkəmləndirirdi...

Qafqaz İslam Ordusunun xilaskarlıq missiyasından doğan ümid və sevinc hissləri dövrün bədii nümunələrində öz əksini qabarıq şəkildə tapıb. Məsələn, Əhməd Cavad «Xəlil Paşaya» ithaf etdiyi «Röyasını görmüşdüm»¹ şerində sevincle bildirirdi ki, düşdüyümüz ən çətin, ən böhranlı vəziyyətdə qan qardaşlarımızın bizə köməyə gəlib-gəlməyəcəyi dilemması qarşısında çoxları ümidini itirdiyi bir vaxtda:

*Bən rüyada nazlı yarın
Tellərini öpmüşdüm.*

¹ «Azərbaycan» qəz., 14 təşrini-əvvəl (oktyabr) 1918.

*Bu sevincli zamanların
Röyasını görmüşdüm.*

Şair göstərir ki, qoy buna inanmayan inanmasın, ancaq bizim günəş qara tülə sarılıb, hər kəs ümitsiz dayananda «mənim könlüm darıldı ki», belə olmaz. «Millətimin sərmayəsi tükənməz». Hökmən kömək gələcək. Şairi sevindirən röyasının çin olması ilə vətəninin xilasının bağlılığıdır. Onun «Ordumuza ərməğan» etdiyi «Ey əsgər»¹ adlı digər şerində isə Xəlifənin fərmanına baş əyib, məzlumların imdadına yetişən Qafqaz İslam Ordusunun gəlişi ilə yurdumuzda vəziyyətin yaxşılığa doğru dəyişildiyi göstərilərkən yanaşı, zəfərləri tərənnüm edilir, eyni zamanda onun (ordunun) Azərbaycana göstərdiyi xidmətlər konkret misallarla belə təsvir edilirdi:

*...Şu qarşıkə duman çıxan bacadan
Sən gəlmədən iniltilər çıxardı.
Geciksəydin, məzlumların fəryadı
Yeri, göyü, kainatı yaxardı.
Yürü, yürü, batan günəş izinə,
Gülümsəyir doğan günəş yüzünə.*

Türk ordusunun xilaskarlıq yürüşlərindən dərin razılıq hissi ilə bəhs edən Azərbaycan ədiblərindən biri də Məhəmmədəmin oğlu Salman Mümtazdır. O, Qafqaz İslam Ordusunun Şəkiyə gəlməsi ilə əlaqədar həmin ordunun komandanı Nuru paşaya həsr etdiyi «Öyün, millət»² şerində öz xalqını şad gün, azadlıq anları münasibəti ilə təbrik edərək, ələmli günlərin arxada qaldığını bildirdi:

*...Təfaxür eylə, ey millət, muradın hasil oldu,
Daha əflakə yüksəlməz əninü-ahü-əfqanın.
Ziyasız rus zülmündən o yüksək ruhun ölmüşdü,
Tuturdu şişəyə hərdəm şərabi-nab tək qanun.*

*Qızılgül tək açıl, gül, gör ki, türkün şanlı ordusu
Rəvaq-ərşə nəsb etmiş, Böyük Osmanlı ünvanın.
...Bütün mümtaz ellərdən olar türk milləti Mümtaz,
Sürər bundan sonra türklük şərəfli, şanlı dövrünün.*

Hələ bundan bir qədər əvvəl Qafqaz İslam ordusunun Azərbaycan ərazisinə daxil olmasını Qazaxda şair Abbas ağa Qayıbov Nazir böyük ruh yüksəkliyi ilə qarşılayaraq onun komandirlərindən birinə həsr etdiyi «Miralay Cəmil Cahid bəyin mədhində»^{*} şerində qəhrəmanın şəxsində türk ordusunun I Dünya müharibəsində keçdiyi şanlı yolu xatırlayaraq belə mənalandırır:

*Edibsən dörd sənə millət yolunda himməti-qeyrət,
Sənə, ey cani millət, məhəbələr səd həzər olsun.
Çəkibsən rəncü zəhmətlər, əziyyətlər, məşəqqətlər,
Bu niyyətlə ki, qövmi-türk sahibi-iqtidar olsun.
Daha göstər həmiyyət, ərsə yüksəlti türk nəvrağın,
Sənin üçün şövkəti izzət, bizim üçün iftixar olsun.*

Göründüyü kimi, şair türk ordusunun öz millət və dövlətinin salamatlığı, iqtidar sahibi olması naminə döyüşlərə atıldığını diqqətə çadırır. Ona görə də Cəmil Cahid bəyə müraciətlə onu türklük adının göylərə, ərşə yüksəlməsi naminə yeni-yeni, daha böyük qəhrəmanlıqlar göstərməyə çağırır. Elə qəhrəmanlıqlar ki, onu göstərənə şan-şöhrət, türk, Azərbaycan ellərinə isə iftixar gətirsin. Elə bir qəhrəmanlıq ki, xüsksal, quraqlığın zülmü ilə saralıb-solan islam ümmətinə yeni həyat verib, onu alışıla qorq etsin, göyertsin:

*Saralmış xüsksal zülmə gülzarı İslamın,
Axıt sərçəşməyi-ədlin ki, sərsəbz abdar olsun.*

Şair qələmə aldığı sətirləri coşan türklük hissini

¹ «Azərbaycan» qəz., 27 təşrinə-əvvəl 1918

² Yəne orada, 30 təşrinə-əvvəl 1918

* Şairin o yazmasını bizə tədqiqatçı-jurnalist, polkovnik-leytenant Şəmistan Nəzirli verib. Təşəkkür edirik.

təsiri ilə yazdığını belə nəzərə çatdırır:

*Bunu yazmağa etdi hissi-türkiyyəti məni vadar,
Sənə bəs türklüyün adından bu şerim yadigar olsun.
Qazağın şairi Abbas Qaibzadə Nazirdən
Səmimi qəlbən ərzi-salami-bişumar olsun.*

Bu tipli nümunələr indiyədək təhlil olunarkən yazıldığı tarixi-ictimai şəraitdən ayrılır, onların meydana çıxma səbəbləri araşdırılmadan millətçi, pantürkizm ruhlu əsərlər kimi damğalanırdı. Qəsdən nəzərə alınmırdı ki, xalqların yarış və vuruş meydanı olan yer üzündə türkdilli xalqlara, o cümlədən azərbaycanlılara qarşı, necə deyərlər, səlib yürüşü təşkil olunduğu bir vaxtda öz qardaşlıq köməyini əsirgəməyən türklərə bu cür münasibətin olması təbii. Real vəziyyətdən, bəşəri duyğulardan doğan hisslər heç bir riyə, siyasət və ideologiya tanımır. Təsədüfi deyil ki, şair türkdilli xalqların bir cəbhədə möhkəmlənməsindən razılıq hissi ilə belə bir nəticəyə gəlir ki, türkdilli xalqlar yer üzünün bütün qabaqcıl, seçilən xalqlarının hamısından uca olacaq və türklük şərəfi öz şanlı dövrünü sürəcək.

Qafqaz İslam Ordusunun gelişinin Azərbaycan ədibləri tərəfindən bu qədər coşğunluqla vəsf edilməsinin başlıca səbəbi o zaman Vətənimizin və yenice yaradılan Cümhuriyyətimizin məhv olma təhlükəsinin gündən-günə reallaşmağa başlamasında idi. Qanımıza susayıb yurdu muza sahib çıxmaq istəyən düşmənlərimiz cürbəcür yollarla soyqırım törədir, Azərbaycan xalqını fiziki, mənəvi və siyasi cəhətdən məhv edib yer üzündən silməyə çalışırdılar.

Azərbaycanda törədilən bu soyqırımın siyasi mahiyyəti haqda Bakının azad edilməsinin birilliyi münasibəti ilə dərc etdirdiyi «Haqq yerini tutan gün»¹ adlı məqaləsində Məhəmmədəmin Rəsulzadə bu aksiyanın bol-

şevik-müsavət fırqə davası pərdəsi altında keçirilsə də, əslində soyqırımı məqsədi daşması barədə yazırdı:

«Hər millət müstəqil olaraq yaşaya bilər.» — deyə dünyaya qarşı nümayişlər yapan bolşeviklər Bakıyı əldən vermək istəməmişlərdi. «Bakı Sovet Rusiyasından ötrü lazımdır», — deyə Azərbaycan demokratiyasına qəsd etmiş, xoşbəxtliyini türk bədbəxtliyi üzərində quran qüvvələrlə ittifaq başlamış, mart hadisələri ilə başlayaraq Bakıda axıtdıqları qan seylabları ilə Azərbaycan atəşmüqəddəslərini söndürmək istəmişlərdi.

Fəqət Azərbaycan türkü tam bir məyusluq və ümitsizlik dərəcəsinə gəlmiş ikən yüzini böyük qardaşı Osmanlı türkünə çevirib istimdad diləmiş, qardaş səsinin ləbbeyk sədasını eşitmişdi.

Bir tərəfdə bolşevik, daşnaqsütun, menşevik, kadet, daha sonra ingilis, əlavə olaraq alman qüvvəti, digər tərəfdə isə Türkiyə — Azərbaycan qüvvəti qarşı-qarşıya gəlmişdi.

Birinci tərəf Bakıyı Azərbaycandan ayırmaq surətilə siyasi bir qətl icra etmək istəyir, digər tərəf isə son qətrə qanını axıtmaqla olsa da, haqqı yerinə oturtmaq istəyirdi...»

Xoşbəxtlikdən ikinci tərəf — haqqı yerində oturtmaq istəyən tərəf qalib çıxdı; Bakı düşmən qüvvələrdən azad edilərək, Azərbaycanın qanuni paytaxtı kimi əsl sahiblərinin məskəninə çevrildi. Bu münasibətlə qələmə aldığı «Bisimillah»¹ şerində istiqlal nəğməkarı, şair Əhməd Cavad Bakıya belə müraciət edirdi:

*Ey Bakı, sən qorxma, gəldik Gələli
Səninçün atıldıq daim irəli
Sağ qalanlar annələrə təsəlli,
Şəhidlərin ruhu gülər, Bismillah!*

¹ «Azərbaycan» qəz., 15 iyul (sentyabr) 1919.

¹ Əhməd Cavad. Çırpınırdı Qara dəniz. Ankara, 1990, s. 77-78.

*Yurdumuzda bizə meydan oxuyan,
Murdar cəmdəkləri murdar qoxuyan,
Tənbür səslərini uzaqdan duyan
Düşmənimiz aman istər, Bismillah!*

Azərbaycan ordusunun bu tarixi qələbəsini alqışlayan Davud imzalı bir şair onu da göstərməyi unutmurdu ki, türk ordusu, yəni Qafqaz İslam Ordusu bizə köməyə gələndə yurdumuzun üstünü qara bulud almış, hamının qəlbinə ümitsizlik çulğamışdı. Belə bir gündə

*Doğdu lakin birdən şərhin günəşi,
Buldu ayrı düşmüş qardaş qardaşı.
Düşmənləri əzdin, ey şanlı ordu,
Canlandırdın ruhsuz qalmış şu yurdu.¹*

İbrahim Şakir imzalı başqa bir müəllifin «Türk ordusuna»² adlı mənzuməsində isə türk-Azərbaycan ordusunun yürüşü önündə davam gətirməyən düşmənin vəhime içində öz canının hayına qalması təsvir olunur. Mənzumə bu misralarla tamamlanır:

*Şaddır iştə cümleye-pirü cavan,
Pək fərhənak cümləmiş xəndan...
Yaşasın şanlı ordu, var olsun,
Düşməni hər zamanda xar olsun.*

Bütün bunlar göstərir ki, əldə olunan qələbələr sönməkdə olan ümidləri yenidən közərtməklə bərabər, türkdilli xalqların işıqlı sabahına dərin inam oyadırdı.

Türk irqinin qüdrət və qabiliyyətinə dərin inam bəsləyib, belə bir irqin, o cümlədən Azərbaycan türklərinin nümayəndəsi olması ilə fəxr edən alovlu vətənpərvər şairimiz Əbdülsəlimzadə Məhəmməd Hadi bu münasibətlə Gəncədə qələmə alıb elə «Azərbaycan» qəzetinin

¹ «Azərbaycan» qəz., 8 təşrini-sani (noyabr) 1918

² Yəne orada, 7 təşrini-sani 1918.

orda (Gəncədə) çıxan ilk sayında dərc etdirdiyi «Türkün nəğməsi»¹ şerində yazırdı:

*Türkün tökülən qanları bihudə gedərmisə
Diqqətlə düşün, yoxsa bu qan həpsi hədərmisə.
Dörd ildə verilmiş bu qədar can hədər olmaz,
Məfkurə yolunda tökülən qan hədər olmaz,
Qiymətli olan xuni-şəhidan hədər olmaz,...
...Bədbəxt olan əfşani-yetimən hədər olmaz.
Türkün tökülən qanları bihudə gedərmisə
Diqqətlə düşün, yoxsa bu qan həpsi hədərmisə?*

Şerdən göründüyü kimi, dörd il ərzində (müəllif Birinci Dünya müharibəsini nəzərdə tutur) türk irqi, o cümlədən Azərbaycan türkləri azadlıq və istiqlaliyyət məfkurəsi uğrunda qan tökür, şəhid verir, övrətlər dul, uşaqlar yetim qalır. Bütün bunlar həm də ona görə bihudə, yəni boş-boşuna gedə bilməzdi ki, onlar aydın məqsəd— azadlıq və istiqlaliyyət məfkurəsi yolunda tökülmüşdür. Odur ki, şair sözüne qətiyyətlə belə davam edirdi:

*Qan ilə qazandıq zəfəri, verməyiz əldən,
Xofeyləmədik atəşi-dəhhaşə dövəldən
Bir zərrə belə qorxmayırız dəst-əcəldən,
İstərsə cahan çevrili, varım da təməldən,
Türkün üzü çevrilməyəcək səmti-əməldən...*

Məhəmməd Hadinin dünyaya belə meydan oxumasının başlıca səbəbi həm də türklərin «atəşi-dəhhaşə-dövəldən», yəni üzünü türk dünyasına çevrilib onun məhvi üçün ağızından dəhşətli alov püskürən dövlətlərdən belə qorxmayıb, ayağını yerə möhkəm dayayaraq məqsədinə çatmaq əzmi ilə döyüşüb zəfərlər qazanmasıdır. Hadi daxildən gələn qürur və cəsarətlə bəyan edir ki, lap dünya alt-üst olub, məhvərindən çıxsa da, türkün üzü «səmti-əməldən», öz amalı uğrunda irəliləməkdən çevrilməyə-

¹ «Azərbaycan» qəz., 15 sentyabr 1918

cək, geri dönməyəcək. Şairin sinəsini qürurla qabardan tarixən türklərin dizinin heç bir döyüşdə, o cümlədən istiqlal savaşında da titrəməməsidir. Bu qənaət onda belə dərin inam yaradırdı ki, dünya dövlətlərinin birinci cahən savaşında da türk irqi, türk ordusu qalib çıxacaq. Buna onun həm mənəvi, həm fiziki, həm də əqli imkanı var. Şair həmin fikirlərini Birinci Dünya müharibəsinin sonlarına yaxın — 1918-ci ilin oktyabrında dərc etdirdiyi «İki simayi-siyasinin müharibə haqqında mütaliələri münasibətilə»¹ və «Zərbeyi-inqilab»² məqalələrində öz-gün elmi-publisistik şəkildə ifadə edib.

Birinci məqalə iki siyasi simanın — Almaniya və İngiltərənin «hərbiyyə nazirləri»nin dünya müharibəsinin taleyi ilə əlaqədar söylədikləri mülahizələr üzərində qurulub. Burada M.Hadini Almaniyanın hərbi naziri, feldmarşal Kuçnerin belə bir fikri cəlb edir ki: «Bu təxribkar dünya müharibəsində (Birinci Dünya müharibəsi nəzərdə tutulur—A.B.) hankı millətin, hankı müharibə dövlətin ürəq və əshabı mətin və sağlam isə, o, zəferyab (zəfər çalan, qalib —A.B.) olacaqdır».

M.Hadi həmin fikrin ardınca yazır: «Bundan anlaşılən şudur ki, əshab və ürəqi sağlam və mətin olmayan millətlərin də məğlubıyyəti mühəqqdir. Veyl olsun həyatda məğlub olanlara».

Burada vətənpərvər mütəfəkkirin diqqətini cəlb edən ürəq və əshabi, yəni genetik əlaqə və bağları güclü olan xalqların, bütövlükdə millətlərin yarış və vuruş meydanı olan yer üzündə qalib, bu keyfiyyəti olmayanların isə məğlub olub, daim başqalarının tapdağında qalacağı qənaətidir. Ona görə o, öz xalqının parlaq gələcəyinin təmini üçün həmin keyfiyyətlərə möhkəm sahib olmağın vacibliyini bildirir. Çünki bunsuz həyatda heç bir qalibıyyət və əmin-amanlıq qazana bilmərik. Müəllif bildirirdi ki, «öylə isə milli-şümuli-hərb qarşısında qayətdə, qüvvətli və mə-

tanətli bir mövcudıyyətə durmalıyız ki, hüsara bir həyatı-zəfərpərvərməyə böhq-məzhər ola biləlim. Nasıl ki, böyük qardaşımız olan osmanlılar beş yaşma qədəm qoymuş şu müdhiş müharibeyi-əzimdə nə dərəcədə sağlam olduqlarını bütün mənasilə göstərmiş oldular və hər davam etdiyi müddətcə də göstərəcək, səməreyi müzəffəriyyətlərini də üqdə ifa eliyəcəklərdir. Bütün yar və əğyara isbat etmiş olacaqlardır ki, türklərin ürəq və əshabı heç bir zaman, heç bir hərbdə titrəmədi, titrəməyir və titrəməyəcəkdir».

Deməli, həyatda və mübarizədə qalib çıxmaq üçün qüvvət və mətanətə sahib olmalıyıq ki, hər bir güc qarşısında böyük qardaşımız osmanlılar kimi layiqincə dayanıb türkdilli xalqların öz ləyaqət və şərəflərini qorumağa, nəticə etibarilə müstəqil yaşamağa qabil və layiq olduqlarını bütün dünyaya sübut edə bilək.

M.Hadi başa düşürdü ki, xalqın müstəqillik və azadlığı onun fiziki qüdrəti ilə bərabər, əqli və zəhni qabiliyyəti ilə də qorunmalıdır. Bu, bir həqiqətdir ki, ağıl və düşüncə ilə idarə oluna bilməyən güc öz sahibinə heç bir səmərə vermir. Ona görə müəllif başqa bir — «Zərbeyi-inqilab» məqaləsində göstərirdi ki, ulularımızın, müdriklərimizin əsrlərin sınağından çıxan kəlam və nəsihətlərini mənim səməli, həyata tətbiq etmə vərdislərinə yiyələnməliyik ki, istiqbala sahib ola bilək.

O, tarixə nəzər salaraq göstərir ki, əvvəllər bu təşəbbüsdə ola bilmədiyimiz üçün idrakımız boş qaldı və yeraltı, yerüstü sərvətləri, gözəl təbiəti ilə əvəzsiz olan Qafqazımızı — yaşadığımız müddətdə beşiyimiz, öləndə məzarımız olacaq vətənimizi düşmən taladı və indi də talamaqdadır. Axi, bu rəngin və zəngin vətənimiz Qafqaz bizi öz isti qucağında bəsləyir ki, ona layiq olaq. Heç olmazsa, indi nəticə çıxarıb hərəkətə gələk:

«İştə Qafqasiyanın, bu feyzli və bərəkətli yurdu-muzun sineyi-hər və nəvazişkarında (isti və nəvazişkar sinəsində — A.B.) bəslənən, pərvərişyabi-həyat olan biz

¹ «Azərbaycan» qəz., 20 oktyabr 1918.

² Yənə orada, 22 oktyabr 1918.

türklər də hökma şerevü-üdəbamızın qələmə-nəsayeh-pərvəranələrindən təşih edən (sızan — A.B.) gövsəri-hikmət və ürfana həvəs və təmayül göstərmədik. Ancaq ki, onların pədəranə yögüdlərini dinləmək qabiliyyətinədən mərhum olduğumuzu göstərdik. Bu rəhbərani-ürfanın füsunkari səhhar və səxir qələmlərindən süzülən rəşahət (damcılar, zərrelər — A.B.) «Həyat» və «Füyuzat»ı əfkarımıza nuş etdirmək istedadından bütün-bütünə məhrum olduğumuzu isbat etdik. Hikmətli qələmlərdən uçan o parlaq nəğmələr pək sönük olan əfkar və idrakımıza intibahbəxşi — «İrşad» olmadı. Olamadı».

Göründüyü kimi, M.Hadini narahat edib qəlbən ağrıdan soydaşlarının qəflətdə qalaraq nəinki əcdadlarının, hətta ziyalı vətənpərvərlərin belə səslərini eşidə bilməməsi, mənəvi qəflətidir. O, irşad sözünü həm qəzetin adı kimi, həm də lüğəvi—yolgöstərən mənasında alaraq, təəssüf və vətəndaş yanğısı ilə bildirirdi ki, ulularımızın və ziyalılarımızın parlaq fikirləri belə fikrimizi və beynimizi oyada, bizə yol göstərə bilmədi. Odur ki, M.Hadi soydaşlarını, gec də olsa, heç olmasa, bundan sonra ayıqlığa, fəallığa, mətanət və mübarizliyə, vətənin lələzərə çevrilməsi yolunda çarpışmalara çağıraraq, fikrinə belə davam edirdi:

«Şu ülvü nəğmələr, şu ilahi təranələr, şu məlakət səslərlə xabnuşini — qəflətdən ayrılmayanlar bəri əlli bir aydan bəri davam edən beynəlmiləl müharibədən və onun təbii nəticələri bulunan inqilab zərbələri, itxilat atəşləri ilə gözlerini açsınlar. Açsınlar da şu yaşadıqları toprağa, bilxassə yaşadıqları müddətcə beşikləri, yöldükləri zamanda məzarları olacaq bu fəyyaz məhsuldar Qafqasiyayı, bu rəngin və zəngin olan ərəziyi-zisərvəti düşməndən xilas edərək, mədəniyyət və ümrranə (tərəqqiyə, səadətə — A.B.) çalışsınlar. Bilməyənlər var isə bilsinlər, ögrənsinlər ki, Qafqasiya pək çox sərvətdar bir vətəni-müqəddəsdür. Fəqət, heyhat ki, kəseyi-idrakımız boş, əfkarımız yoxsuldur. Pək çox sərvəti-təbiiyyəyə və məadən (mayadan —

A.B.) bəkiyəyə malik olan Qafqasiyyadan bəhəqqi istifadə edə bilmək üçün kəseyi-idrakımızı mərifət sərvətilə, fənn sərmayəsilə doldurmalıyıq».

M.Hadi bu məhsuldar, zəngin və səfəli, səxavətli diyara, vətənimiz Qafqaza əsl sahibi-ixtiyar hüququnu qazanmaq üçün idrak, fikir, düşüncə kəsəməzi—beynimizi mərifət sərvəti, elm, fənn sərmayəsi ilə doldurmağa, daha doğrusu, elmi biliklərə yiyələnib, dünyanın, həyatın gedişatından baş çıxarmağa, xeyir və şərini anlayaraq fəal, ayıq, mübariz, mətin, dönməz olmağa çağırır. Odur ki, fikrini belə yekunlaşdırır:

«Nəsihət kövsərləri bizi ayıltmadı isə də, bəri içində qovrulduğumuz müsibət atəşləri, inqilab zərbələri bizi bildar və hüşyar etsin...»

Məhz bu düşüncə və narahathqların nəticəsidir ki, 1918-ci il sentyabrın 15-də Bakı düşmənlərimizdən azad edilib, qanuni və hüquqi paytaxtımız olanda Hadi türk xalqlarının öz milli şərəf və ləyaqətini əzm və mətanətlə qoruyub; düşməne qalib gəlməsi münasibətilə yazdığı «Zəfəri-nəhayəyə doğru»¹ şerində həmin qələbəni vəcdlə, poetik pafosla belə tərənnüm edirdi:

*Mərd olan əsgərliq təqdir edər əzyan ilə,
Əsgər olmaq fərzdür hər möminə Quran ilə.
Əsgər olmaq bir şərəfdür türk üçün, islam üçün,
Əsgəriyyətlə yaşar millət həyatı şan ilə.
Ən işiq bir ömr istərsək günəş altında biz,
Durmali iddləyə qaşı qeyrəti-raxşan ilə.
Daima türk oğlu hiqz etmişdir öz namusunu,
Əldəki süifü-şücaət, dildəki iman ilə.*

Dərnək, əsl kişi əsgər olmağı özünə şərəf bilməlidir. Çünki vətən və milləti qoruyan, onun şərəfini uca saxlayan qüvvə əsgərdir, ordudur. Təsadüfi deyil ki, bu kainatda günəş altında işıqlı, xoşbəxt bir ömür sürmək istəyən hər bir fərd və xalq onun varlığına, hüququna

¹ «Azərbaycan» qəz., 6 oktyabr 1918

təcavüz edən hər hansı bir qüvvəyə, cəbrə qarşı rəşadət və mətanətlə, əzmkarlıqla durmağı bacarmasa, daim tapdaq altında qalmağa məhkumdur. Hadi fəxr və sevinclə bildirir ki, türk oğlu öz namusunu əldəki siyirilmiş qılınc, dildəki iman, ədalətlə daim hişf edib, qoruyubdur. Odur ki, onlar, dünya atəşə dönsə də, qorxmurlar. Çünki döyüşdə bərkıyiblər:

*Qorxmarız düşməndən əsla, dönsə dünya atəşə,
Hər zamanda etmişiz qovğa qövi-şahan ilə.
Ta əzəldəndir cahanda şanlıdır tariximiz,
Zişərəf bir millətiz tarixdə bürhan ilə.
Qorxmarız meydanı-qovğadan, əmin ol, ey ədu!
Torpağın üstü cəhənnəm olsa da vulkan ilə.
Daima əlayi-şam etməklıyə amadəyız,
İştə milyonlarla hazır can ilə, qurban ilə.*

Türk oğlu bütün döyüşlərdən şücaətlə çıxdığından düşməne meydan oxuyur. Onun hər kəlməsində öz gücünə, qüdrətinə inamdan doğan daxili və tükənməz qürur, cəsəret, özəmət hakimdir:

*Atəş-ıddəyayı söndürməklığə həp hazırsız,
Atəşin bir qeyrət ilə, atəşin bir şan ilə!...
İştə bax! Türkün hilalı bir nuri-bəxşi-şərqudır,
Şərqi tənvir eyləriz albat məhtəban ilə,
Millətım uğrunda çıxsə belə qəbrim qarşıma,
Qəbrimə qarşı qoşardım çöhreyi-xəndan ilə.*

M.Hadını vəcdə gətirən bir də türkün, Azərbaycanın yüksələn hilalının bütün Şərq aləminə bir nur bəxş edəcəyi inamıdır. Odur ki, o, millətin və vətənin səadəti yolunda qarşısına qəbri çıxsə belə, yənə əzmlə, sevincə, güllər üzlə yoluna davam edəcəyini bəyan edir.

Şair inanırdı ki, vətən və xalqın azadlığı, səadəti və işıqlı istiqbalı yolunda gedən qurbanların adı əbədi, diri olmaqla, ruhları «behişti-ələda»dır. Həmin fikri o, 1918-ci ildə Bakıda törədilən mart qırğınlarının və azadlığımız uğrunda mübarizə qurbanlarımızın xatirəsinə həsr etdiyi

31 mart 1919-cu il tarixli «Şühədayi-hürriyyətimizin ərva-hına ithaf»¹ şerində belə əsaslandırır:

*...Müəbbədən diridir namınız bu dünyada,
Sizin də ruhunuz uçsun behiştı-ələda.
Bizi xilas edərək pəncəyi-əsarətdən
Nicatbəxş olaraq dəsti-əhli vəhşətdən.
Çəkildiniz ədəbi xüldzari-rəhmanə,
Behiştı-rəhmətə, yəni diyari-rəxşanə.
O xuninizlə açıldı bəhari-hürriyyəət,
Sizin də yurdunuz olsun behiştı-ülviyyəət.*

Bütün bu şərəf və ləyaqətə şəhidlər ona görə layıqdirlər ki, millətimiz məhz onların şücaətləri sayəsində «şərəfli istiqlal, həyati-püriqbal bulub...»

Əhməd Cavadın «Azərbaycandakı Osmanlı şəhidlərinə» müraciətlə yazdığı «Qalx»² şerində də Azərbaycan türklərinin azadlığı və istiqlalıyyəti uğrunda canından keçən qan qardaşlarının ruhları qarşısında sonsuz minnətdarlıq duyğusu ifadə edilir. Bu duyğu şəhid məzarlarını dəstə-dəstə ziyarətə gələn azərbaycanlıların qədrşünaslığında da, «hər üçü, dördü baş-başa verib» qerib ruhların «dərdini dinləyən» qızlarımızın ninni söyləmələrində də, «çarıqlı, sadətil köylü»nün yalnız məzara bir hörgü hörməsində (örük ördü) də, ... öz ifadəsini tapıb. Azərbaycan torpağı «qüdrətin şəhid qanından bitirdiyi sayagəlməz lələlərlə» bir daha müqəddəsleşməklə yanaşı, bəslənən amallar, görülməz rəyalar həqiqətə çevrilməkdədir:

*Sənin qanındanmı düzlərdə böylə
Qüdrət bitirmişdir sayılmaz lələ.
Dost elindən qondu bir yanıq nalə.
Yoxsa o nalənin ruhumu söylər?!*

¹ «Azərbaycan» qəz., 31 mart 1919.

² «İstiqlal» 1918.28.05 — 1919. Cümhuriyyətimizin birillik dövr istiqlalı münasibətilə təlif edilmiş məcmuə. Bakı, 1919, s.27.

*Keçərkən göylərdən bir qatar durma,
Ağlar buraxdığı gözləri sorma!
Bax, doğru çıxmaqda gördüyün rəya,
Bəslədiyən amal bu gün gülümsər!...*

Lakin qanımıza susayan bədxahlar azəri türklərinin bu cavan istiqlal quşunun qol-qanadım qırıb, məhv etmək üçün dünyanı heyrətdə qoyan vəhşiliklərə əl atır, milli müqəddəratımızı və vətənimizi daim təhdid edirlər.

M.Hadi bütün aydınlığı ilə dərk edirdi ki, istiqlalın əldə edilməsi hələ işin hamısı deyil. Bu istiqlalı qeyrət və mətanətlə qorumaq gerəkdir. Odur ki, üzünü vətən oğullarımıza tutaraq «Əsgərlərimizə, könüllülərimizə»¹ şerində yazırdı:

*Millətin namusu sizdən çox şücaət gözləyir,
Dövləti-növzadi-milli qalibiyyət gözləyir,
Bəkləyir sizdən zəfər atımız, istiqlalımız,
Şanlı qeyrət, şanlı himmət, şanlı cürət gözləyir.
Bir baxın nisvani-ifətpərvəri millimizə,
Dideyi-ümmid ilə sizdən həmiyyət gözləyir.
Payımalı-düşmən olsunmu çəmənزاری-vətənə!
Yurdumuz sizdən bu gün çox ali himmət gözləyir.*

M.Hadi vətən oğullarını «Dilbəri-hüriyyəti əğyar əlindən hifz edib» xalqın heysiyyətini, namus və şərəfini uca tutmağa, baharın xəzanla əvəz olunmasının qarşısını almağa səsləyir. Çünki millətimiz—azəri türkləri şərəfli bir həyat arzusu ilə illərdən bəri alışıb yanır. Odur ki, onun layiq olduğu bu arzusuna yetişməsi uğrunda ölümə belə hazır olan hər bir fərd əslində böyük şərəf və ölməzlik qazanmış olur:

*Millətin heysiyyətin yüksəldin, ey qeyrətvəran!
Millətim sizdən böyük şanü-şərəfət gözləyir.*

*Şanlı ölmək ölməməkdir, anlayın bu hikməti,
Pürşəraf kim can verərsə, anı himmət gözləyir.
Millətim istər yürəkdən çox şərəfli bir həyat,
Anlasın, etsin bunu idraki-əhali-kainat!*

Azəri türklərinin bu haqqının dərinəndən dərk, təbii ki, nəticə olaraq həmin amal uğrunda mübarizəmizi bir zərurət kimi qarşıya qoyur. Həmin zərurətin düşüncədən əməli işə keçirilməsi yolunda qarşıya çıxan çətinlikləri dəf etməyən vətən millətinin şərəfi, ləyaqəti naminə vacibliyi qənaəti ilə M.Hadi yenə «Əsgərlərimizə – könüllülərimizə»¹ şerinin ikinci hissəsində yazırdı:

*Qorxutmamalı bizləri yollardakı əngəl,
Məfkurəyə doğru yürü, qoş, durma, çapıq gəl!
Millət tikəcəkdir namına yölsən dəxi heykəl,
Qoyma toxuna yurduna naməhrəm olan əl...*

Burada M.Hadi tarixi şan-şöhrətə, qəhrəmanlıq ənənələrinə malik olan bir millətin öz ləyaqətini qorumaq əzminin tarixin hər bir, o cümlədən həlledici anlarında belə tükənməzliyi fikrini təlqin edir. Çünki öz mənliliyini qorumağa qeyrət və cəsəreti çatmayan hər bir kəs, hər bir millət daim başqaları tərəfindən təhqir və tapdağa məhkumdur:

*Şansız yaşamaq istəməyiz, şan diləriz, şan,
Əshabi həmiyyət diləriz ömrü-pərişan.
Himmətlilərimdir bilək amali-dürəxşan,
Qeyrətsiz olan millət olur sahibi-xəsrən.
Əhrari-kəmal etmək üçün qoşmalı hər an,
İstərsək əgər olmayalım bəndeyi-fərman.
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!*

¹ «Azərbaycan» qəz., 22 nisan (aprel) 1919.

¹ «Azərbaycan» qəz., 23 aprel 1919

İnsan övladında vətən torpağına hədsiz bağlılıq duyğusu yaranırdan hakim kəşilib. Bu hiss həyatın sonrakı mərhələlərində daha da möhkəmlənir və İNSAN vətən torpağı uğrunda fədakarlıq edir. Bu, həyatın qanunudur. Belə ki, vətən torpağını qoruyan insan əslində öz varlığını qoruyur. Çünki həmin varlıq elə vətən torpağıdır. Axı, insan varlığının bütün mayası vətən torpağı, ana yurdun şəhdi şirəsidir. O, həmin torpaqdan çıxan nemətlərlə, deməli torpağın özü ilə qidalanıb ərşəyə çatıb. Axırda da həmin torpaq (yəni insan) başqa şəkildə özünə qayıdır. Yəni, vətən torpağından yaranıb onu qoruyan, abadlaşdıran varlıq, insan axırda həmin torpağa qayıdıb vətənleşir. Bizcə, insanın torpağa, vətənə bağlılıq hissi dünyanın bu əzəli və əbədi qanunundan mayalanır¹. Vətən torpağını, millətin şərəf və ləyaqətinin, milli dövlətin varlığının yağılardan qorunmasının vacibliyini söyləyib yurddaşlarını həmin şərəfli vəzifəni yerinə yetirməyə çağıran şair (M.Hadi) onların bu amal uğrunda mübarizədə əzmi və mətanətlərini artırmaq üçün belə bir fikri təlqin edir ki:

*İlk məhdin ilə son yerin ağuşi-vətəndir,
Xaki vətənin, bilməlisən, mayeyi-təndir.
Gülzari-vətən cənnət hər qönçədəhandır,
Ziruh çiçəklər yaradan işbu çəməndir,
Hifz etməyə bu gülşəni qurban bədəndir,
Ruxsareyi-gülrəngi-əməl rövşəni-şəndir;
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!*

M.Hadi bu alovlu çağırışları onunla əsaslandırır ki, vətəni azad olmayan millət öz varlığını qoruyub yaşada bilməz. Ona görə də hübbül-vətən olduğumuzu əməlimizlə sübut etməli, haqqımızı almalıyıq.

Şair başa düşürdü ki, bütün bu vəzifələri həyata keçirmək üçün millətin başında ləyaqətlə durub onu təmsil etməyə qadir olan bir dövlətin olması da zəruridir. Bunsuz bütün cəhdlər uğursuzluğa düşər olmağa məhkumdur. Odur ki, iki hissədən ibarət «Məfkureyi-aliyəmiz. Azərbaycan dövləti-növizadına»¹ adlı şerlərində gənc Azərbaycan dövlətini xalq və vətənin şərəf və ləyaqətini lazımlıca təmsil etməyə çağırırdı:

*Qaldır səmayi-şövkətə nəcmü-hilalınızı,
Göstər bu ərzin əhlinə qayeyü-cəlalını!
İsbat qıl həyatını əğvami-ələmə,
Bəxş eylə bir həyatı-nuyin şərqi-əzime!
Əzmü-nəbatın ilə görün, düşmən ağlasın,
Millət yüzündə xəndeyi-ümid parlasın!...*

Şair arzu edirdi ki, Azərbaycanın gənc demokratik dövləti aparacağı ağıllı, düşünülmüş və incə siyasəti ilə dünya xalqlarının rəğbət və etimadını qazanıb, təmsil etdiyi millətin şərəfini daha da ucaltsın. Bu istəklə də yazırdı:

*Simayi-iqtidarını görsün bütün caharı,
Ey türk dövləti, vaxt bəxti-növcavan!
Olsun da qibtəbəxşi-miləl hər siyasətin,
Şayan afərin olsun fərasətin!
Ədayi-namuradə sübut et ləyaqətin,
Bilsin nədir ləyaqəti bu canlı millətin!*

M.Hadi başa düşürdü ki, dövlətin, millətin istiqlalının əsaslı və davamlı olması onun nümayəndələrinin zəkasına, elmə, əqli səviyyəsinə bağlıdır. Ona görə öz vətəndaşlarının əqli və zehni qabiliyyətinin inkişafı qayğısına qalmağın hər bir, o cümlədən Azərbaycan dövlətinin qarşısında həlli vacib məsələ kimi durduğunu bəyan etməklə, bu yolla vətən və xalqın parlaq istiqbalının

¹ *Alxan Bayramoğlu*. Yürü imdadına gəl. Əsgər olmaq bir şərəfidir... Bakı, «Şur» Cik-cik. 1993, s.5

¹ «Azərbaycan» qəz., 3 aprel 1919

təmininə nail olacağına dərin inamla fikrini belə davam etdirirdi:

...Ey dövləti nuyin, yaşa nəzmü-nizam ilə,
Parlaq əməllərinlə məzhəri-məram eylə,
Qoş nura, qoş ziyayə, qoş ürfanə, hikmətə,
Bir şahireyi-bariqədar aç bu millətə.
...Türk aləmində parlasın ənvari-intibah,
Gülsün həyatımızda da izhari-intibah.
Olsun bu yurdumuz çəmənarayı-mərifət,
Əhli-vatəndə bulmalı iqbali-məsədət...

Həmin fikri M.Hadi «Məfkureyi-aliyəmiz. Azər-baycan dövləti-növizadın»¹ adlandırdığı şerinin ikinci hissəsində belə davam etdirirdi:

Dönsün behiştərə bu qiymətli lanəməz,
Şəhbəzərvər olmalıdır aşıyanımız,
Yüksəlmək istəriz o səmayi-məaliyə,
Sən arzumuz iştə kəmalati-aliyə.
Məşkurəmiz yolunda nə lazımsa etməli,
Məqsudə doğru əzmü-xüruşanla getməli.
...Guş eyləsin bu fikrimi əqvami-kainat;
Amali-zəvalcəmalimiz iştə gözəl həyat!
Vicdani-millətə yazılıbdır bu ayəməz;
Ən şanlı, ən şərəfli həyat iştə qayəməz!...

Bununla bərabər, şair başa düşürdü ki, dövlətin, millətin tərəqqisi naminə apardığı siyasət onun təbəələri tərəfindən bütün aydınlığı ilə dərk edildikdə istənilən səmərəni verə bilər. Odur ki, xalqı elmə, biliyə yiyələnməyə çağıraraq bildirirdi ki, hazırda elmsiz tərəqqi və inkişaf, bütün bunlarsız da istiqlal və səadət yoxdur. Elmə yiyələnmə bilməyənlər inkişaf etmiş digər xalqların əlində əsirə çevrilməyə məhkumdur. Həmin fikri M.Hadi «Vaxtın səsi və həyatın sözü»² şerində belə ifadə edirdi:

¹ «Azərbaycan» qəz., 4 aprel 1919

² «Bəsirət» qəz., 11 yanvar 1919

Elmin, hünərin, mərifətin varsa, buyur gəl.
Yoxsa, bu həyat aləminə olma bir əngəl!
Ərbabi-kəmalın yeridir, bil ki, bu meydan,
Bədbəxt yaşar torpağın üstündəki nadan.
Sahib olacaq yerlərə qüvvətli, əmin ol.
Ey gücsüz olan, sən dəxi mədfuni-zəmin ol!
Laf ilə tərəqqi olamaz, sözlə də sərvət,
Bilgiylə olur, bilməlidir, sərvəti-qüvvət.

M.Hadinin doğru qənaətinə görə, elm və texnikanın nailiyyətlərinə yiyələnilib onu həyata tətbiq etməyi bacaran millətlər dünyaya meydan oxuyurlar. Çünki onlar herb texnikasına da layiqincə yiyələniliblər:

İştə yaşamaq haqqına haizdir o kütlə —
Bir hərbi-münəvvərlə çıxıb cəbhəyi-cəhlə.
Bundan belə dünya böyük ürfanlı ər istər,
Sən də yaşamaq istər isən bilgini göstər!

Buradan bir daha görünür ki, millətin, dövlətin və vətənin işıqlı gələcəyi, xoşbəxt sabahı, bu sabaha çıxmaq üçün qarşıda duran vəzifələrin derki və onun həyata keçirilməsinin vacibliyi Məhəmməd Hadini düşündürən problemlər olmuşdur. Şair artıq təkə keçmiş yad, romantik gələcəyi vəsf etməklə qalmayıb, realıqdan çıxış edərək, on illərlə bəslənən arzuya, uğrunda mübarizə aparılıb qanlar tökülən amala çatmaqın və qazanılmışların-müstəqilliyin, dövlətçiliyin möhkəmləndirilməsinin yollarını da göstərməyə çalışırdı.

Əhməd Cavadın «Milli Şuramıza» həsr etdiyi «Qardaş!»¹ şerində isə Milli Şura küskünlükdən uzaq olmağa, millətin indiyədək çəkdiyi acıların onun dərдинin dərmanına çevrilməsi üçün fəallığa çağırılır ki, «qoy, düşmən görsün ki, irqimin sonu deyil». Şair dövlət orqanlarının, konkret olaraq Milli Şuranın boynuna düşən tarixi məsuliyyəti ona xatırladaraq yazırdı:

¹ «Azərbaycan» qəz., 16 təşrin-i-sani (noyabr) 1918

*Təmiz alınıdakı tozu, torpağı
Haqq üçün açdığım allərinlə sill
Vətən bir fidandır: yaşıl yarpağı
Soldurmaq sənin əlindədir. Bil.*

Hüseyn Vədatın «Dilək»¹ şerində də bu fikir aparıcıdır. Müəllif öz xalqını və dövlətini tutduğu müqəddəs yoldan dönməməyə, başını daim dik tutmağa çağırırdı. Əliyusifin «Hörmətli Nəsim bəyə» həsr etdiyi «Azərbaycanlıya»² şerində isə Milli Şuramın çağırılması münasibətilə oxuyuruq:

*Ey vətəndaş, bu gün sənin taleyinə
Vicdanları aydınladan yıldız doğur.
Ey qafqazlı, sənin uca afətindən
Bir ədəbi sönməyəcək yıldız doğur.*

Müəllif həmin ulduzun müstəqil yaşamaq üçün atılan addımdan ibarət olduğunu göstərərək, konkret sərhədlərə, bayrağa və dövlətçiliyin digər mühüm atributlarına malik olan vətənin mövcudluğundan irəli gələn daxili bir qürur ifadə edir. O, azərbaycanlıni əmin edir ki:

*İstiqlalın şərqə işıq saçacaqdır,
Sənin dəxi Milli Şuran olacaqdır.*

Əliyusif «Bayraq»³ adlı başqa bir şerində isə özünü vətəninin səmasında ucalan dövlət bayrağına tutub, onu daha uca zirvələrdə seyrə dalararaq parlağa çağırır. Şairin qənaətinə görə, bu «şanlı, füzəzən bayraq» öz sayəsini kölgəsində yenidən dövləti yaranan əski tarixə malik ölkənin üstündən çəkməyib, ona «mavi, al, səbz (burada, yaşıl — A.B.) ziyalar saçmalı» olduğu kimi,

vətənin dağ-dərəsi, çay-dənizi də ona tapınıb, səcdə etməlidir. Həmin fikri o, belə ifadə edirdi:

*Yaşa, ey şanlı, füzəzən bayraq,
Doğdu sayəndə bu gün bir ölkə.
Mavi, al, səbz ziyalar saçaraq
Hər zaman üstümüzə sal kölgə.*

*Səcdə et, ey geniş, azadə dəniz,
Əyilin, ey başı almaz dağlar.
Əyilin, səcdə edin siz həpiniz.
Dərələr, çaylar, əkinlər, bağlar
Ucalır göylərdəki bayrağımız.*

Bu ruh yüksəkliyi azadlıq və istiqlalçılıq idealının üreklərə hakim kəsilməsindən irəli gəlir. Məhz bunun nəticəsidir ki, «İdeal»¹ şerinin xəstə düşmüş qəhrəmanı son nəfəsdə də öz canının hayna qalmayıb, əmal və ideal ulduzunun şölesinin artması və ona doğru yaxınlaşması, gəlməsi həsrəti ilə çırpınır. Odu ki, anasının öyüd və yalvarışlarını cavabsız buraxaraq, özünü ona tutub deyir:

*—Anna! Bax, bax, təcəssüm etdi yənə,
Yənə görsəndi qanlı gözlərimə.
Ah, insafsız, uzaqlaşma
Bir qulaq ver sözlərimə
—Kimdir, oğlum, o —
—«Qayeyi-əmal» —
—Adı yoxdurmu? Söylə bir.
—«İdeal!»*

İnsanları həyata bağlayıb ona qüdrət verən də ele aydın ictimai qayədən doğan idealdır. Əliyusifin poeziya qəhrəmanının ictimai əmal və ideali isə vətənin xoşbəxt gələcəyi, parlaq istiqbalıdır.

¹ «Azərbaycan» qəz., 17 təşrinə-sani 1918

² Yənə orada, 16 təşrinə-sani 1918

³ Yənə orada, 12 kanuni-əvvəl (dekabr) 1918.

¹ «Azərbaycan» qəz., 11 kanuni-əvvəl 1918.

Ümumiyyətlə, dövrün ictimai-bədii fikrinə gələcəyə nikbin inam, fəallıq və əzmkarlıq ruhunun təbliği aparıcıdır. Xalq arasında müşahidə olunan hər hansı bədbinlik, ümitsizlik ifadə edən hal dərhal aradan qaldırılmağa çalışılır. Məsələn, Hadi həmin günlərdə çap etdirdiyi «Həyatı-hazirəmizin ilhamları»¹ şerində «bütün dünyanın başdan-başa sanki kölgəyə bürünməsi, üzlərdə ümitsizlik və matəm görkəminin nüməyan olmasını» göstərərək, qeyd edirdi ki:

*Yoxluqdakılar: göz xakan içində,
Ənzari-kəvakib: açıq əflakın içində.
Xurşid isə bir ayye-nureyə-aləm
Məzlum bəşəriyyət yənə avareyə-aləm,
Avareyə-aləm, əvət avareyə-mətluq,
Olmaz bu təbiətlə kəmalata müvəffəq.*

Şairi narahat edən həmvətənlərinin bədbin, ümitsiz görkəmi idi. Çünki onun fikrincə, bəşər övladı bu əndişəli vurhəvurun içində belə bir əhvali ruhiyyədə olsa, heç vaxt «kəmalata müvəffiq ola bilməz». O, vəziyyətdən çıxış yolunu bədbinlikdən uzaq olmaqda, gələcəyə nikbin gözlə baxmaqda görürdü. Odur ki, bu şərdən cəmi bir həfətə sonra qələmə aldığı məqaləsinə «Ümid ilə yaşayın!»² başlığı qoyaraq fikrinə belə davam edirdi:

«Bu günlərdə siyasət dünyasında bir dəyişiklik vücuda gəldi. Bu yeni növzad siyasət, ehtimal ki, insanların ümidini yöldürdü. Fəqət ümid yölməməlidir. Məazüllah, ümidimiz yölsə, yas dirilir, yas dirilərsə, bizi boğar! Binayi-aliyə parlaq bir ümid ilə istiqbala baxmalı, bizi boğmaq istəyən yası biz özümüz boğmalıyıq».

¹ «Azərbaycan» qəz., 19 təşrin-i-sani 1918. Məhəmməd Hadi. Seçilmiş əsərləri. İki cildə. I cild. Bakı, Elm, 1978. s.322

² «Azərbaycan» qəz., 25 təşrin-i-əvvəl 1918.

M.Hadi həmvətənlərini Birinci cahən müharibəsinin sona yaxınlaşması ilə əlaqədar dünya siyasətində baş verib, Azərbaycanın da ictimai-siyasi və milli-tarixi müqəddəratına təsir edən dəyişikliklər qarşısında sarsılıb öz iradi keyfiyyətlərini itirməməyə, bizi boğmaq istəyən yası özümüzün boğmağımıza çağırır. Sonra dünyada gedən proseslərdə ilk baxışda gözənilməz hadisə və vəziyyətlərin üzə çıxmasını təbii və mümkün hesab edərək, göstərirdi ki, «arzularımızın xilafına olaraq törəyən şu hallar əzmi-xüruşanımızı dayandırmamalıdır. Baləks, daha da bizə mətənəti-qəlbiyyə bəxş etməlidir».

O, Ç.Darvinin təbii seçmə qanununa istinad edərək həyatda yalnız «yaşamağa layiq olanların yaşaya biləcəyini» nəzərə çatdırıb, bizi yaşamağa layiq olduğumuzu öz işimizlə sübut etməyə ruhlandırır, eyni zamanda bunun üçün cəmiyyətin inkişaf qanunlarından və dövlətlərin siyasət işlərindən baş açmağa çalışmağımızın da xüsusi əhəmiyyət daşıdığını göstərib, xəbərdarlıq edirdi ki: «Yas ruhun ölümü, ümid isə ruhun həyatıdır. Siyasəti-milliyə nə simada görülürsə-görülsün, ancaq millətindəki çöhreyi-ümid yasdər olmamalıdır».

Bütün bu izahatlardan sonra M.Hadi üzünü həmvətənlərinə tutub deyirdi ki, uğrunda mübarizə apardığımız amala, işıqlı sabaha çatmaq üçün «ümmidi-iqbal və istiqbal ilə yaşayalım, qardaşlar!». Şairin qəti qənaətinə görə: «İstiqbal məyusi-həyat olanların deyil, qırılmaz və yölməz bir ümid ilə çalışanlarındır».

M.Hadinin bütün bu şair-vətəndaş narahatlıqları bütövlükdə dövrün ictimai-ədəbi fikrinin mövqeyini ifadə etməsi ilə qiymətli. O, bir tərəfdən «türkün tökülən qanlarının bihudə» getməyib, nəticə verəcəyindən yazır, bir tərəfdən vətəndaşları həyatda ümid və inamla yaşamağa çağırır, bir tərəfdən əsgərlərimizi və dövlətimizi vətəni, qazanılmış istiqlalyyəti qorumağa çağırır, öz soydaşlarının, türk irqinin qüvvətli, mətənətli və dəyanətli olub, azad yaşamağa haqqı çatdığına oxucularını

inandırmağa çalışır, digər tərəfdən də bütün bunlara nail olmağın yollarını göstərərək, hər şeydən əvvəl elmi biliklərə, bəşəriyyətin idrak xəzinəsinin açarlarına sahib olmağın vacibliyini xüsusi olaraq nəzərə çatdırırdı.

Gənc şair Əliyusifin «Bir türk yolçusu deyir ki:»¹ şerindən görüldüyü kimi, Azərbaycan ictimai-bədii fikri əsrlərdən bəri uyuyaraq tapdaq altında qalan Şərqi dərindən də türk — Azərbaycan oğlunun çarə bulacağına dərindən inanırdı. Bu inamla da aləmə belə car çəkirdi:

*Dedilər ki, öksüz şərqi xəzan görmüş bağında
Yeni başdan qızıl güllər, yasəmənlər açacaq
Bu qaranlıq gecələrin issiz, donqun çağında
Almaz yıldız toğacaq da ənqa yıldız saracaq.*

Şair sevinclə bildirir ki, artıq «Azərbaycan türkünün əlində əski atəş yeni başdan alovlandı, coşmuşdur.» Qəhrəmanın köksünü belə bir duyğu və inam qabardır ki, «bu gün şərqi Kəbə olan bu ölkə — Azərbaycan sabah yenə Turan, Oğuz elinin hətta bütövlükdə şərqi ziyarətgahına çevriləcək». Odur ki, üzünü sirdaşlarına tutaraq, onlara belə müraciət edir:

*Ey türk oğlu! Səni tanrın Şərqi hadi göndərdi,
Yatmış yurdu qardaş kəbu titrət, qaldır, oyandır.
Yeni, məsud bir həyata dəvət eylə hər fərdi,
Yürəgində sönməyəcək bir təbi od yandır...*

Azərbaycan türklərinin bu missiyanı öz üzərinə götürməsi üçün hər cür imkan və qabiliyyətinin olması sairin bütün bu qənaətlərini həyatın özündən doğururdu. Təsadüfi deyil ki, Azərbaycan Demokratik Respublikasını və hökumətini beynəlxalq aləm o şertlə qəbul edirdi ki, Azərbaycan xalqı həm də özünü müstəqil şəkildə idarə

¹ «İstiqlal» 1918.28.05-1919. Cümhuriyyətimizin birillik dövrü istiqlalı münasibətilə təlif edilmiş məcmuə. Bakı, 1919, s.5.

etməyə fiziki, əqli və mənəvi cəhətdən hazır olsun. Qərb dünyası bu xalqın milli müstəqilliyini tanımaq yolunda onun mədəni və əqli səviyyəsinin aşağı olması iddiasını da bir bəhanə kimi irəli sürürdü. Odur ki, milli düşmənlərimiz xalqın əqli və mədəni səviyyəsinin faktik göstəricilərindən olan milli universitetin açılmasına hər cür maneçilik törədirdilər. Açıq gözlü tərəqqipərvər xadimlərimiz bunu dərindən dərk etdikləri və xalqa səviyyəli milli kadrlar hazırlamağın onun gələcək həyatının tərəqqisi və möhkəmlənməsi üçün vacibliyini başa düşərək bu yolda da qarşıya çıxan maneələri əzmlə dəf edirdilər. Məsələn, görkəmli poliqlot alim, alovlu publisist və ictimai xadim Məhəmmədəğa Şahtaxtı «Azərbaycanda darülfünun»¹ məqaləsində bu münasibətlə yazırdı: «Nəyəyin biz hürr-əfkar olduğumuzu təcəllə etdirmiyəlim? Bəli, biz ictimaiyyətdə hüriyyəti-əfkar sahibləliyiz. Və madam ki, böyləyiz Avropa məstəbətində mütləq qeyri-məhdud olan hüriyyəti-əfkar üzərinə müəssis bir darülfünun açmalıyıq ki, bu darülfünunumuz hüriyyəti-əfkar olduğumuzun dəlili-fəlimi olub bizim istiqlal-siyasimizə toxunmaq üçün avropalıların əlindən siz hüriyyəti-əfkarçı deyilsiniz, sizə istiqlal verəməyiz bəhanəsini alsın».

Beləliklə, bədxahlarımızın törətdikləri süni maneələrə baxmayaraq, 1919-cu ildə Azərbaycan xalqının ilk milli universiteti açıldı. Bu tarixi mədəni hadisədən xeyli əvvəl isə Qori Müəllimlər seminariyasının Azərbaycan şöbəsi görkəmli alimimiz Firidun bəy Köçərlinin rəhbərliyi altında Qazağa köçürülərək, müstəqil Qazax Müəllimlər seminariyası kimi fəaliyyətə başlamışdı. 1918-ci il noyabrın 8-9-da bu seminariyaya ilk qəbul imtahanları keçirilmişdi.²

Qabaqcıl görüşlü ziyalılarımız başa düşürdülər ki, bütün bunlarla iş bitmir. Odur ki, onlar digər maddi-

¹ «Azərbaycan» qəz., 28 təmmuz (iyul) 1919

² Yenə orada, 2 noyabr 1918

mədəniyyət ocaqlarının təsisi zərurətini bir vəzifə kimi irəli sürürdülər. Bu cəhətdən görkəmli yazıçı və ictimai-xadim Yusif Vəzir Cəmənzəminlinin «Milli-mədəni işlərimiz»¹ ümumi başlıqlı silsilə məqalələri diqqətə layiqdir.

Müəllif bu məqalələrində milli kitabxana, nəşriyyat şirkəti, mətbuat və s. yaratmağın vacibliyi məsələsini irəli sürməklə yanaşı, görkəmli ədiblərimizin, o cümlədən F.Köçərlinin qiymətli əsərlərinin nəşr edilib xalqa çatdırılmasını bir vəzifə kimi qarşıya qoyurdu. Görkəmli sənətkarların, o cümlədən Sabirin «Hophopname»sinin nəşri məsələsini «Yaşıl qələm» ədəbi dərneyi qərara alaraq, bu işin icrası üçün qəzet vasitəsi ilə şairin vərəsələrindən icazə istəyir.² Az sonra Sabirin vərəsələrinin qəyyumu əşrəf Səfərovun imzası ilə yazılan «İzhari-təşəkkür»³ məktubunda vərəsələrin bu işə razılıqları və təşəkkürü bildirilirdi. «Yaşıl qələm» ədəbi dərneyində şair və yazıçıların həyat və yaradıcılıqları haqda məruzələr dinlənir, yəni qələm məhsulları ilə bərabər yaradıcı ziyalıların sırasını vaxtsız tərk etmiş Abbas Səhhet və başqalarının qeyri-mətbu əsərləri də oxunur, müzakirə edilirdi.⁴

Bundan başqa, milli hökumət yüksək ixtisaslı milli kadr yetişdirməyin qayğısına da qalaraq ziyalı cavanların çoxunu, təhsilini daha da təkmilləşdirmək üçün, xaricə oxumağa göndərdi. Bütün bu tədbirlərin əks-sədası öz bədii əksini poeziyada da tapırdı. Məsələn, Əliyusifin Ceyhunbəy Hacıbəyliyə ithaf etdiyi Ə.Y. imzalı «Getmə»⁵ şerində qardaş və yaxın dost ayrılığından doğan

¹ «Azərbaycan» qəz., 25, 28, 29 təmmuz, 3, 5 avqust 1919; Y.V.Cəmənzəminli. Müstəqilliyimizi istəyiriksə... (toplama, ərəb qrafikasından transliterasiya, tərtib, ön söz və qeydlər, Alxan Bayramoğluundur). Bakı, Gənclik, 1994, s.63-70.

² «Azərbaycan» qəz., 30 sentyabr 1919

³ Yəne orada, 14 oktyabr 1919

⁴ Yəne orada, 18 sentyabr 1919

⁵ «Azərbaycan» qəz., 9 təmmuz (iyul) 1919

məyusluqla bərabər, müəllif dalğalardan xahiş edir ki, onun qəhrəmanını incitməsin. Yəne Əliyusifin «Əlvida»¹ şerində isə xarici ölkəyə oxumağa yola düşən gəncin dilindən oxuyuruq:

*Ey müqəddəs, şanlı, sevimli ölkəm,
Haqqını halal et, biz gedər olduq.
Kim bilir qəzayə dönmədik bəlkə,
Haqqını halal et, dönmədik bəlkə.*

Bu misralarda öz yurduna ürəkden bağlı olub ondan, müvəqqəti də olsa, çətinliklə ayrılan vətəndaşın ürək çırpıntıları duyulur. Yola düşdüyü səfərin məchulluğu bu vətənpərvəri narahat etsə də, o, vətən qarşısında boynuna düşən vəzifəni yerinə yetirməli olduğunu dərinləndirir. Vətəninə, elinə bağlılığın, onun qarşısında müqəddəs borcunu başa düşdüyü üçündür ki, qəhrəman məchul sonluqlu səfərqabağı öz yurdundan halallıq istəyir.

Xalqın milli-mədəni, tarixi potensial imkanları, dövlət quruculuğunda görülən işlər və digər göstəricilər Azərbaycanın müstəqilliyinin beynəlxalq dövlətlər tərəfindən tanınmasına kifayət qədər əsas verirdi. Bütün bunları Məhəmməd ağa Şahtaxlı özünün «Cümhuriyyətimizin beynəlmiləlcə təsdiqi»² məqaləsində elmi-məntiqi dəlillərlə əsaslandırır. Maraqlıdır ki, məqalənin çapından bir neçə gün sonra həyat Məhəmməd ağanın mülahizə və qənaətlərinin doğruluğunu təsdiq etdi — Paris Sülh Konfransında 1920-ci il yanvarın 13-də Azərbaycanın dövlət müstəqilliyinin tanınması haqqında qərar qəbul olundu. Bu münasibətlə ölkədə dərhal sonra ele

¹ «İstiqlal» qəz., 30 kanun-ə-sani (yanvar) 1920. Qeyd: Şer belə bir qeydlə çap olunub: «Cavan ürəkli şairimiz tələbələrimizin və kendisinin əcnəbi məmləkətlərə getməsi münasibətlə yazmış olduğu bir şerdir».

² «Azərbaycan» qəz., 7 yanvar 1920.

həmin axşam bayram atəşfəşanlığı keçirildi. Mətbuatda sevinc, fərəh dolu yazılar — Davudun «Millətımə» şeri, M.Ə.Rəsulzadənin «Gözlərimiz aydın», Ə.Həmdinin «Azərbaycanın böyük günü» və s. məqalələri dərc edildi. Onu da deyək ki, «Azərbaycan» qəzetinin dövlət müstəqilliyimizin təsdiqi xəbəri və onunla bağlı qələmə alınan yazıların çap edildiyi 14 yanvar 1920-ci il tarixli nömrəsi də «Müstəqil Azərbaycan» adı ilə çıxmışdır. (şəklə bax).

Milli qurtuluşdan doğan sevinc gözqamaşdırıcı təsirini ona görə tez «itirdi» ki, xalq bu azadlıq və istiqlaliyyətin əldə saxlanması üçün əməli tədbirlər görməyin, vətəni qorumağın vacibliyini anlayır və özünü səfərbər edirdi. Odu ki, həmin günlərdə Vətən ünvanlı əsərlər tez-tez görünməyə başlayır. Məsələn, R.Əfəndizadənin «Vətən»¹ şerində belə bir ideya təqdim olunur ki, Vətəni qorumaq hər bir vətəndaşın borcudur. Çünki orada ata-babalarımız yatır. Əks halda gələcək nəslin nifrətinə hədəf olarıq. Bədri imzalı «Düşməne»² şerində düşməne meydan oxunur ki, Zöhhak da olsan, öhdəndən gəlib vətəni sənə vermərik. Çünki onun hər qarışını qanımızla lələzərə çevirmişik. Əli Məstanın «Bir əsgərin dilindən» yazdığı «Vətən»³ şerində isə oxuyuruq:

*Bən gedərəm, vətən, sən qal salamat,
Türk əsgəri istəməz heç məlamət.
Yavuzluqdan var türklərdə əlamət,
Bən gedərkən, gülə-gülə gedirəm,
Ey cədvab əsrarının məkanı.*

Burada qəhrəman artıq əməli şəkildə işə qurşanıb, vətəne salamətliq arzulayaraq onun uğrunda əzmlə döyüşə yollanır. Maraqlıdır ki, analar da öz övladlarının vətən yolunda şəhid olmasına, çətinliklə də olsa, dözəyə hazırdır. Təki vətən salamət qalsın. Bu cəhətdən «Bir azərbaycanlı qadının uşağına lay-lay deməsi»⁴ adı ilə imzasız çap olunan şer diqqətəlayiqdir; Ana oğluna bu cür laylay deyir:

*Lay-lay balam, lay-lay,
Əsgər balam, lay-lay.
Bu vətənçün çiyinə
Tüfəngini alarsan,
Vətən ilə, milləti,
Oğlum, razı salarsan.*

¹ «Azərbaycan» qəz., 8 təmmuz 1919

² Yəni orada, 18 təmmuz 1919

³ «Azərbaycan» qəz., 27 təmmuz 1919

⁴ «İstiqlal» qəz., 7 iyun 1919

*Lay-lay balam, lay-lay,
Əsgər balam, lay-lay.
...Sərhəddə bir nəfər də
Olsa, qoyma düşməni.
Vətən yolunda ölsən,
Bil, şad edərsən məni.
Lay-lay balam, lay-lay,
Əsgər balam lay-lay.*

Bütün bu vətənpərvərlik ideyası ilə bərabər, müəllif Ana qəlbinin övlad narahatlığını da yaddan çıxarmır. Oğlunu döyüşə yola salan Ana onun Vətən yolunda qurban getməsinə belə hazır olduğunu bildirib, bundan rahatlıq tapacağını söyləyə də, onun sağ-salamat qayıtması üçün Allaha belə dua edir:

*İlahi, vətənim
Qıl salamat bəladan,
Vətən, millət yolunda
Keçərəm bu bəladan.
Lay-lay balam, lay-lay,
Əsgər balam, lay-lay.*

Şerdən görüldüyü kimi yurdun yağılardan qorunması naminə vətən övladının hazırlanmasının elə beləkdəncə başlanması fikri dövrün poeziyasında formalaşmışdı. Yurdun və milletin namusunun qorunmasının ordudan, «əsgəriyyətdən», həm də onun fiziki, ideoloji hazırlıq səviyyəsindən asılı olması fikri M.Hadi poeziyasında olduğu kimi, digər müəlliflərin əsərlərində də qabarıq nəzərə çarpırdı.

Təqdirəlayiq cəhətlərdən biri də odur ki, bu əsərlər quru, boş və təsirsiz təbliğatdan uzaq olub, özünün ideya-bədii keyfiyyətləri ilə vətən övladına vətənin keşiyinin çəkilməsinin müqəddəsliyi və vacibliyi fikrini aşılamaq birlidi. Vətən oğluna belə bir ideya təlqin olunurdu ki, sənənin mayan bu torpağın nemətlərindən (ata-ananın qanı da həmin torpağın nemətlərindən qidalanıb) tutulduğu, dolayısı ilə torpaqdan əmələ gələn nemətlərin timsalında elə vətən torpağının özündən tutulduğu kimi, bütün varlığın da elə vətən torpağının şəhdi-şirəsindən yaranıb. Odur ki, hər kəs vətəni qorumaqla əslində özünü, öz varlığının

mayasını qorumuş olur. Döyüşçü vətən yolunda şəhid olub torpağa qarışmaqla öz ilkinliyinə, özünün mayasına qayıtmış olur. Bir halda ki, belədir, deməli, bu gün biz vətən torpağını qorumaqla həm də torpağa qarışaraq vətənləmiş əcdadlarımızın şərəf və ləyaqətini qoruyuruqsa, sabah bu işi o biri nəsillər görəcəkdir. Bu ideal həqiqəti, bu fəlsəfi hikməti dərk edən vətən oğlu döyüşə belə bir ovaqla yollanır:

*Cümləmizin validəsidir vətən,
Hər kəsi lütf ilə odur baslayan.
Basdı ədu bağına biz sağ ikən,
Arş, irəli, vətən imdadına.¹*

Belə bir fəlsəfi qənaətlə, həm də torpağa sahiblik hissi ilə döyüşə² yollanan əsgər geri çəkilməyi ağlına gətirmir. Ona belə bir qəti inam hakim kəsilmişdir ki:

*...Bu yerləri əcdadımız qan tökərək almışlar,
Allah, deyib, yalınqılınc düşmənlərə salmışlar.
Məazüllah, biz qaçarsaq, onlar bizi görərlər,
O sümüklər şahə qalxar, üstümüzə yürərlər.³*

Bu marş və döyüş nəğmələrinin bir əhəmiyyəti də onların vətən övladında torpağa sahiblik hissi aşılama-sındadır. Torpağa sahiblik hissi güclü olan adamda vətənpərvərlik və qəhrəmanlıq duyğusu da yüksək olur və o, «canım fəda olsun Azərbaycan, qanım halal olsun Azərbaycana» qətiyyəti ilə döyüşə atılır.

Ordu marşlarının yaranması və onların toplanaraq kitabçalar şəklində nəşr edilməsi vətən üçün ordunun, ordu üçün marş və döyüş nəğmələrinin əhəmiyyətinin⁴

¹ Ordu marşları. Bakı, Azərneşr, 1993, s.15 *Qeyd*: Bu kitab B.Q.Səttaroğlunun tertibi ilə 1919-cu ildə çap olunmuş, 1993-cü ildə isə filologiya elmləri namizədi Sədaqət Məmmədova onu üzə çıxardaraq, ərəb qrafikasından transliterasiya edib, ön sözlə yenidən çap etdirmişdir. Mənbələr həmin nəşr üzrə göstərilir.

² Bax: *Alxan Bayramoğlu*. Torpağa sahiblik hissi vətənpərvərlik duyğusu və Qarabağ müharibəsi. «Azərbaycan» qəz., 17 iyul 1993.

³ Ordu marşları, Bakı, 1993, s.5

⁴ Bax: *Alxan Bayramoğlu*. Orduya marş lazımdır? «Azərbaycan» qəz. 14 oktyabr 1992, Yəni onun. Orduda hərbi marşların əhəmiyyətinə dair. «Azərbaycan» qəz., 8 iyun 1993.

layiqincə dərk edildiyini göstərir. Bunun nəticəsidir ki, Sədaqət Məmmədovanın yazdığı kimi, «...Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə milli ordu ilə paralel onun marş və nəğmələri də yaranırdı».¹ Həmin marş və nəğmələrdə torpağa sahiblik hissini aşılamağı ilə bərabər, qəhrəmanlıq, döyüşkənlik və çağırış ruhu aparıcıdır:

*Vətən əldən gediyor,
Bizə fəryad ediyor,
Yetiş imdadı diyor!
Yürü fəryadına gəl,
Vətən imdadına gəl!*²

Az-çox milli təəssüb və torpağa sahiblik hissi olan adamın bu cür əzəli, əbədi və bəşəri çağırışın səsine səs verməməsi mümkün deyil. Çünki əsl vətəndaş ərazi, mülki, milli və dövləti müqəddəratının onun bu cür çağırışlara münasibət tərzindən asılı olduğunu dərinləndirir.

Dövrün poeziya nümunələrində Azərbaycan Ordusunun təcavüzkar deyil, öz vətənini yad təsirlərdən, basqın və təcavüzlərdən qoruyan sülh məramlı, ədalətli bir ordu olduğu xüsusi olaraq nəzərə çatdırılır, əsgərlərimiz də məhz bu ruhda tərbiyə edilirdi. Eyni zamanda valideynlər — ata və analar da yaddan çıxarılmırdı. Onlar öz oğlunu döyüşdən, əsgərlikdən cürbəcür yollarla uzaqlaşdırmaq fikrindən uzaq olmağa, vətənin keşiyini çəkməyə yollanan hər oğulların qol-qanadını öz göz yaşları ilə qırıb, ruhlarını öldürməkdənsə, hər igidlərimizə mənəvi arxa, dayaq durmağa, onların döyüş əzmini öz dəyanət və davranışları ilə yüksəltməyə çağırılırdı. Um Gülsüm, Davud, Məhəmməd Ümid Gəncəli, İbrahim Şakir və başqalarının bezi qələm məhsulları fikrimizə dayaqdır.³

¹ *Sədaqət Məmmədova*. Ordu və onun marşları. Ordu marşları. Bakı, Azərneşr, 1993, s. 3.

² Ordu marşları. Bakı 1993, s. 15-16

³ Bax: Əsgər olmaq bir şərəfdir... Bakı, 1993, s. 19, 23-24, 26-27, 39-40.

Dövrün ictimai-ədəbi fikrində milli orduya bu qədər diqqət yetirilməsi bir tərəfdən vətən və xalqımızın taleyüklü probleminin həllində, milli müqəddəratında ordunun oynadığı rolun mühümlüyünün dərkindən irəli gəlirdisə, digər tərəfdən də həmin dövrdə vətən və dövlətimizin bir çox qüvvələr tərəfindən siyasi və hərbi təzyiqlə məruz qalması ilə əlaqədar idi. Vəziyyəti çətinləşdirən məsələlərdən biri də Birinci Dünya müharibəsindən məğlub çıxan «Üçlər ittifaqı»nın nümayəndələrindən biri kimi, Türkiyənin də beynəlxalq imperialist qüvvələr əlində çırpınması və qalib tərəfin — Antantanın tələbi ilə Qafqaz İslam ordusunun Azərbaycanı tərk etməsi idi. Türk dünyasının və Azərbaycanın bu böhranlı vəziyyətindən dərin təlaş keçirən Abdulla Şaiq «Vətənin yanıq səsi»¹ adlı şeirində Vətənin dili ilə ulu babalarımızın şöhrətli keçmişinə nəzər salır. Qafqazın — bu ulu Vətənimizin o şən, xoşbəxt günlərini, bizim ulu nəslimizi necə bir sevinclə öz köksünə alıb qoynunda bəslədiyini və bu cür övladların təmsalında özünə həm də etibarlı mühafizə tapıb daim əminliyədə olacağı qənaəti ilə rahatlıq tapdığını xatırlayaraq, bugünkü mənzərədən, həmin nəslin övladlarında əvvəlki təpəri görmədiyindən darılaşaraq rəncidə olduğunu belə ifadə edir:

*Babanızdan üzülünce əllərim
Gözlərimi sizə dikmişdim yalnız.
«Bu qan da o qandan süzülmüş», derdim,
«Yaman günümə imdadım olursunuz».*

Umidlərinin doğrulmadığını gören Vətən bugünkü nəslin torpağa, yurda «sahiblik» hissini haradan doğduğu sualına milli-mənəvi laqeydliyin yaranma səbəblərinə cavab axtararaq qətiyyətlə bildirir ki:

¹ «İstiqlal» qəz., 4 şubat (fevral) 1334 (h)

*O şən, o bəxtiyar könüm dolu qan,
Böylə səfaləti artıq çəkəməm.
Sönməz bəndə əski sevgi və iman,
Yuca başımı alçaqlara əgəməm.*

*Yıldırımlar gurlasın!
Buludlarım hazırlansın tufana;
Dağım, daşım boyansın həp al qana,
Şimşəklərim parlansın!*

Sevindirici haldır ki, şanlı və qüdrətli türk irqinin bugünkü nəslə vətənin səsinə səs verərək «qanlarının həmin o əski qan olduğunu, ürəklərinin elə əvvəlki duyğularla döyündüyünü, bu Vətənin dağ-daşında qurtarıcı qəhrəmanların az olmadığını» bəyan edib, sözüne qətiyyətli belə davam edir:

*Beş dünyanın vəhşiləri toplansa,
«Ölüm», — deyə, «Vətən!» — deyə qoşarız.
Bu torpaqlar qanımızla boyansa,
Nəfərimiz qalınca öc alarız.*

Vətən oğlu sanki öz Anası qarşısında and içir; «o əllər ki səni qurtarmaq üçün uzanmır, o dillər ki, səni anmır, o ürək ki, sənin üçün döyünmür, o ayaqlar ki «Vətən» - deyə qoşmur»

*Al qanına boyansın;
Sevdiyi başı ovcunda yas qursun,
Anaları ağrı desin, saç yolsun,
Sənin kimi ağlasın!*

Vətənin yanıq (yanıqlı, yanğılı) səsinə verilən bu cavab and kimi səslənir. Bununla A.Şaiq öz yurddaşlarını Vətəni yağı qəsdindən qurtarmaq üçün həmişə hazır, səfərbər olmağa ruhlandırır.

Um Gülsümün sanki Abdulla Şaiqin səsinə səs verərək qələmə alıb «İstiqlal»ın növbəti nömrəsində dərc

etdirdiyi «Bu ilki mayısdə»¹ şerində belə bir təsəlli və inam var ki:

*Səfa ümidilə cəfa gələrsə,
Ağlama. Hər cəfa səfa bəklədir.
Ümidini kəsmə, bəla gələrsə,
Boynunda çox yusın məsərrət uyur...
...İrəlidedir sənin aydın günlərin,
Vəslətini bəkləməkdə dilbərin!*

Buradakı nikbinliklə yanaşı, şairənin növbəti — «Yolunu bəklərdim!»² şerində «Qafqaz İslam Ordusu»nun Azərbaycanda yerinə yetirdiyi xilaskarlıq missiyası minnətdarlıq duyğusu ilə yad edilir. Şerin əvvəlində verilən qeyd fikrimizi təsdiq edir. Qeyddə deyilir: «Bu şer bir il qabaq mart hadisəyi-əliməsindən Azərbaycan Türk İslamlarının yaxasını düşmən əlindən almaq və ölümdən qurtarmaq üçün qardaş, arkadaş, — deyə dərə, təpə, dağ, daş aşaraq yardıma gələn şanlı Türkiyə ordusuna ithafə yazılmışdır».

Şerin əvvəlində ana yurdun düşmənlər əlində ağlar günə qalması, ulu bir türk elinin xanımının qəddarlıqla dağıdılması, yandırılıb-yaxılması, qəhrəmanların ləpə vuran qan içində çapalayaraq can vermələri, qız-gəlinlərimizin öz namusunu qoruyaraq düşmən əlindən qurtulmaq üçün çöllərə düşməsi və s. faciəli mənzərələr təsvir edildikdən sonra belə bir tarixi həqiqət nəzərə çatdırılır ki, Ey Qafqaz İslam Ordusu!

*İştə gəldin, gözlərimin yaşlarını qurutdun,
Nəvazişin ovunmayan qərib ruhu oxşadı.
Heç ölçüyə sığınmayan dərdlərimi ovutdun,
Qara günüm hilalın işığıyla parladı.
— Artıq bana nəşib deyil şadlıq, sevinc, — deyərkən
Gəldin, aldın yürəgimi, — Ağlama, gül, — dedin sən.*

¹ «İstiqlal» qəz., 10 mart 1919

² «Bəsirət» qəz., 1919, № 219

Bütün bu minnətdarlıq duyğusu Azərbaycanın səadətində türk hilalının işığının, oynadığı roldan, Qafqaz İslam ordusunun dar gündə xalqımıza etdiyi misilsiz köməkdən irəli gəlir. Burada yurdumuzun azadlığının, xalqımızın istiqlaliyyətinin əbədiliyinə də dərin inam var. Həmin inamı türkdilli xalqların bir-birinə dayaq, arxa və kömək durması, onların azadlıq eşqi və mübarizlik əzmi daha da möhkəmləndirir. Bu inam yurdumuzu şimaldan hədələyən Denikin ordusuna və ümumən Sovet Rusiyasından gələn təhdidlərə qarşı yazılan əsərlərdə də özünü göstərir.

Um Gülsümün «Çəkil, dəf ol!»¹ şerinin qəhrəmanına ruh, qüvvət verən amillərdən biri onun azadəliyi, başını qaldıranda yuxarıda daim türk hilalını görməsidir. Dünyaya gözünü əsirlikdə açmayan qəhrəman «o gözəl camalı», yəni türk hilalının üzünü görərək ona tapındığı üçün düşməne qətiyyətlə bildirir ki, «yadlara aldirtmam gözəl vətəni». Yazıqlıq, qorxaqlıq hissləri ruhuna yad olan bu qəhrəman üzünü Denikinə və bolşevik təhlükəsinə tutaraq, onlara belə xəbərdarlıq edir:

*Ey buzlu şimaldan qopan ruzigar!
Toxunma qəlbimə; ataşi parlar.
Saqın, gəlmə, səni nəfəsim boğar,
Dəf ol, vətənimdə görəmə səni...
Ey murdar cöhrə, sən ey əbus sima!
Sevgilim deyilsən, qarşımda durma!
Nifrətim var sana, bana yaxlaşma,
Kinlərim məhv edər qarşı gələni!*

Həmin günlərdə xalqın mübarizə əzminin yüksəkliyi Əhməd Cavadın «Denikin və Gəncə»² məqaləsində də görünməkdədir. Məqalədə göstərilir ki, Denikin sərhdərlərimizə yaxınlaşması əhali arasında böyük həyəcana səbəb olub. Ancaq «ruh düşkünlüyü yoxdur. Kime sor-

sanız heç bir fədakarlıqdan çəkinməyəcəyini böyük bir mətənət ilə söyləməkdədir...»

Xalqın bu cür mübariz əhvali–ruhiyyədə olması, qələbəyə inamla öz istiqlalını və vətəni müdafiə əzmi Əhməd Cavadın hələ bir il əvvəl düşməne müraciət və təhdidlə yazdığı «Gəlmə»¹ şerindəki ideyanın və aşağıdakı misraların əsaslı olduğunu təsdiq etməkdədir:

*Sən ey gözlərimə batan quruntu,
Sağlam bir imana səndən nə qorxu!
Bəslərsə vicdanlar pək böyük duyğu,
Yenilməz qələdir hər vicdan, gəlmə!*

Vətənin dar günündə bütün sağlam qüvvələr, o cümlədən ictimai-ədəbi fikir azadlıq və istiqlaliyyətimizin qorunması ideya və amalı üzərində köklənmişdi. Bu da xalqın milli mənlilik duyğusunun, torpağa sahiblik hissinin və mübarizlik ruhunun yüksəkliyindən irəli gəlirdi. Təsədüfi deyil ki, həmin günlərin möhürünü daşıyan əsərlərin qəhrəmanı qoruduğu vətənin qədr–qiymətini çox gözəl bilir.

Bu cəhətdən Əli Şövqi² və Bədrəddin Seyidzadənin³ «Vətənim!» ünvanlı müşairələri maraqlıdır. Hər iki müəllifin əsərində vətənin qəhrəmanlar oylağı, igidlər yurdu, məzlumlar pənahı olması göstərilir, yeraltı və yerüstü zənginliyi, coğrafi mövqeyinin əlverişliliyi və s. vəsf olunur. Belə zəngin və gözəl diyarın başı üzərində onun öz milli simvolu olan bayrağın dalğalanması vətəndaş şairin qəlbini fərəhlə doldurur və o, həmin bayrağı Mirzə Abdülxalıq Cənnətinin «Sancaq»⁴ və «Bayraq»⁵ şerlərində qəhrəman milli bayrağımızı fəzanın ənginlik-

¹ «Azərbaycan» qəz., 15 təşrinə-sani 1918

² Yene orada, 5 avqust 1919

³ Yene orada, 7 avqust 1919

⁴ Yene orada, 12 təşrinə – sani, 1919.

⁵ Yene orada, 13 təşrinə – sani 1919.

¹ «Azərbaycan» qəz., 10 həziran (iyun) 1919

² Yene orada, 4 həziran 1919

lərində görüb, onun sayəsində ağ günlərə, işıqlı sabaha çıxmağı arzulayırsa, digər əsərlərdə onu qəlbən vurduğu sevgilisinə tay tutur; Aşiq üçün onun sevgilisi necə müqəddəs, pak, ülvi və sevimlidir, milli bayraq da elədir. Bu ovqat Cəfər Cabbarzadənin (Cabbarlının) şeirlərində də qabarıqdır. Onun «Azərbaycan bayrağına» yazdığı «Sevdigim»¹ şeirində oxuyuruq:

*...Can alıcı bir görkəmlə dağ başında durduqca,
Oxşadıqca bahar yeli açıq-dağınıq tellərin,
Nazlı yelin omuzunda saçlarına vurduqca
Birər-birər oxşayırsan bütün Turan ellərin.
Altaylardan, Altundağdan doğma hissələr bəkləyir,
Yaşıl donlu, mavi gözlü, al yanaqlı sevdigim.*

Şairi ilhamlandıran, onu sevgilisinə daha dərindən bağlayan bu sevgilinin nəinki təkcə Azərbaycanın, bütövlükdə Turan elinin ruhunu oxşaması, qolları ilə türk ellərini qucmağa çalışmasıdır. Hər bəndin sonunda təkrarlanan «yaşıl donlu, mavi gözlü, al yanaqlı» ifadələrin sadəcə təşbeh olmadığı müəllifin həmin şeirdən cəmi dörd gün sonra dərc etdirdiyi «Azərbaycan bayrağına»² şeirindən də aydın olur. Öz sevgilisini yaxından və göz dolusu seyr etməyə can atan aşiq onu mələklərin qanadına, solmayan, əfsanəvi güllərə, otlara bənzədir:

*Buraqınız, seyr edəlim, düşünəlim, oqşayalım,
Şu sevimli, üç boyalı, üç mənalı bayrağı.
Mələklərin qanadını üzərimə kölgə salana
Nə imiş bu? Aman Allah! Od yurdunun yaprağı.*

*Gök yapraqlar, al çiçəklər, yaşıl otlar toplusıma
Xayır, xayır! Çiçək solur, otlar yerdə tapdanır,
Fəqət bizim bayrağımız yucaları pək sevir,
Yıldızlardan, hilaldan da yüksəklərə fırlanır.*

¹ «Azərbaycan» qəz, 25 avqust 1919

² Yene orada, 29 avqust 1919

Məhz bu ülviliyinin və müqəddəsliyinin nəticəsidir ki, onun kölgəsindəki (üzərindəki) ay da bu gözəli qucmaq, bağına basmaq üçün əyilib. Şair bu qucaqlaşmanın özündə də bir şəfqət, bir müqəddəslik və paklıq görür:

*Kölgəsində Ay əgilib bu gözəli qucmada,
Qucaşaraq sevdigimlə yüksəklərə uçmada.
Şu görünüş bir ananın şəfqətinə oxşayır,
Düşündükcə tuyğularımı, vicdanımı oxşayır.*

Aşiq onun ruhunu, vicdanını oxşayan həmin ideal yüksəkliyin mahiyyətini, rənglərin, ay və ulduzların bir yerə toplanmalarını, onların bu «qurultay»larının niyyətini açmağa çalışaraq belə qənaətə gəlir ki:

*Bu Ay, Yıldız, boyaların qurultayı nə demək?
Bizcə, böylə söyləmək:
Bu gög boya gög moğuldan qalmış bir türk nişanı,
Bir türk oğlu olmalı.
Yaşıl boya islamlığın sarsılmayan inamı,
Yürəklərə dolmalı.
Səkkiz uclu şu yıldızda səkkiz hərflə «Od yurdu».*
Əsarətin gecəsindən fürsət bulmuş quş kibi
Səhralara uçmuşdur.
Şu hilalda türk bilgisi düzgün sevgi nişanı
Yurdumuzu qucmuşdur.*

Demək, bayraqdakı rənglər öz «qurultay»larında türklüyümüzün əlaməti, islamın ürəklərə hakim kəsilməli olan sarsılmaz inamıdır, səkkiz guşəli ulduzla onu qucaqlayan hilal, ay od yurdunun azadlıq eşqinin və türk milli təfəkkürünün dünyəvi bilikləri mənimsəyən işıqlı zəkasının ifadəçisidir. Bütün bunlar aşiqi həm də ona görə məftun edir ki, onlar bizim mənəviyyatımıza yad olmayıb, özündə türk milli şüurunun ürəklərdə bəslədiyi azadlıq və

* Od yurdu sözü ərəb əlifbası ilə (ا د ي ر د) səkkiz hərfdən ibarətdir.

istiqlaliyyət idealının rəmzlərini birləşdirmişlər. Gördük-
lərindən gəldiyi qənaət əşiqdə belə bir arzunun baş qaldır-
masına səbəb olur:

*Allah, əməllərim edib şü bayrağa intiqal,
Birər-birər toğru olmuş, bir ad almış istiqlal.
Yürəgimdə bir dilək var, o da doğru kəsilsin,
O gün olsun, bir gök bayraq Turan üstə açılınsın.*

Əhməd Cavadın «Milli bayrağımıza!»¹ şerində də
söhbət üçrəngli bayraqdan, onun Quzğun dəniz vasitəsilə
yara – Türküstan ellərinə ərmeğan göndərilməsindən
gedir. Bu bayraq vətəndaş şairin başına dövlət quşu tək
qonmuş, onu xoşbəxt etmişdir. Qəhrəman bu səadətdən
göz yaşlarını həm də ona görə saxlaya bilmir ki, onun
bayrağının rəngi milli – tarixi yaddaşımızın yatmış genetik
kodlarını ehtizaza gətirir. Çünki onun rəngləri soyetnik
bağlarımızdan gəlir. Əlbəttə, «Qoynunda Allahın yıldızı»
Aydın köksünə sığmayan belə bir bayrağın kölgəsi düşən yer
– vətən torpağı səcdəyə layıqdır.

*Qazı xan soyundan aldığı rəngi
Qucamış Elxanla müsəlman bəki
Elxanın övladı, dinin dirəyi,
Gətirdin könlümə səfa, bayrağım!*

*Köksümdə tufanlar gəldim iləri,
Öpdüm kölgən düşən mübarək yeri.
Allahın yıldızı o gözəl pəri,
Sığmış qoynunda Aya, bayrağım!*

Milli bayrağın müqqədəs bir ülvyyəət simvoluna
çevrilib təkçə Azərbaycanda deyil, eyni zamanda bütöv-
lükdə türk dünyasında tanınaraq sevilməsi arzusu təkçə

¹ «İstiqlal». 1918.28-05.1919. Cümhuriyyətimizin bir illik dövr
istiqlal münasibətilə təlif edilmiş məcmuə. Bakı, 1919, səh.4.

ayrı-ayrı fərdlərin ürəyindən keçməyib, bütövlükdə xalqın
öz soykökünə qayıdışının, həmin soykök ətrafında sıx
birləşmək cəhdinin nəticəsidir. Bu arzunun arxasında bir
vətəndaş narahatlığı da duyulur. Bütövlükdə Turan
ellərinin istiqlalı və birliyi arzusundan doğan həmin
həsret və narahatlığı Cəfər Cabbarzadə «Məhəmmədzadə
Mirzəbala qardaşıma töhfə» kimi yazdığı «Salam»¹
şerində belə ifadə edir:

*Əməl quşu şərqu doğru uçarkən,
Gündoğuşda murad suyu içərkən,
Sabah yeli Altundağdan keçərkən,
Turan ellərinə salam söyləyin.*

*...İntizar gözlərdən Xəzər doğuldu,
Həsret yürəgimiz Yanardağ oldu,
Dillərimiz Turan deyər yoruldu,
Turan ellərinə salam söyləyin.*

Aşiqin öz yarına yetirmək istədiyi yaylığın əlamət-
lərinə diqqət yetirdikdə bu intizar gözlərin, həsrətli ürək-
lərin arzusunun azadlıq və istiqlaliyyət, özü də ümumtürk
istiqlaliyyəti olduğu daha aydın nəzərə çarpır. Belə ki,
əslində bu yaylıq ulduzlu, göy taclı, üstü ayparalı al
bayraqdır:

*Yıldızlı bəz, gök tac, üstü aypara,
Bir al yaylıq verim, yetirin yara,
Durnalar, durnalar, bizdən dübara
Turan ellərinə salam söyləyin.*

Bu həsrət şairin öz yurduna olan məhəbbət və
bağlılığından, onu azad və abad görmək istəyindən güc
alır. Müəllif başa düşür ki, Azərbaycan istiqlalının möh-
kəmliyi və əbədiyyəti bütövlükdə Turan ellərinin azad və

¹ «İstiqlal» qəz., ? şubat (fevral) 1920

yekdil olmasından çox asılıdır. Bununla bərabər o, öz ölkəsinin — Azərbaycanın yer üzərində olan çəkisinin bənzərsizliyi, sərvətinin bolluğu, «Yanardağ»larından coşub-çağlayan alovuna bir çox ellərin tapınaraq ziyarətə gəlmələrini, bu yurdun qibləgaha, səcdəgaha çevrilə biləcək qədər müqəddəs olmasını və vaxtilə azad yaşadığını «Sevimli ölkəm»¹ şerində nəzərə çatdırdıqdan sonra belə bir cəhəti xüsusi vurğulamağı da lazım bilir ki:

*Əpbəgindən qızlar çadır əkərlər.
Ölkələrin azad görmək dilərlər,
Bu yerləri bütün ellər sevrələr,
Yalnız bizdə gözləri var ölkəmin.*

Şairin vətəndaş qəlbini iftixar hissi ilə döyündürən də çoxlarının gözü olan «Bu rəngin və zəngin» (M.Hadi) ölkənin yalnız bizdə — Azərbaycan türklərində gözü olması, yalnız bizə məxsusluğudur. Odur ki, belə bir ölkə hər birimiz üçün sevimli, sevimli olmalıdır. Moğul nişanlı, islam inamlı, türk zəkali, od qüdrətli, mələk qanadı qədər ulvi, müqəddəs rəmzləri, dövlətçilik atributları olub, zəngin yeraltı və yerüstü sərvətlərə malik cənnətməkan, azad bir ölkə, sevgili Vətənə hər birimizdə dərin sahiblik hissi olmalıdır. Bu hiss və duyğu Vətənin qorunması, abadlaşdırılması və xalqın firavanlığı kimi müqəddəs əməllərə qida verməli, onları mayalandırmaqdır. Cəfər Cabbarlının nəzərdən keçirdiyimiz şerlərini oxucularına, soydaşlarına bu amal və ideyaları təlqin etmək istəyi birləşdirir.

1919-cu ilin axırları, 20-ci ilin əvvəllərində türk dünyasının, o cümlədən Türkiyənin başı üstündə dolanan qara buludların kölgəsi Azərbaycan şairlərinin ilham

¹ «Azərbaycan» qəz., 20 kanuni-sani 1919; *Qeyd*: Cəfər Cabbarlının bu şeri onun kitablarına «Ölkəm» adı ilə düşmüş və məşhurlaşmışdır.

pərisinin üzərinə də düşür. Həmin kölgənin təsirindən doğan həsrətli, intizarlı, bir qədər də imdadlı notları C.Cabbarlının yuxarıda nəzərdən keçirdiyimiz «Salam» şerində də gördük. Əhməd Cavadın «İstanbul»¹ şeri isə tamamilə bu mövzuya həsr edilib.

Şair öz sevgilisinin yad əllər pəncəsində həsrətli gözlərindən qanlı yaş axıtması xəbərini eşitdiyini belə xəbər verir:

*Bən sevdiyim mərmər sinəli yarın
Deyirlər, qoyununda yabançı əl var.
Baxıb üföqlərə, uzaq yollara
Ağlarmış mavi gözlər axşamlar!
Ah, ey solğun üzülü dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək baygın İstanbul!*

Eşitdiyi xəbərin doğurduğu ahın alovu şairi həm də ona görə bərk qarsıyır ki, o, öz istəklisinin köməyinə çatmaqda acizdir. Aşiqin əl-qolunu bağlayan, onun qarşısını kəsən keçilməz siyasi sədlərdir. Bu siyasi sədlər qarşısında ümitsizliyə qapılan aşiqin dərd yükünün ağırlığı şerin misralarına belə çökür:

*Bu qəlbimdən qopan hər yanıq fəryad
Çəkdiyim dərdlərin tərcümanım
Yoxmudur kimsədən könlümə «imdad»,
Bu baxtsiz sevdamin son məqamım
Ah, ey solğun üzülü, dalğın İstanbul,
Mavi gözlərin pək baygın İstanbul.*

Bu kədər inə ağırlığı altında inləyən vətəndaş şair son məqamda üzünü tanrıya tutub ondan azadlıq və istiqlal nəğmələrinin şaqraq melodiyalarını çalan könül sazının incə telini qırmasının, bununla da Turan elini yasa qerq etməsinin səbəblərini soruşur:

¹ «İstiqlal» qəz., 12 nisan (aprel) 1919.

*Yarab, bilməzmidin qəlbimi sən də
Ki, qırdın sazımın canlı telini!
Doğurkən yeni bir ümid bəndə,
Neyçün məyus etdin Turan elini?!
Ah, ey solğun üzli, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək baygın İstanbul!*

Turan ellərinin yadlar pəncəsində çırpınması xəbəri-
nin doğurduğu dərin vətəndaş kədəri və bu bələdan
qurtulmaq üçün yollar aranması cəhdi Abdulla Şaiqin
«Araz»dan «Turan»a¹ şerində də əsas xətdir. Bu şərdə də
aşiq öz sevgilisinin ətrafını qara quzğunların alaraq, baş-
larını onun dizinə söykəməsi xəbərindən sarsılıb. Onun
qəlbini parçalayan sevgilisinin ümitsizlik girdabında
«gözlərindən inci kimi yaşlar axıdıb, bərələnmiş gül kibi
gündən-günə solmasıdır.» Şair vəziyyətdən yeganə çıxış
yolunu türk oğlunun öz əlində, öz qüdrətinin gücündə
görür. Təsadüfi deyil ki, yadlar pəncəsində inləyən gözəl
də inilti ilə soruşur ki, Türk dünyasında, Turan elində
məni qurtaracaq bir ər yoxdurmu? Bu gözəlin yeganə
sevgilisi onun halalca nişanlı olduğu türk oğludur. Ona
göre belə nalə çəkir:

*Nerdə o türk nişanlım, o qoç igid qəhrəmanım
Yolunu pək gözlədim, yol ver ona, Yaradan!
Yel atına binsin də, gəlsin bəni qurtarsın.
Sevmədiyim şu xain başları həp qoparsın.
Şu sehirlili tilsimi qırsın namus eşqinə,
Quruntulu bir kədər çökmüş Turan elinə.*

Bu acı xəbər «Araz»ın vasitəsilə «Kür»ə, oradan da
hər ikisinin səyi ilə coşğun denizə çatdırılır. Coşğun deniz
eşitdiklərindən qəzəblənərək ildırım kimi çaxır, onun
kipriklərində şimşəklər oynayıb və Turan ellərini saran
dalğalar bütün əngəlləri aradan qaldırır. Sehrli divlərə
yedikləri nə varsa qusdurulur.

Turan elində əmin-amanlıq bərpa ediləndən sonra
deniz ancaq ləpələrlə oynayıb. Onun göbəyində zümrüd
bir ada, adanın ortasında isə altın kərpicli bir köşk
görünür. Şer belə bir romantik sonluqla qurtarır:

*Köşkün qarşı tərəfi qızıl alma bağıdır,
Ayaq bassa daş olur, hər kəs ora yağdır.
Qızıl alma bağında gəzər dünya gözəli,
Gülər coşğun sevinclə türkün əlində əli.*

Göründüyü kimi, şair Turan ellərinin simvolu olan
dünya gözəlinin divlərin əlindən xilasının real yollarını
tapa bilməyib, onun əlini türk oğlunun əlinə özünün
romantik şair dünyasının vasitəsi, bu romantikanın sehrli
gücü ilə verir. Turan ellərinin işıqlı sabahı, türk gözəlinin
azadlıq və istiqlaliyyətinin romantik bədii əksi Abdulla
Şaiqin şair-vətəndaş idealının bəşəriliyindən, nəhayətsiz-
liyindən və nurlu sabaha, Türk dünyasının azadlıq və
səadətine dərin inamından güc alır. Lakin ictimai-bədii və
poetik fikir vəziyyətdən çıxış yolunu daha çox reallıqda
axtarırdı.

Ümumiyyətlə, dövrün poeziyasında getdikcə poetik
idealın ünvanı konkretləşməklə bərabər, göründüyü kimi,
hadisələrin gedişinə uyğun olaraq poeziya rübabı gah
qayğılı və kədərli, gah da mübariz, döyüşkən notlarda
səslənir. Məsələn, əgər Um Gülsümün «Bir qız üçün»¹
şerində sanki açmadan solan bahar çiçəyinin «Qan verən
yarasını bağlayan tapılmadığı» üçün onun baharından
əvvəl xəzan gəlir. Gözəlin bu tələsizliyindən gələn ağlar
görmə belə təsvir olunur.

*Neyçin o gözlərdən matəm oxunur,
Titrək dodaqlarda şəkli bulunur?
Neyçin gülüşündə giryə duyulur?*

¹ «Qurtuluş» məcmuəsi. 1920, № 2, s.6-7

¹ «Qurtuluş» məcmuəsi, 20 nisan 1920, №2, s.10

*O məsum ruhunu oxşayan yoxmu?
Şu öksüz eşqini bir duyan yoxmu?*

Buradakı lirizm fərdlikdən çıxaraq, ictimai mahiyyət kəsb edir. Şerin yazılıb çap olunduğu dövrdə – aprel 1920-ci ildə Azərbaycanda cərəyan edən tarixi və siyasi proseslərin yada salınması fikrimizə əsasdır.

C.Cabbarlının «Yaşamaq»¹ şerində də lirik qəhrəmanın əndişə, iradə və ümid dolu çırpıntıları ilə rastlaşırıq; Çünki qəhrəmanın ümid ulduzu ondan uzaqlaşmaqda, dünyasını zülmət və zəhərli bayquş səsi sarmaqdadır. Odur ki, o, özünə ölüm diləyib, çıxış yolunu intiharda, əbədi uyquda görür. Lakin onun böhranlı anlarında ümid ulduzu parlayıb «fəzayi - xülyadan gülümsəyir». Bütün bunlar qəhrəmanın yorğun bədəninə qüvvət, ruhuna qida verir. Ona görə də ürəyi «bir vüsələdək yaşmaq» – deyə işıqlı, nurlu xəyala doğru qoşur...

Əliyusifin «Qarabağ xainlərinə»² müraciətlə yazdığı şerdə oxucunun gözü qarşısında «Azəri tacının ən şəşədar əlması», M.P.Vaqifin, Abdulla bəy Asinin türbəsi və mədfəni, şer, nəğmə məkanı, yeraltı və yerüstü sərvəti, saf havası ilə «qiymətli, fəzilətli bir ölkə Qarabağ» canlanır. Şair üzünü bu «almaz çöhrəni tutan səngə», «dağlarda gözən tif sihrəngə» — erməni qəsbkarlarına, «əlləri»ni və «xəncərini qanla yuyan qarətکارa» tutaraq onları təhdidlə geri çəkilməyə çağıraraq, xəbərdarlıq edir ki, «heç oyanmazmı meğər zənn ediyorsan uyuyan?».

Cəlal Sahirin «Qafqaz türküsü»³ şerində isə Qafqaz oğulları, Türk övladları oyanıb vətənin yağı tapdağından azad edilməsi uğrunda döyüşə atılmağa bu cür səslənir:

*...Gözəl Qafqas, yetər bu yas uyğusu, oyan;
Bənzin solmuş, düşmənlərin qanilə boyan*

*Bayraq kibi qırmızı ol, günəş kibi yan!
Sarıl türkün gətirdigi parlaq hilala,
Səni onun hicranını qoydu bu hala*

Şair arzulayır ki, türk ərləri Qafqazı, Qarabağı yağı əlindən qurtarmaq üçün qılınca bərk əllə qoşsun. «Tanrı isə bu əsərətlə, həqirəne hala nəhayət, son verib, Qafqazı gözəl hilala çapuq qovuşdursun».

Göründüyü kimi, tarixin ən ağır sınaqlarında belə ictimai-bədii düşüncədə ümummilliy qürur və nikbinlik, döyüşkənlik, öyilməzlik və s. aparıcı leytmotivlər olur. Bunu qazaxlı Aşiq İsrailin «Dağlar»¹, Dərdli Şairin «Yürekələr»² və başqa şerlərində qabarlılığı ilə görmək olur. Dərdli Şair öz oxucusuna belə bir fikri, ideyanı təlqin etməyə çalışır ki:

*Kövşək sinir, qorxaq yüz,
Əsirliyin payıdır!
Satma gözəl yurdunu,
O, cənnətin tayıdır!*

*Könül vermə yada səni
Çeynənir kən vətənin,
Unutma ki, dünyanın
Çox yarası düşmənin.*

Şair öz qəhrəmanını quru, boş şüarlara uymaqdansa, sağlam qollarla Vətəni qorumağa çağırır. Çünki şüarlar onu boğaraq əlini işdən soyudar. Şerə vətən oğluna başını uca tutmaq tövsiyə olunur. Ona görə ki, «onun tutduğu yol haqq yoludur, doğrudur. Doğru yolun yad əllərlə öyilib murdarlanmasına isə heç cürə yol vermək olmaz».

¹ «Qurtuluş» məcmuəsi, 20 nisan 1920, № 2, s.14-15, Cəfər Cabbarlı. Ədirnə fəthi. Bakı, Elm, 1996, s. 153-154.

² «Qurtuluş», 20 nisan 1920, № 2, s.1.

³ Yene orada.

¹ «Azərbaycan» qəz., 15 sentyabr 1919

² «İstiqlal» qəz., ? fevral 1920

*Bağladınsa könlünü
Sevdiyiğin telinə,
Qoyma bir yad sarılsın
Onun incə belinə.*

Bu hiss əsil türk milli tefəkkürünün məhsuludur. Həmin tefəkkürün dərin inamına görə ağır, fırtınalı anlar tezliklə ötüşərək, səma aydınlaşacaqdır:

*Unutma ki, ötər-gedar
Dənizdəki fırtına.
Sahillərə çarpışan
Dalğalardan sorsana!*

Məhz bu sevgi və inam türk, Azərbaycan milli tefəkküründən qorxaqlıq, ümitsizlik hissini uzaqlaşdıraraq, onun nikbinliyini və yenilməzliyini, əyilməzliyini mayalandırır. Ən çətin anlarda belə ürəyinin tərərini itirməyən Vətən oğlu özündə lirik duyğulara dalmaq üçün də güc tapır. Əliyusifin «Öpər kim bilir, bəlkə bir xülya»¹ şerinin qəhrəmanı sevgilisinin «çözülmüş, dağılmış, ipək saçlar»ının onun ruhunda yaratdığı ehtizazı belə vəsf edir:

*Qayıqdan əyil, zülfünü tök suya
Düşün öylə asudə dal uyquya.
Öpər, kim bilir, bəlkə bir xülya
Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.*

Aşiqin sevgilisi dənizdədir. Bundan sevinib cüşə gələn dalğaların hər biri həmin gözəlin telini öpmək həsrəti ilə ona doğru can atır. O rəqs edən, oynaq sevdalını tutmaq üçün ən kiçik ləpələr belə qayığın təknəsini aramsızcasına döyəcəkdir:

*Kiçik dalğalar çırpılır təknəyə,
O sevdayi-rəqsani tutsun deyə.*

¹ «Azərbaycan» qəz., 10 avqust 1919.

*Gəlir, can atır, səy edir görməyə
Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.*

Şərdə təsvir olunan romantik xəyallar, ülvi duyğular dünyası oxucuya nəvaziş dolu bir rahatlıq gətirir.

Cəfər Cabbarlının «Dün o gözlərdə»¹ şerində isə lirik qəhrəman öz sevgilisinin üzüdnüklüyündən şikayətlənir. Aşiqin qəlbini parçalayan dünənki saflıq, səmimiyyət və sevginin bu gün yalanla, riyə dolu hiylə ilə əvəz edilməsidir. Odur ki, ürəkdağlayıcı bir nalə çəkir ki:

*Nərdədir gördüyüm səmimiyyət,
Niya, yavrum, riyaya çevrildi?!*

Bu təsvirlər lirik qəhrəmanın qəlbinin saflığını, sevgisinin pak və ülviliyini qabarıq şəkildə əks etdirir.

Yuxarıda qeyd etdiyimiz kimi, 1919-cu il sentyabrın 15-də Bakının azad olunmasının bir illiyi təntənə ilə qeyd edilmişdi. Həmin gün xalq onun bu xoş günü uğrunda canından keçən türk və azərbaycanlı şəhidlərin də məzarını ziyarət edərək orada odlu çıxışlar etmişdilər. «Yaşıl qələm» ədəbi dərnəyi tərəfindən çıxış edən gənc şair Əhməd Cavad² bildirmişdi ki, o və qələmdaşları ilhamlarının bütün gücünü bundan sonra da xalqın ürəyində azadlıq və istiqlaliyyət abidəsinin daha əzəmətlə ucaltmasına, bu inamın güclənib rəvnəqlənməsinə sərf edəcəklər.

Keçirilən bayram tədbirləri və cəmiyyət həyatında baş verən ictimai-milliy və mənəvi prosesləri, qarşıda duran gələcək vəzifələri təhlil edən M.Ə.Rəsulzadə «Qurtuluş günü»³ məqaləsində yazırdı:

¹ «Qurtuluş» məcmuəsi, 1 nisan 1920, №1: s.10; Cəfər Cabbarlı. Ədirnə fəthi. Toplayanı, tərtib edən, 5n sözün və şərtlərin müəllifi filologiya elmləri namizədi Asif Rüstəmli. Bakı, Elm, 1996, s.153.

² Bax: «Azərbaycan» qəz., 17 iyul (sentyabr) 1919

³ Yene orada, 18 iyul 1919

«Mətbuatın, ədəbiyyatın millətin qəlbində milliyyət və istiqlal toxumu saçan bir əməl olduğu məlumdur. Fəqət imdi anlayırız ki, bir alay əsgərin milli nəğmələrlə ötərək bir dəfəlik keçisi mətbuatın on sənəlik propaqandasından əhali üzərinə daha böyük bir təsir buraxır.

Gənc şairimiz (Əhməd Cavada işarədir — A.B.) şühədanın məzarı üzərində əhd ediyordu ki, kəndi nəşidələrlə ədib və mühərrirlərimiz millətin yüreklərində abidələr tikəcəkdir. Şühədayı unutmayacaqlardır.

Öz cümhuriyyətində öz əsgərlərinin rəsm-keçidini, öz hökuməti, öz rəcali vasitəsilə qəbul edən, öz ordusunun öz ceneralları, öz zabit və öz nəfərlərindən təşkil etdiyini xalq bir yıl əvvəl yəs və hərmənalarla basıq olan qəlbi bu yıl o qədər açılmış ki, ruhunun tərcümanı olan şairlər artıq qəsiq degil, fəsih və bəliğ bir lisanla ona qarşı ərzi-əfkər edə bilərlər.

Əvvət, ey millətin lisanül-qeybi olan şairlər, ədiblər, millətin əməllərini, ülvi niyyət və məqsədlərini oxşayınız, kəndisinə millət sevgisi, vətən məhəbbəti, hürriyyət eşqi təlqin ediniz. Gənc ordumuz bu ülvi toxumların saçılacağı yurdumuzu qoruyacaq, o böyük duyğuların zərfini təşkil edən köksləri qabardıqca qabardacaqdır».

Təhlilə cəlb etdiyimiz bədii nümunələrə, onlardan gəldiyimiz qənaətlərə əsasən demək olar ki, şairlərimiz əhdələrinə düşən ictimai-sosial və milli-mənəvi problemlərin poetik əksinin əhdəsindən lazımcınca gəlməyə çalışaraq məqsədlərinə, əsasən, çatmışlar. Belə ki, bu dövrdə əsas məqsəd xalqın milli özünüdərkini möhkəmlətmək, onun milli mənlilik şüurunun formalaşmasını düzgün istiqamətə yönəltmək, xalqda torpağa, vətənə sahiblik hissi tərbiyə etməklə bərabər, onun milli-tarixi yaddaşını, genetik əlaqə və bağlarını daim oyaq saxlamaq, istiqlaliyyətimizin və dövlətçiliyimizin qədrşünaslıqla qorunub saxlanması və möhkəmləndirilməsinə xalqı səfərbər etmək və sairə yanaşı, ümumtürk dünyasının formalaş-

ması və onun möhkəmləndirilməsi məsələləri də dövrün poeziyasını düşündürən problemlərdən idi.

Müşahidələr cümhuriyyət dövründə milli poeziyamızın qarşısında duran vəzifələrin əhdəsindən layiqincə gəldiyini təsdiq edir. O da maraqlıdır ki, poeziyada ictimai əybəcərliklərin tənqidinə bu illərdə, demək olar ki, rast gəlinmir. Yalnız ümumi xarakterli tənqidi ruh olan bir-iki təziyanə və Əliqulu Qəmküsərin «Əlaman» şerini göstərmək mümkündür ki, bunlar da dəryada damla təmsalnadadır. Əliqulu Qəmküsərin «İngiltərə» şeri beynəlxalq imperalizmə qarşı yönəlmişdisə, «Əlaman»ın düzgün mövqedən yazılmadığını zaman təsdiq etdi.

Onu da qeyd etmək lazımdır ki, Azərbaycan Demokratik Respublikası dövrünün poeziyası, ümumən ictimai-bədii fikri bütün diqqəti cümhuriyyətimizin, xalqın gələcəyə inamının möhkəmləndirilməsi problemlərinə yönəltdiyi üçün (bu da zamanın tələbindən irəli gəlirdi) sosial məsələlərin işıqlandırılması işi arxa planda qalırdı. Dövr o qədər məsuliyyətli və gərgin idi ki, şair və yazıçılarımız ancaq gündəlik hadisələrə operativ şəkildə diqqət yetirməyə səfərbər olunmuşdular. Hələ ədəbiyyatın aydın və köklü fəaliyyət proqramı müəyyənleşməmişdi. Bunun üçün ədəbi-ictimai fikrə müəyyən vaxt və imkan lazım idi ki, o da hələlik mümkün deyildi. Ancaq həmin məsələ, yeni yeni qurulan həyatın ruhuna uyğun iri həcmli, həm də milli-ictimai baxımdan daha aydın ideya istiqamətli əsərlərin hələ meydana yoxluğu faktından doğan narahatlıq mövcud idi. Mirzəbala Məhəmmədzadənin «Yeni həyata doğru»¹ məqaləsindən gətirdiyimiz aşağıdakı giley və narahatlıq da bunu təsdiq edir. O, ədəbiyyatda yeni dövrün ruhunu hərtərəfli və aydın ideya-bədii istiqamətdə əks etdirən ədəbi nümunələrin hələ yaranmadığından gileyənərək yazırdı:

¹ «İstiqlal» qəz., 14 şubat (fevral) 1920

«Yeni həyata qədəm qoyduğumuz gündən mətbuat və ədəbiyyat səhnəmizə yeni əsr ruhlu bir kitab — roman atılmadı.

Teatro əlan xalqımızın yeganə toplanış yeridir. O da bir yenilik verməyir. Onda da yeni həyata doğru bir dəvət, bir tərpəniş yoxdur. Həmin köhnə tas, həmin əski hamamdır. »

Müəllifin vətəndaş narahatlığının nəsr və dramaturgiya, o cümlədən teatr sarıdan olması da göstərir ki, poeziya hər halda o biri janrlardan daha fəal olmaqla, yaradıcılıq axtarışları aparırdı...

II FƏSİL

NƏSR

Dövrün ictimai-siyasi, milli-mənəvi problemlərinin bədii əksində poeziya müəyyən operativliyə malik olsa da, bu işdə nəsrin spesifik imkanlarını inkar etmək olmaz. Milli nəsrimiz Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə ictimai-milli-mənəvi problemlərin bədii əksi üçün öz imkanlarını səfərbər etməyə çalışırdı. Düzdür, o zaman dövrün ictimai-siyasi və milli-mənəvi problemlərinin bədii həllini özündə əks etdirən romanlar "meydana atılmadı" (Bu, əslində, birdən-birə bəlkə də mümkün deyildi. Vaxt və hadisələrin gedişi imkan versə idi, şübhəsiz, bu cür əsərlər yaranacaqdı.), lakin bədii nəsr təfəkkürü dövrün hadisələrinin mahiyyətinə nüfuz etməyə cəhd göstərir və hələlik bəzi "xırda-para" bədii nəsr nümunələrini "meydana atırdı". Həmin əsərlər əsasən kiçik hekayələrdən, özü də publisist ruhlu hekayələrdən ibarət idi ki, bunu da dövrün tələbində axtarmaq lazımdır; belə ki, hadisələrin sürətli və dəyişkən inkişafı zamanı lakoniklik; həm də publisist ruh və operativlik bədii ədəbiyyatdan da tələb olunurdu. Nəsr dövrün bu tələbi ilə hesablaşmaqla yanaşı, mövzu dairəsinin genişliyi qayğısına da qalırdı...

İctimai milli mənlilik şüurunun təntənəsinin bədii əksini dövrün nəsrində də görürük. Özü də bu nümunələrdə xalq milli ruhunun ifadəsi konkret detal üzərində cəmlənir. Belə ki, Azərbaycanda törədilən mart hadisələri zamanı xalqımızın verdiyi külli miqdarda maddi, fiziki və mənəvi itgilər içərisində milli istiqlaliyyətimizin qərargahı olan binanın — tarixdə "İsmailiyyə" adı ilə məşhur olan və hazırda Azərbaycan Milli Elmlər Akademiyasının Rəyasət Heyəti yerləşən binanın xalqımızın bədxahları tərəfindən yandırılması da var idi. Binaanın yandırılması bir yana, xalqımızın çörəyini yeyib, ona qənim kəsilənlər "İsmailiyyə"nin axırına çıxmaq üçün onun sökülməsinə çalışırdı...

şırdılar. İlk baxışda bir binanın yararsız olduğu üçün sökülmesi adi haldır. Lakin burada söhbət adı yox, tarixi bir binadan getdiyi üçün ictimai-millî mahiyyət kəsb edir. Belə ki, xalqımızın ictimai-millî oyanış və mübarizə dövrünün bir növ qərargahı kimi xalq millî təfəkküründə o zaman müqəddəsləşən bu binanın məhv edilməsi düşmənlərə ona görə lazım idi ki, millî özünüdərk prosesi keçirən, millî azadlıq və istiqlaliyyət uğrunda mübarizə aparən azərbaycanlıların millî qürur simvolu məhv edilsin və xalqın azadlığa olan ümidi qırılsın. Ümitsiz xalqın isə bir yana çıxması, əlbəttə, müşgül işdir. Xalqın azadlıq və istiqlaliyyət simvolu kimi baxdığı bu binanı uçurtmaq istəyənlər məqsədlərinə çatmaq üçün binanın yaşayış üçün yararsızlığı haqda rəy yaratmışdılar. Guya, onun uçması hər dəqiqə gözlənilir. "İsmailiyyə"nin Azərbaycan xalqının millî istiqlaliyyət və müstəqillik simvoluna çevrilməsinə səbəb isə bu binanın mövcudluğunun tarixən qısa bir dövründə xalq üçün dəyərli xidmətlər göstərməsi, ən əsas istiqlal məfkurəsinin, Milli Muxtariyyət fikrinin birinci dəfə bu binadan pərvəzlənməsi idi. Çünki "İsmailiyyə" o zaman hökumət qərargahı olmuş, xalqın tarixi taleyində mühüm rol oynayan məsələlər bu binada həll edilmişdi. Nəticədə, xalq "İsmailiyyə"yə ümid dayağı kimi baxırdı. Odur ki, xalqın millî mənliliyinin vüsətinə hazırlanan bu qəsdə vətəndaş yazıçı — Seyid Hüseyn etinasız baxa bilməyərək öz yanıqlı və siyasi çağırış ruhlu harayını ucaldır...

Azərbaycanlılara hazırlanan bu qəsdin qarşısını almaq üçün Seyid Hüseyn "Həzin bir xatirə", "İsmailiyyə" adlı bir hekayə yazır. Dərin lirizm, ictimai vətəndaşlıq duyğusunun gücü və publisistik ruhu ilə seçilən bu hekayə "İsmailiyyə"nin keçdiyi tarixi yolun bədii salnaməsidir. Yazıcının ruhunu ehtizaza gətirib bu hekayənin meydana çıxmasına səbəb isə, yuxarıda dediyimiz kimi, xalqımıza hazırlanan millî-mənəvi qəsdin ictimai-siyasi səbəb və kök-

lərini görməsi və onun ağırlığını dərk etməsidir. Odur ki, binanın sökülmesi haqda qərar verildiyini biləndə yazıçının vətəndaş qəlbi özünə yer tapa bilmir:

"Keçən gecə həqir, fələkzədə, öksüz bir qızın saçları kibi hali-məşuşda bulunan pərişan odamda əgleşib "İsmailiyyə" binasına, o Azərbaycan millətinin hürriyyət və istiqlal uğrunda şəhid olmuş qəhrəmanlar kibi düşmənin amansız qurşunlarına köksünü sipər edən binaya nəzər pəncərəyi açaraq onu seyr ediyor, düşünüyor, həm də onun dağıdılması haqqında olan axırıncı qərarı qəzetdə oxuyaraq düşünürdüm.

Bir dürlü bilməyirəm, səbəbini anlamayıram ki, bəni nə kibi şeylər, nə kibi əlaqələr "İsmailiyyə" binasına bağlayıb mərbut etmişdir ki, onun sökülüb dağılması fəqərəsi, onun yandırılıb xarabazara döndürülməsi qədər bəni müttəəssir etmişdir. Düşünür, həm də fikirsiz, qayəsiz və mouzəsiz olaraq düşünürdüm. Xəyalım bir çox geri getmiş, bir çox xatirələr ilə məşğul olmuşdu. Nəzərimdə bir taqım rəngarəng şəkillər və mənzərələr tərsim edilirdi. Bən "İsmailiyyə" binasının çox da uzun olmayan tarixçəsini, 18-20 sənəlik bir həyatını, tərcümeyi-halını gözümün önündə təcəssüm etdiriyordum", — deyən müəllif "İsmailiyyə"nin yaranma tarixinə xəyali səyahət edərək onun xalqa etdiyi xidmətləri həzin bir dillə təsvir edir. Vətəndaş yazıçıya görə, binanın xalq qarşısında etdiyi bir-birindən dəyərli xidmətlərindən ən qiymətli siyasi cərəyanlar meydanına çevrilərək, millî "istiqlaliyyət məfkurəsini, Azərbaycan qayəsini bir Ana kibi, məşfəq və məhriban bir Ana kibi ağışunda, bəsləməsi", millî azadlıq mübarizəmizin tarixində əvəzsiz rol oynamasıdır. Bu haqda hekayədə oxuyuruq:

"İnqilabdan sonra "İsmailiyyə" binası siyasi cərəyanların mərkəzi oldu. Birinci Qafqaz müsəlman qurultayı orada açıldı. Birinci olaraq muxtariyyət və ədəmi-mərkəziyyət fikri orada meydana atıldı.

¹ "Azərbaycan" qəz., 20,25 və 26 avqust 1919.

Bu tarixdən sonra bütün yığıncaqlar, siyasi müsahibələr, məruzələr həp orada olur, oxunur, dinləniyordu.

İsmailiyyənin o kimseyə baş əymək istəməyən möhtəşəm salonu bir çox tarixi vaxəələrin şahididir. Bir çox natiqlərin nitqini onun yanmış daşları hələ də əks etdirməkdədir. Biz azərbaycanlılar "İsmailiyyə"də bir çox şad və qəmgün günlər keçirmişik. Müqəddəratımız haqqında övzədə bir çox məruzələr dinləmişik, gələcəgimiz barəsində bir çox qərarlar çıxarmışıq...

"İsmailiyyə"nin, bizim müqəddəs adını böhq qazanan o millət öyünün, o bizim siyasi fikirlərimizi, istiqlalıyyə məfkurəsini, Azərbaycan qayəsini bir Ana kibi, məşfəq və mehriban bir Ana kibi ağışında, qəlbində bəsləyən dilbərənə binası, məhrəmi - əsrarımız olan divarları martın (1918-ci il mart hadisələrində — A.B.) fəci günlərində bir çox düşmən qurşuna köks gərmişdi".

Demək, "İsmailiyyə" Azərbaycan xalqının ən ülvi, bəşəri duyğularını, arzu və əməllərini şəfəqli bir ana kimi qoynunda əzizlədiyinə görə millətimiz üçün həmin ideallar qəder ulu və müqəddəsdir. Milli düşmənlərimiz isə məhz bu müqəddəsliyi və ululuğu məhv edərək xalqımızın azadlıq və istiqlalıyyəyə olan inam və əqidələrini torpağa gömmək istəyirdilər. Bunu sanki "İsmailiyyə" də dərk edərək düşməni yandırmaq üçün qəzəbindən od saçır: "...Xalqda doğan muxtariyyə fikrini əbədiyə basmaq üçün bu fikrə pərveriş verən İsmailiyyənin edamına qərar verilmiş, ona düşmən əli ilə od vurulmuşdu. Bu kərrə İsmailiyyə qəzəbindən atəş püşkürür, düşməni yaxmaq istəyirdi".

Lakin düşmən elə düşməndir. Ona görə ondan hər cür əzazillik gözləmək olar və bu, təbiidir. Ancaq zərbə özününkü tərəfindən endiriləndə daha dözülmez olur. Odur ki, "İsmailiyyə"nin yandırılmasında digər milli partiyaların da nadancasına rolunu görmək hər şeydən ağırdır. Həmin ağırlıq hər bir namuslu vətəndaşın üreyini sıxır, amansızlıqla əzir. Çünki milli hiss və duyğudan, milli

mənlik şüür və qürurundan məhrumluğu ilə barsızlığa düşər edilən bu cür saxta beynəlmiləlçi sosialistlər öz bədnam əməlləri ilə anlamadan düşmən dəyirmanına su tökərək mənsub olduqları xalqı siyasi və milli faciəyə sürükləyirdilər. Sanki xalqın gələcək milli faciəsi bu xəyanətdən, bu özünübaltalamadan başlayırdı. Ona görə hekayənin sonluğu son dərəcə həyəcanlı və dərin vətəndaş narahatlığı ilə dolu çağırış notları ilə bitir:

"Ey bakılı qardaş, ey azərbaycanlı vətəndaş, niyə dayanıb baxıyorsan? Qoş! İsmailiyyənin, hər vaxt böyük salonunda öz gələcəgün üçün gün ağladığın "İsmailiyyə"nin qarşısına gəl. Onu səndən ayırırlar. Onu lüzumsuz bir meyt kibi dəfn ediyirlər. Həm də sənün gözüyün qabağında dəfn ediyirlər. Halbuki, onun məhzun gözləri sənün gözləyir, sənün həsrətini çəkir. Son kərrə olmaq üzrə get, ona, o müqəddəs binaya, o Azərbaycan bayrağını yuxarı qaldıran binaya doyunca bir tamaşa et. Çünki bir daha onu görmək sənə müyəssər olmayacaqdır. Çünki onu sökür, dağıdırlar".

Bu çağırış həm də ona görə qiymətlidir ki, xalq, milli ıftıxarına sadəcə tamaşa etməyə yox, öz milli qürurunun müdafiəsinə səslənir. Çünki xalq təxəyyülündə milli azadlıq simvolu kimi müqəddəsleşən İsmailiyyənin qorunması mahiyyətcə milli istiqlalıyyə duyğusunun xilas deməkdir.

Maraqlıdır ki, Seyid Hüseynin "Həzin bir xətirə". "İsmailiyyə" adlı bu hekayəsindən sonra "Yaşıl qələm" ədəbi dərməyi "İsmailiyyə" müsabiqəsi elan edərək¹ bu mövzədə, Azərbaycan sancağına həsr olunan bir neçə poetik əsərin də üzə çıxmasına nail olur. Nəticədə, görünür, həm də bədii sözün təsiri ilə əsas məqsədə nail olaraq İsmailiyyənin, onun timsalında azərbaycanlıların azadlıq və milli istiqlalıyyə duyğularının qırılmasının qarşısı alınır. "İsmailiyyə" hal-hazırda öz əzəməti və vüqarı, möhtə-

¹ Bax: "Azərbaycan" qəz., 23 eylül (sentyabr) 1919.

şəmliyi və ülviyi ilə durduğu kimi, Azərbaycan xalqının da milli istiqlaliyyət, milli müstəqillik duyğusu getdikcə daha dolğun və əlvan keyfiyyətlər kəsb etməkdədir...

Seyid Hüseyn 1920-ci ildə bu mövzuya yenidən qayıdaraq "İsmailiyyə"¹ adlı ikinci bir xatirə-hekayə yazmışdır. Ancaq budəfəki "İsmailiyyə" Azərbaycanın istiqlaliyyət məfkurəsini öz qoynunda bəsləyib, "Azərbaycan bayrağını yuxarı qaldıran" həmin binanın uçuruma yuvarlanması cəhdinin qarşısının alınmasından doğan sevinc və iftixar hissindən yaranmışdır. Odur ki, hekayədə qələbə təntənəsinin doğurduğu qürur və işıqlı sabaha, xoşbəxt gələcəyə olan güclü inam hakimdir. Eyni zamanda həmin yazıda da "İsmailiyyə" binasının xaincəsinə və alçaq niyyətlə yandırıldığı və bundan doğan vətəndaş qəzəb və narahatlığı qabarlıqlığı ilə duyulmaqdadır. Qanlı mart hadisələri və xəyanətlərindən sonra İsmailiyyənin pərişan vəziyyətini yarıqlı bir dildə qələmə alan S.Hüseyn öz düşüncə və qənaətlərini, qəzəb və hiddətini belə ifadə edir:

"Gözlərimə inanmaq istəməyirdim. "İsmailiyyə", o milli əməllərimizin doğulduğu yer, o möhtəşəm bina, o Azərbaycan fikrini, Azərbaycan hüriyyəti və istiqlaliyyəti məfkurəsini bir Ana kimi bəsləyib tərbiyə verən, millət arasında nəşr edən mərkəz. O gözəl və sevimli bina qəzəbli, həm də xəyanət nəticəsi olaraq məcburiyyətdən dolayı qəzəbli bir qəhrəman kimi ərzi-vücud etməkdə, ona tamaşa edənlərə kinli-kinli baxmaqda idi".

Buradan bir daha aydın olur ki, "İsmailiyyə"nin taleyi ilə əlaqədar narahatlıq, sadəcə olaraq bir binanın uçurulub-uçurulmamasından irəli gəlmir. Bu narahatlığın kökü milli və bəşəri duyğulardan qidalanır. Ona görə də qələbə çalır. Bu uğuru S.Hüseyn iftixar hissi ilə belə təqdim edir: "... Tək bir həqiqət işin hər tərəfini bana kəşf etdi. Bənim bu xüsusdakı məruzələrim dışarı çıx...xatalıdır...başına uçar..." — deyib bəni oradan (İsmailiyyənin yanmış bina-

sının içərisindən — A.B.) kənara dövət edən biganə hamı xeyirxahımı sükuta məcbur etdi.

Bilmirsiniz, "İsmailiyyə"nin yandırılma bilmədiyini ələmə isbat edən bir həqiqət hansıdır?

Azərbaycan parlamanı üzərində üç rəngli və səkkiz guşə yıldızlı təmuc üçün Azərbaycan bayrağı".

"İsmailiyyə"nin qorunub saxlanılması ilə nəticələnən həmin əsərlər bədii sözün düşmən üzərində qələbəsi idi. Bu qələbə milli özünüdərkdən, milli istiqlaliyyət, milli azadlıq duyğusundan qüvvət alan vətənpərvər yazıçılarımızın, bədii söz sənətimizin təntənəsi idi.

Milli şüurun, milli mənlilik duyğusu və qürurunun, istiqlal və müstəqilliyə inamın bədii əksini "Hekayə-nəvis" imzalı əsərdə¹ də aydın görmək olur. "Azərbaycan" qəzetində "Həftə felyetonu" rubrikası ilə çıxan bu hekayədə təsvir olunur ki, Məşədi Murtuza öz evində kefi kök, damağı çağ çay içir. Bu zaman qapı açılır və Məşədi Murtuzanın ən yaxın arkadaşlarından olan Salman oğlu Süleyman gələrək, xəbər verir ki, bu günlərdə Denikin yüz min əsgərlə hücum edəcək. Hətta onun ayroplanları (təyyarələr) şəhərə bomba da atıb, lakin partlamayıb. Əsərdə göstərilir ki, Məşədi Murtuza siyasətlə maraqlanmır. Lakin bu xəbərdən təşvişə düşür. "... Çünki Salmanoğlunun cavablarından belə anlaşıldı ki, Denikin yüz min qoşun ilə gəlir, özü də həm qurudan və həm də sudan şəhəri topa tutub, bir dəne də evi sağ-salamat qoymayacaq və şəhəri alt-üst edəcəkdir. Qurudan hücum edib kişi, arvad, hər nə var hamını qılıncdan keçirəcəkdir və birini də diri buraxmayacaqdır. O cavablardan öz cümlə bu da məlum oldu ki, Denikin "Əyriplan"ları dünən şəhərin yanında uçurmuşlar. Və hətta bomba dəxi salıbdırlar, ancaq Allahdan olan kimi açılmayıbdır".

¹ "Azərbaycan" qəz., 7 nəşrini -sani (noyabr) 1919. Qeyd: Əsər, "Hekayət" başlığı ilə çap olunub. Biz onu "Könlü" adlandıрмаğı münasib bildik. (A.B.)

¹ "İstiqlal" qəz., 4 fevral 1920.

Bu şeyiələrin vahimə dolu xofu Məşədi Murtuzanın əl-ayağını boşaldır, boğazını qurudur və bir az əvvəl çıxan gur, amirənə səsini batırır. Rəngi-rufu qaçmaş halda Salman oğlu Süleymandan "fikrin nədir?" — deyə soruşur.

Hekayədə eşitdiyi bəd xəbərin təsiri ilə Məşədi Murtuzanın keçirdiyi psixoloji sarsıntı belə təsvir olunur;

"Bu sualın ("Fikrin nədir?" — sualının — *A.B.*) əqbin-cə qorxu iztirabile sararmış olan bir üz, üzərində ucu nazılmış bir burun, yarımaçılmış ağız gah yas, gah ümid, gah xof, gah rica izhar edən iki dənə göz əlavə olaraq Salman oğlu Süleymana tərəf döndü."

Salman oğlu Süleyman Məşədi Murtuzanın sualına cavab olaraq, çıxış yolunu qaçmaqda görür. Lakin ötən (1918-ci il) mart hadisələrində qaçarkən necə əzablara düçar olduqlarını, neçə fiziki, iqtisadi və mənəvi sarsıntılara məruz qaldıqlarını xatırlayıb göz önünə gətirən Murtuza bu təklifə bir qədər tərəddüdlə yanaşaraq, qohumu Fərəclə görüşüb həqiqəti ondan öyrənməyi məsləhət bilir. Hər iki dost Fərəcin dalınca gedərkən küçədə ona rast gələrək eşitdiklərini vahimə ilə danışib, qaçmaq fikrində olduqlarını və bunun üçün onun fikrini öyrənmək istədiklərini bildirir. Fərəc onların bu halına gülür. Onun gülüşü Məşədi Murtuzanı bir qədər toxdadır. Sanki gözləri açılan Məşədi Murtuza ətrafda həyatın normal axarı ilə getdiyini müşahidə edir:

"Konkaların biri gedib, biri gəlməkdə idi. Milisoner çiyində tüfəng dayanıb yanından keçən faytona baxırdı. Hammal divar dibində əyləşib hərdəm əsnəyirdi. Qərəz, hər kəs öz işinə məşğul idi".

Hekayədə təsvir olunur ki, bu zaman onların hər üçünün diqqətini marş oxuya-oxuya nizami addımlarla irəliləyən əskərlər və onların arxası ilə gedən könüllülər dəstəsi cəlb edir.

Məşədi Murtuzanı "belə qəhrəman qoşunu olan adam qaçarmı?" — iradə ilə utandıran Fərəc onun sorğusuna cavab olaraq, könüllülərin və könüllülüyn funksiyasını izah

edir. Məşədi Murtuza fikrə gedir. Onun bu fikrə getməsinin nəticəsi olaraq, bir həftə sonra Məşədi Murtuzanı könüllülər sırasında görürük. Bu barədə hekayədə oxuyuruq:

"Bir həftə sonra idi ki, əskərlərimiz genə əqbin-cə könüllü dəstəsi dəmdar olaraq zikr oxuya-oxuya kəmalinizə zəmlə küçədən keçirdilər. Bunlara bir inşirah qəlblə tamaşa edərkən könüllülərdən bir nəfər qara saqqallısı, ağızda "iləri, iləri, Azərbaycan əsgəri" zikrini mərdənə bir səsle oxuyan və addımlarını arkaşaşlarınınkına uydurmağa çalışarkən diqqətimi cəlb etdi. Bu əsnada Fərəc mənə tərəf yan alıb: — Məşədi Murtuzaya bax, mərhəbə! — deyərkən o gönüllünün Məşədi Murtuza olduğunu anladım. Məşədinin əynindəki əsgəri əlbəsinin onun ruhuna da böyük bir cəsarət vermiş olduğunu sifətindəki mərdənlik əsərindən görmək olardı".

Obrazın ictimai-millə hərəketə, istiqlal mübarizəmizin və milli müqəddəratımızın taleyinə əvvəlki səthi və qeyri-müəyyən münasibətdən, ictimai-siyasi və milli vətənpərvərlik duyğusunun son dərəcə zəifliyi ucbatından hər cür şeyiyyə uyub vahimə içində sarsıntılar keçirməsindən könüllü əsgər səviyyəsinə yüksəlməsi Məşədi Murtuzanın milli oyanışı və milli özünüdərkindən irəli gələn, öz ləyaqətini, vətəninin şərəf və heysiyyətini müdafiyyə qalxması prosesinin ustalıqla təsviri hekayənin ideyasının açılmasına layiqincə xidmət edir. Məşədi Murtuzaların əvvəlki vahimə və fərariliklərinin cəsarət, vüqar və vətənpərvərliklə əvəz olunması milli istiqlaliyyətimizin əbədiliyyəinə və vətənimizin yağı tapdağından azad olacağına inamımızı artırır. Çünki sosial-siyasi şüuru və milli təəssüb hissi möhkəm olub, öz ləyaqətini dərinədən dərk edən xalq yenilməz olur.

Təbii ki, hamının ideya-siyasi və milli-mənəvi inkişafı eyni səviyyədə olmur. Xalqın elə nümayəndələri də olur ki, ətrafında cərəyan edən hadisələrdən qətiyyə baş açmayaraq ona heç etinə də göstərmir. Bu cür adamlar öz milli-mənəvi etalətləri ilə ikraha və tənqidə məruzduqlar

ki, "Özü" imzalı "Babidir!..." adlı kiçik bir hekayənin də mövzusu budur.

Hekayədə göstərilir ki, bir dəstə adam Naxçıvanın N. kəndindən Məşhədə ziyarətə yola düşürlər. Kişi, qadın və uşaqlardan ibarət bu dəstənin üzvlərinin bəzisi maddi cəhətdən imkanlı, bəzisi isə kasıbdır. Məşhəd yolunda uzun əzab-əziyyətə düşər olan həmin adamlardan yolda xəstələnib ölənlər də olur, ağır maddi böhrana düşənlər də. Eləsi olur ki, hətta mehmanxana pulunu da neçə aydır yoldaşlarından aldığı borclarla verir. Zəvvarlarla mehmanxanada görüşüb onların acınacaqlı vəziyyətlərindən rəncidə olan cavan indiki halda Məşhəd yolunda çəkilən bu əzab və məhrumiyətlərdənsə, göyə sovurduqları pulla bir şirkət təşkil edərək, dükən açıb xalqın ağır maddi vəziyyətinin dirçəldilməsinə əməli kömək etməyin daha səmərəli və savab iş olduğunu söylədikdə, onlar bu məsləhəti qəbul etməyərək, üstəlik məsləhət verənin babı olması, ağılsızlığı qənaəti ilə özlərinə və bir-birlərinə təsəlli verirlər.

Bu cür ictimai-millətə etəlet və dargözlük Nəcəfbəy Vəzirovun "Dərviş" imzası ilə yazdığı "Naley-i-dərviş"² hekayəsinin də tənqid hədəfidir. Hekayədə müəllif ölkəni sarmış aclıq və səfəlet günlərində belə öz pul kisələrindən asılı qalan var-dövlət sahiblərini aclıq, soyuq və evsizlikdən əziyyət çəkən vətən övladlarına köməyə çağırır. Üzdə mömün, əsl həqiqətdə isə qaniçən təbiətə malik ağaların iç üzünü açan müəllif üzünü onlara tutaraq deyir:

"Ey dörd-beş kasa xəmirəsi, ya düşərə yeyib beş-altı dəfə "afiyət olsun " eşidib istirahət edən ağalar, görmüsünüzmü altı-yeddi yaşında cındır libasda soyuqdan titrəyətitrəyə küçələr divarında pənahlanmış tiffilləri?.. Rast gəliblərimi sizə qoca kişilər, dalında cındır yorğan balasının ölündən tutmuş, yanında ayaqyalın övretləri, qollarında tiffilləri?..

"— Ay qardaş! Acıq, allah xatirinə!"

"— Pul istəmirik, bir parça çörək bu tiffilə..."

"— Olarmı bir yer ki, bir-iki saata pənahlanaq..."

Eşitmisinizmi bu nalələri?.. Eşitmisiniz, yəqinimdir. Görmüsünüz, bişək! Necə ola bilərdi görmüyesiniz. O soyuqdan, o acından taqəti kəsilmiş, "yalvarmağa" gücü çatmayan, ötüb-keçənlərə məzlum-məzlum baxan tiffilləri ... görmüsünüz. Amma... insaf, mürvət, vicdan sizdə olmuyub. Məişət, dünya, qaraca pul sizdə insanlıq nişanəsi qoymuyub. ... Allah versin, deyib keçmişiniz...

Sühbdən axşamədək alış-verişdə əhalinin nəfsini daıxdırıb birə on qazanırsınız... Barı füqəralara rəhm ediniz!.. Şəriətini, Quranınızı yad ediniz...

Mən qana bilmirəm, mümkün olan işdirmi güşpərəni çırtıdadam, qonşum acından köpük qussun...

Qana bilmirəm, necə rahat yatmaq olar isti otaqda, biləsən ki, küçədə cındır yorğan altında bərabər arvad, iki tiffil titrəşə-titrəşə bir-birinə qısılib növbə gözleyirlər..."

Yazıcının nalə və feryad dolu bu vətəndaş yangısı əhalini çulğayan aclıq və səfəletdən irəli gəlməklə, yalnız özünü düşünən milli heysiyyət və düşüncədən məhrum kimsələrin adı insanlıq sifətindən belə uzaq simalarını qarsır, damğalayır. Vətəndaşları milli, insani ayıqlığa çağıran müəllif vicdanlarını piy basmış "ağaların" milli etəlet və kəsəletlərindən dəhşətə gələrək feryad edir:

"Vay, fələk! Kim deyir insafım var?"

Ah kifayətdir, Ağa Dərviş!.."

Təqdirləyiqdir ki, müəllif gördüyü ictimai milli-mənəvi eybəcərliklərdən darılıb feryad etməklə kifayətlənmir. O, "ah kifayətdir!" — deyə oxucuları da mövcud eybəcərlikləri aradan qaldırmaq üçün əməli fəaliyyətə, mübarizəyə səsləyir.

İctimai-millətə mənəvi bəlaları tənqidlə kifayətlənməyən nəsr mövcud eybəcərliklərin kökünü də axtarmağa cəhd edir. Bu cəhətdən "Ə." imzalı "Tərbiyə" hekayəsi maraqlıdır.

¹ "El həyatı" jurn., 25 fevral 1918, № 3, c.11-13.

² Yəne orada, 3 fevral, 1918, № 2, s.6

¹ "Azərbaycan" qəz., 14 təşrin-i-sani (noyabr) 1919.

Hekayənin qəhrəmanı Kərim ağa kübar cəmiyyətdə tərbiyə alaraq, mənsub olduğu xalqın övladlarına yabançı ruhda böyüyür. O, gimnaziyada oxuyanda qapalılıqdan birdən-birə çıxaraq öz yolunu daha da azıb qumara qurşanır. Oxuya bilməyib iki il bir sınıfdə qalır. Hər şeyini uduzan Kərim ağa ictimai-milliyə oyanışdan xəbərsizdir. Hətta inqilaba nifrət edir. Lakin iş elə gətirir ki, inqilab Kərim ağaya var-dövlət bəxş edir; belə ki, sənaye və iqtisadiyyatın milliləşməsi ilə əlaqədar milliləşdirilən mülkləri müqabilində Kərim ağaya xeyli pul çatır. O, öz məişətini yenedən dirçəltə də, qumardan əl çəkə bilmir.

Burada oxucuya belə bir ideya təlqin olunur ki, hər bir fərdin milli vətəndaş fəallığı onun tərbiyəsindən asılıdır. Hekayənin adı da bu ideya-bədi məqsədə xidmət edir. Eyni zamanda oxucu vicdani mühakiməyə səslənilərək, bu cür tiplərin layiq olmadıqları mərtəbəyə yüksəlməsi ictimai-siyasi ədalətsizlik kimi damğalanır. Eyni zamanda hekayədən öz zərərli verdişindən əl çəkə bilməyən Kərim ağaların aqibətlərinin puçluğuna inam ifadə olunur.

"Tərbiyə" hekayəsindən fərqli olaraq Ağababa Yusifzadənin romantik səpkidə yazdığı "Sınıq qanadlar"¹ adlı

romanın qəhrəmanı "Nadir bəstə boylu, girdə sifətli, xumar gözlü və çatma qaşlı" bir uşaqdır. Uşaqlıqdan fitri istedadla malik olduğu onun hərəkətlərində, oyun tərzində, yaşıdları ilə münasibətlərində və s. müşahidə olunmaqdadır. Ancaq atadan yetimdir. Anası Məryəm isə "Hərçənd sabiqdə böyük bir əqrəbanın nazlı pərvərdəsi isə də, son vaxtlar həmin göməkləri qırılıb puç olmuşdular". Odur ki, bir tərəfdən ağır maddi ehtiyaca, digər tərəfdən də ərinin vəsiyyətinə görə, oğlunu səkkiz yaşa çatdıqda dəllək yanına şagird qoymaq istəyirdi. Söz yox, Nadir anasının sözüne baxacaqdı. Ancaq dəlləkiyə heç həvəs və marağı yox idi. Fikri-zikri oxumaq idi.

"Yay fəsli başlanıb, xırman yetişmişdi. Məryəm qış azuqəsi yığmaq üçün gedib şəhərin ruhanisindən müstəhəqlək kağızı aldı, oğlu Nadiri də yanına götürüb kəndlərə zəkat yığmağa yola rəvanə oldu".

Qızmar günəş altında piyada yol gedən ana-bala uzun əzab-əziyyətdən sonra Məryəmin vaxtı ilə evində paltar yuduğu İsmayıl bəyin kəndinə çatırlar. Məryəm mollanın kağızını göstərərək fitrə yığmağa gəldiyini bildirib, İsmayıl bəyin bu işə imkan və şərait yaratmasını xahiş edir.

İsmayıl bəy ziyalı və vətənpərvər, humanist bir adamdır. O, Məryəmə lazımı köməklik göstərməklə bərabər, onları kənddə həm dincəlmək, həm də öz ailəsinə həyan olmaq üçün bir müddət öz evində saxlayır.

Bura Nadir üçün də rahatdır. O, tezliklə İsmayıl bəyin qızı Münəvvərlə dostlaşır. Bir neçə təsadüf İsmayıl bəyi Nadirin istedad və qabiliyyətindən xəbərdar edir. O, Məryəmdən oğlunu oxumağa verməsini xahiş edərək, təhsil xərcini öz öhdəsinə götürdüyünü bildirir. İsmayıl bəyin

qrafiyasında "Sınıq qanadlar" romanının üzə çıxarılması məsələsində yenə plagiatlığa yol verilib (Bax: s.112). Bundan başqa Azərbaycan Xalq Cümhuriyyəti (ədəbiyyat, dil, mədəniyyət quruculuğu) (Bakı, Elm, 1998) kitabının nəsr bölməsində mənim tədqiqatımın bəzi nəticələri kosmetik dəyişikliklərlə müəllif tərəfindən özünüküleşdirilib. (bax: s.243-249; 251-253; 255-257).

¹ "El həyatı" jurn., 1918, №1, s.10-14, № 2, s. 6-9, № 3, s. 8-11. QEYD: Bu romanı biz ilk dəfə olaraq 1989-cu ildə üzə çıxarmış və 1990-cı ildə "Ulduz" jurnalının 5-ci №-də dərc etdirdiyimiz "Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə ədəbiyyat" (səh.70-79) adlı məqaləmizdə geniş təhlil etmişik (c.77-78). Lakin Salidə Şərifova özünün "İlk Azərbaycan romanları" (Elmi rəhbər f.e.d., prof. Ə.Saraclıdır) adlı namizədlik dissertasiyasında "Sınıq qanadlar" romanının "ilk dəfə"onun tərəfindən üzə çıxarıldığını iddia etmişdi. Biz əsərin müzakirəsi zamanı bunu onun və elmi rəhbərinin nəzərinə çatdırdıq... Ancaq onların etirazlarına və bizim təkidlərimizə baxmayaraq, dissertasiyanın sonrakı variantında və avtoreferatında yenə həmin iddiada qaldılar. Dissertasiyanın Müdafiə Şurasında müdafiəsində "Ulduz" jurnalının həmin sayını və məqaləmin təkrar çap olunduğu "Azərbaycan" (Ankara) dərgisinin 281-ci sayını nümayiş etdirərək, çıxış edib müəlliflik hüququmun tapdanmasına etirazımı bildirdim... Təəssüf ki, bütün bunlara baxmayaraq, S.Şərifovanın 1998-ci ildə çap etdirdiyi (Elmi redaktoru Əflatun Saraclı) "İlk Azərbaycan romanları" mono-

təklifi ana-balanı — Məryəm və Nadiri çox sevindirir və təklifə dərhal razılıq veririlər.

Nadirle Münəvvərin bir-birlərinə bağlanmalarını və qızının öz dostu Nadirle gününün şən keçməsinə nəzərə alan İsmayıl bəy Nadiri öz evində saxlayır. Beləliklə, Nadir üç il Münəvvərlə bir evdə yaşayıb ünsiyyətdə olur. Getdikcə bir-birinə daha yaxından bağlanan və xeyli böyüyən bu dostlar sevişirlər. Lakin İsmayıl bəyin Cənabın idarəsinə verdiyi ərizəyə gələn cavab gənclərin iztirabları üçün zəmin olur; bu cavaba görə, bir həftə müddətində İsmayıl bəy Tiflisə gedib yeni təyin olunduğu xidməti qulluğa başlamalı idi. Onun köç hazırlığı Münəvvərlə Nadirin rahatlığını əllərindən alır. Onların narahatlıq ifadə edən əl ilk hərəkətləri İsmayıl bəyi düşüncələrə qərq edir. Bu barədə əsərdə oxuyuruq:

"...Bu günləri hamının ürəyinə Nadir ayrılığı şikəstəlik verib, İsmayıl bəy özü də Nadir məsələsinə necə həll eyləse yaxşı olar, bilməyirdi. Axırda nahara əyləşmişdilər! Balaca Münəvvər böyük bir səbirsizlik ilə Nadir məsələsinin necə həll olunduğunu düşünmək istəyirdi.

Səbr etməyib nahar etdiyi bir halda: "Papa, Nadir də Tiflisə getməlidir?" — deyib sual etdikdə İsmayıl bəy guya qəflət yuxusundan ayılıb başqa aləmdə xəyal etməyə başladı. İsmayıl bəy öz-özünə "Münəvvər niyə bu qədər qərarlıdır edir, hətta adəti üzrə təam da yeyə bilməyib xəyal pərişandır?".

Bu xəyallar İsmayıl bəyin Nadir məsələsinə böylə həll etməsinə səbəb oldu.

Nadir iki ildən sonra ibtidai şəhər mədrəsəsini bitirməlidir. Gələcək təhsili üçün də bu mədrəsədən şəhadətnaməsi olmağı onun işlərini yaxşı edər və əlavə, Münəvvər ilə Nadir miyanında (arasında — *A.B.*) bacı və qardaşlıq məsələsində olsa da, bir məhəbbət müşahidə olunmaqdadır ki axırı yox... Fənalıq verə bilər".

İsmayıl bəy bu düşüncələrlə Məryəm xanımı çağırır Nadirin öz təhsilini bitirmək üçün burada qalmağının va-

cibliyini bildirərək, onun bundan sonrakı təhsil xərcini də öz üzərinə götürdüyünü söyləyib, Məryəmdən Nadirin oxuması üçün tələb olunan hər bir işi yerinə yetirməsini xahiş edir.

Göründüyü kimi, İsmayıl bəy Nadirin istedadlı uşaq olduğunu görüb, "Bu qədər istedad sahibi bir cocuğu elm feyzindən məhrum etmək böyük bir cəfadır. Necə olsa da buna bir əncam çəkib məktəbə göndərməlidir." — qənəti ilə Nadiri məktəbə qoyaraq, onun təhsil və dolanışığı xərcini bütünlüklə öz öhdəsinə götürüb axırədək mövqeyində sadıq qalsa da, Münəvvərlə Nadirin — bəy qızı ilə kasıb balasının sevgisinə, onların gələcəkdə ola biləcək izdivaclıqlarına "axırı yox" bir iş kimi baxır. Onun bəylik izzət-nəfsi ilə ziyalılıq mənəviyyəti qarşılaşanda birinci tərəf — bəylik qururu, bəylik izzət-nəfsi üstünlük qazanır ki, bu da İsmayıl bəyin bir ziyalı vətəndaş kimi hələ tamamilə kamilləşmədiyinə dəlalət edir.

İsmayıl bəyin mənəvi dünyasında olan bu çatışmazlıq dövrün xüsusiyyətindən, cəmiyyətin milli-psixoloji şüur səviyyəsinin hələ kamillikdən aşağı olmasından irəli gəlir. Əl ictimai-milli və mənəvi-psixoloji səviyyədə olan çatışmazlıq sevgililərin nakam taleləri üçün sosial baza rolunu oynayır.

...Bir-birlərindən çox çətinliklə ayrılan sevgililərin iztirablı günləri başlayır. Hər şeydən əli üzülüb ümitsizləşən Nadir Münəvvərin ilk məktublarına cavab yazmır ki, bəlkə sevgilisinin bu vəfadarlığı keçicidir. Lakin özü dərindən soyuyub tezliklə yorğan-döşəyə düşür. Münəvvərdən gələn dərin həsrət və iztirab dolu növbəti məktub Nadirdə olan ümid qılgıncılarını artıraraq onu sevgilisinə cavab məktubu yazmağa sövq edir.

Nadirin bu halına onun anası ilə bərabər müəllimləri, məktəb yoldaşları və məktəb həkimi də qəlbən acıyır vəziyyətdən çıxış yolu axtarırlar. Nadiri diqqətlə müayinə edən həkim onun bədəninə sağlam olduğunu bildirir. Ancaq Nadirin dərdi tamamilə başqadır. Bu dərddə Münəvvər

də mübtəla olub. Hər iki yeniyetmə bir-birlərinin həsrəti ilə qovrulurlar. Bu, onların məktublarında da qabarıqlığı ilə görünür. Ancaq təəssüf ki, onların "təqib etdikləri qayenin nədən ibarət olduğunu kəndiləri də düşünməyirdilər. Fəqət ciddi bir cocuqluq, ibtidai cavanlıq məhəbbəti hər ikisini də işğal etdiyini hiss ediyordular. İştə bu həliməchul ilə hər iki tərəf bir nöqtəyə doğru yürüdüklərini görüyördülərsə də, nəticəsinin nədən ibarət olacağını heç də düşünməyirdilər".

Burada roman yarımçıq qalır. Onun nə əlyazması, nə də dərc olunduğu "El həyatı" jurnalının davamı (əgər varsa) əlimizdə olmadığı üçün əsər haqqında tam təsəvvür əldə etmək mümkün deyil. Ancaq mövcud hissədən, hadisələrin inkişafından və əsərin adından ("Sınıq qanadlar") çıxış edərək sevgililərin talelərinin uğursuzluqla nəticələnməsi qənaətinə gəlmək olar.

Romanın mövcud hissələrindən belə bir ideya da hasil olur ki, zəhmətkeş xalq içərisindən çıxan, həyatın isti-soyuğunu öz üzərində çəkən qabiliyyətli vətəndaşların düzgün əqli və mənəvi inkişafına şərait yaradılsa, onlar vətənin layiqli övladı kimi yetişə bilər və vətən və xalq yolunda hər cür fədakarlıqdan çəkinməzlər. Əlbəttə, bunun üçün hələlik həqiqi ziyalı və vətəndaş sərvətdarlarımızın ciddi kömək və himayədarlığına ehtiyac var. İsmayıl bəy məhz bu cür ziyalı vətəndaşlarımızın ümumiləşdirilmiş obrazıdır. Lakin hələlik bu tipli adamlar belə öz bəylik iz-zət-nəfslərindən asanlıqla aralana bilmirlər. Bu da cəmiyyətdə müəyyən mənəvi-psixoloji problemlərin meydana çıxması ilə nəticələnir.

Gəncliyin, yeni nəslin nümayəndələrinə — Nadirle Münəvvərə bu ictimai-sosial və psixoloji fərq anlayışı yad olduğu üçün onlar bütün varlıqları ilə bir-birlərinə bağlanaraq vüsal və səadətə can atırlar. Lakin onların kövrək, hələ bərkiməmiş qanadları mövcud sosial-psixoloji maneə və gərginliyə davam gətirməyə hələ hazır deyil. Ona görə bu qanadlar cəmiyyətdə rast gəldikləri sosial-psixoloji

maneələr qarşısında əyilməyə də, sınırlar. Sınıq qanadlı varlıqlar isə cəhəlet və ictimai ədalətsizlik mənəşində ümidsizcəsinə çırpınırlar.

Nadirle Münəvvərin uğursuz taleyi cəmiyyətdə hökm sürən ictimai-milləti və mənəvi çatışmazlıqlara qarşı olan etirazın, üsyanın bədii əksi kimi üzə çıxır.

Dövrün nəsrində sosial-siyasi və milləti-mənəvi naqışlıklərin ifşasını özündə daha qüvvətli əks etdirən "Təzə" imzalı "Reminqitonistqalar" adlı hekayədən bəhs etməyə bilmərik.

Ədəbi-ictimai fikrimizdə xalqın ictimai-milləti mənəvi inkişaf səviyyəsi, bir qayda olaraq, qonşu xalqlarla müqayisəli şəkildə əks etdirilir. Burada məqsəd "millətlərin yarış və vuruş meydanı olan yer üzündə" (M.Hadi) xalqın ictimai-mədəni tərəqqicə geri qalmasına yol verməməkdir. "Reminqitonistqalar" hekayəsində də bu ənonəni görürük. Əsər ictimai-milləti və siyasi cəhətdən yeni mərhələyə qədem qoyan Qafqaza uzun ayrılıqdan sonra gələn bir azərbaycanlının Ermənistan, Gürcüstan və Azərbaycanda başına gələn əhvalatların təsvirindən ibarətdir. Hekayə qəhrəmanın dilindən nəql olunur. Bu da hadisələrin ictimai-siyasi və milləti-mənəvi reallığına, eyni zamanda ideya-bədii keyfiyyətinə əhəmiyyətli təsir göstərir. Hekayenin qəhrəmanı Qafqaza qayıdışından aldığı ilk təəssüratı belə nəql edir:

"Qafqazdan çoxdan çıxdığıma görə heç zaddan xəbər yox idi! Öylə bilirdim ki, Qafqaz gənə həmin Qafqazdır; yəni rus qaradavoyu, rus dili və sairə.

Elo ki, təkrar Qafqaza qayıtdım, onda işlərdən xəbər oldum; mənə hali əylədilər ki, Qafqaz Rusiyadan ayrılıbdır və hər millət özü üçün bir cümhuriyyət düzəldibdir.

Bu əhvalat mənim xoşuma gəldi".

Bələliklə, qəhrəmanın Qafqazda ilk ayaq basdığı cümhuriyyət Ermənistan olur. İş ələ gətirir ki, onun idarə-

¹ "Azərbaycan" qəz., 6 təmmuz (iyul) 1919.

yə işi düşür və ərizə yazıb lazımı yerinə təqdim edir. Səhərişi gün məlum olur ki, onun ərizəsinə belə bir "rezalyutsiya" qoyulub ki, ərizən dövlət dilində deyil, rusca olduğu üçün ona baxılmadı. Onun "nə hökumət dili?!" — sualına cavab olaraq bildirilir ki, "o hökumət dili ki, adına Ermənistan deyirlər. Ermənistan hökumətinin də hökumət dili, əlbəttə, ermənicə olacaqdır".

Ermənistandan Gürcüstana daxil olan qəhrəmana burada da ərizə yazmaq lazım olur və o, fikirləşir ki, "...Ermənistan başqa, Gürcüstan başqa. Ermənistan hökuməti daşnaqlardan əmələ gəlir və daşnaqlar da, məlum olduğu üzrə, mütəəssüb millətpərəstdirlər. Madam ki, Xatisovu Xatisyan edirlər, o halda, təbiidir ki, rus dilini də atıb öz dillərini işlədəcəkdilər.

Hərçənd ki, ermənilərin ruslara məhəbbəti baqidir. Və daşnaqlarla "denikinlər" in aşiq və məşuqluq əlaqəsində olduğu müsbətdir, lakin bunun dilə dəxli yoxdur. Bu, rusca bilməyən müsəlman dövlətliklərinin ruslardan aşna saxladığı kibi fəqərəyə bənzər bir işdir.

Amma gürcü hökuməti sosialist hökumətidir; və mən də qabaqlarda öz müsəlman sosialistlərimizdən eşitmişdim ki, sosialistlər üçün millət ayrılığı yoxdur. O halda dil ayrılığı heç ola bilməz. Çünki millətləri bir-birindən ayıran ən əvvəl dilləridir".

Bu mülahizə və düşüncələrlə ərizəsinə rusca yazıb lazımı idarənin rəisinə təqdim edən qəhrəman Ermənistandan betər bir vəziyyətlə qarşılaşır; rəis ərizənin rusca yazıldığı görün kimi onu qatlayıb sahibinə qaytararaq, özünü də kabinetdən çıxarır. Bayırdakılardan bir nəfər ona başa salır ki, görək ərizəni gürcücə yazasan. Qəhrəman "Bəs, sosialistlər üçün millət ayrılığı və dil ayrılığı gerek olmasın", — etirazının cavabında ona vəziyyəti başa salan gürcüdən aşağıdakı sözləri eşidir:

— "...Onu söyləyən, yəqin ki, sizin sosialistlərdirlər, başqalarla işləri yoxdur. Və bir də gürcü köndlisi və fəqərəyikasibəsi nə bilsin ki, Ruxmin kimdir, Curayev nəçidir.

O öz Remişvilisi, öz Çeretelisini tanıyır və dilini də başa düşür...".

Oradan Azərbaycana gələn qəhrəmana, tərs kimi, burada da ərizə yazmaq lazım olur. Hekayənin qəhrəmanı Ermənistan və Gürcüstan cümhuriyyətlərində başına gələn əhvalatlardan belə bir haqlı qənaətə gəlir ki, "hər cümhuriyyətin rəsmi kağızları öz dillərində olmalıdır. Ona görə ərizəmi türk (Azərbaycan — A.B.) dilincə yazıb, lazım olan dairəyə rəvan oldum".

Getdiyi idarələrdə əvvəlkilərdən də betər və dözülməz bir münasibətlə — etinasızlıq və bürokratizmlə qarşılaşan qəhrəman düşdüyü vəziyyəti belə təsvir edir:

"Dedilər ki, nə istəyirsən? Dedim ki, rəisi görəcəyəm. Dedilər, nə üçün? Dedim, ərizəm vardır. Dedilər, ərizəni ver, özün get. Bunu deyib ərizəmi əlimdən aldılar və heç baxmadılar ki, görək nə yazılıb və nə dildə yazılıbdır. Dedim, bəs, cavab üçün nə vaxt gəlim? Dedilər, bir-iki gündən sonra".

Acınacaqlı haldır ki, bu mükəllimədə ümumiləşdirilən idarə bürokratizmindən gələn laqeydlilik və etinasızlıq bizdə bu gün də davam etməkdədir. Əksər idarələrimizdə insan tələyinə qeyri-insani münasibət elə indi də var. Dövlət məmurlarının əksəriyyəti şikayətçini dinləmədən, onun ərizəsinə heç baxmadan kənara atır. Özün soruşub dalınca düşməyincə, verilən ərizənin cavabının nə vaxt olacağı haqda belə heç nə demirlər. Bu, bizim milli-psixoloji bəlamızdır. Şair-jurnalist Mahir Qarayev məqalələrinin birində yazır: "Beş-altı ilin söhbətidir. M.Ə.Sabirin yaradıcılığına həsr edilən bir məclisdə idim. Çıxışçılardan Allah bilir neçəncisi Sabir satirasından ağızdolusu danışandan sonra təm-təraqla qeyd etdi ki, Sabir bu gün də müasirdir və hələ neçə-neçə nəsillərin də müasiri olacaq! Və Allah bilir salonu neçənci dəfə gurultulu alqışlar bürüdü. Hamı çıxışçının sevinc dolu nidasını ümid və sevincle qarşıladı.... Amma mən başa düşmədim ki, Sabir satirasına cəmiyyətimizin bu qədər ehtiyacı varsa, bu camaat, bu ziya-

lilar niyə sevinir, nəyə sevinir? Min dəfə alqış Sabirə və min dəfə vay bizim halımıza, vay bizim günümüzə!"¹

Çox-çox təəssüf ki, səksən il əvvəl yazılan bir hekayədəki ictimai-bədii mənzərə bizim bu günkü həyatımızda yenə öz eybəcərliyi və möhkəmliyi ilə qalmaqdadır. Maraqlıdır ki, Ermənistan və Gürcüstan idarələrində insan taleyinə bəslənən münasibət öz operativliyi ilə rəğbət doğurur. Lakin bunlarla iş bitmir. Hekayə qəhrəmanı, Azərbaycan vətəndaşını öz evində daha dəhşətli və təhqiramiz anlar gözləyir. Milli mənəvi ləyaqətin düşkünlüyü dərəcəsinə görmək üçün aşağıdakı parçaya diqqət yetirək:

"Bir-iki gündən sonra getdim; dedilər ki, hələ ərizənə baxılmayıbdır. Çünki, tərcümə etməyibdirlər. Dedim, siz ərizəyə bəxmadınız, ərizə türkçə (Azərbaycanca — A.B.) yazılıbdır, tərcüməyə ehtiyac yoxdur. Dedilər, elə türkçə yazıldığına görə tərcüməyə ehtiyac vardır; sən ərizən görək tərcümə edilə, sonra verilə "Reminqtonistika"ya (dəftərxana işçisi, makinaçı qız, qadın — A.B.), o da onu çap edib sonra rəis cənablarına pişnəhad edə. Dedim, rəis cənabları rusdurmu? Dedilər, xeyr, müsəlmandır. Dedim, öylə isə, görünür, onun türkçə savadı yoxdur. Dedi, rəhmətliyin oğlu, nə boşboğazlıq edirsən? Sən bura göyden düşməmişən, yerdən çıxmamısan, qayda belədir! İndi ki, ərizələr türkçə yazılacaqmış, bəs bu bir düjün reminqtonistikalara biz müftə pul verəcəyik? Onsuz da onların dili üstümüzdə bir arşındır; deyirlər ki, qoy Denikin gəlsin, görün Azərbaycanın başına nə açacayıq! Bəs, bu cür adamlara müftə pul vermək olar?! Sən aqlını hara verib-sən!? Və bu adamları nə hesab ediyorsan!? Qoy reminqtonistikalardan canı çıxsın, işləsinlər ki, aldıkları məvacib də haramları olmasın!

Dedim, bu qədər reminqtonistqə saxlamaq məmləkətin mənafeyi nəzərindən vacibatdandırımı?

Dedi, mən görürəm sən çox uzun danışsan, amma səni xəbərdar edərim ki, mən də bir kömhövsələ adamam. Qorxuram ki, sözüümüz tərs gələ, aramızda inciklik ola. Məsləhət belədir ki, çıxıb gedəsen!

Gördüm ki, məsləhət pis məsləhət degildir; ona görə çıxıb getdim..."

Reminqtonistikalılar və reminqtonistika kimilər qarşısında göstərilən milli nökrəçilik, öz dilinə, milli mənəviyyatına vəzifə qorxusuna, şəxsi mənafe naminə arxa çevirən çinovnik xislətli dövlət məmurlarının şovinist əda və hədə-qorxu qarşısındakı hədsiz itaətçilik, "göstəriş" və reminqtonistikalıları işlətmə tərzi oxucuda ikrah və qəzəb hissi doğurur. Erməni və gürcü milliliyinin dargözlülüyü, özündənrazılıq ədası nə qədər qeyri-insanidirsə, azərbaycanlıların öz milli ləyaqət və şərəfini unutmaq, hətta itirmək dərəcəsinə gələn ifrat "beynəlmiləçiliyi" ondan da artıq dözülməz və bağışlanılmaz milli simasızlıqdır. "Reminqtonistqalar" hekayəsində bütün bu bələlərin — Azərbaycan idarələrində indi də hökm sürən bürokrətlilik və etinasızlıq vərdişlərinin, başqalarına isə yersiz, düşüncəsiz, manqurtcasına itaətçilik hökm sürməsinin, bir sözlə, milli-mənəvi simasızlaşmaya doğru "inkişafın" sosial-mənəvi və psixoloji səbəb və köklərinin bədii əksini qabarıqlığı ilə görmək olur.

Bütün bunlar göstərir ki, Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə nəsr sosial-siyasi, milli-mənəvi və ictimai-əxlaqi problemlərə cəsarətlə müdaxilə edə bilmişdir. Odur ki, onun mövzu və problematika dairəsi rəngarəng olmuşdur. Lakin toxunulan problemlərin ideya-bədii əksinin dərinliyinə gəlincə, bu əsərlərdə ədəbiyyatın və qoyulan problemin ideya-estetik həllinin hələ zəif olduğunu qeyd etməliyik. Bütün bunlar mövcud ictimai-siyasi problemlərin və cəmiyyətdə gedən milli-mənəvi proseslərin hələ dövrün ədəbiyyatı tərəfindən dərkətmə və mənimsəmə prosesinin yenidən başlanması ilə əlaqədardır. Çünki Demokratik Respublika dövründə yeni həyatın, ye-

¹ "Elm" qəz., 7 oktyabr 1989.

ni düşünce və yaşayış tərzinin formalaşması hələ təzə başlamış, öz yolunu və istiqamətini kifayət qədər aydınlaşdırma bilməmişdi. Buna ictimai-siyasi, beynəlxalq vəziyyətin mürəkkəbliyi, habelə ölkədaxili təsərrüfat heyatının və siyasi vəziyyətin tam qaydasına düşə bilməməsi də təsir göstərirdi. Odur ki, bədii söz hələ daha çox üzde olub fəal cərəyan edən, dövlətin və xalqın istiqlal ideallarının müqəddəratında mühüm rol oynayan problemlərin mümkün qədər operativ işıqlandırılmasına fikir verməli olurdu. Təbii ki, bütün bunlar yaranan əsərlərin bədii sənətkarlıq xüsusiyyətlərinə, mövzunun ideya-estetik həllinə öz təsirini göstərirdi. Təsadüfi deyil ki, nisbətən üzde olub, qarbarıqlığı ilə nəzərə çarpan milli özünüdərk və milli istiqlaliliyyət arzusu və idealından irəli gələn vətənpərvərlik hissi dövrün poeziya və nəsrində özünün dolğun bədii əksini tapmış, lakin sosial-siyasi problemlər bir növ diqqətdən kənar qalmış, mənəvi-əxlaqi məsələlərin işıqlandırılmasına isə az diqqət yetirilmişdir.

TƏNQİD VƏ ƏDƏBİYYATŞÜNASLIQ (qısa xülasə)

Azərbaycan Demokratik Respublikası dövründə də ədəbi tənqid milli-ictimai-bədii fikrə istiqamət vermək üçün öz imkanları daxilində fəallıq göstərməyə çalışırdı. Ədəbi tənqid bir tərəfdən tələyüklü milli-ictimai problemləri diqqət mərkəzinə çəkir, onların bədii və faktik həlli məsələsini irəli sürür, digər tərəfdən də ayrı-ayrı bədii əsərlərə və ədəbi şəxsiyyətlərin yaradıcılıqlarına qiymət verməyə çalışırdı. Buraya Y.V.Çəmənşeminlinin, Adil xan Ziyadxanın, Seyid Hüseynin, M.B.Məhəmmədşadənin, M.Hadinin, M.Ə.Rəsulşadənin, Tamaşaçı, Ə.H. və b. imzalı müəlliflərin ədəbiyyatın ümumi problemlərinə, F.Köçərli, C.Cabbarlı, A.Səhhət, Ə.Cavad, H.K.Sanlı, M.Ə.Sabir və b. haqda yazdıqları bir-birindən qiymətli elmi və publisistik məqalələr daxildir.

Həmin məqalələrdə ictimai-bədii fikir qarşısında dövrün milli-ictimai problemlərinin işıqlandırılması məsələləri ilə yanaşı, klassik ədəbi və elmi irsimizin nəşri, bugünkü nəslə çatdırılması da həlli vacib vəzifə kimi irəli sürülürdü. Həmin problemlər əsasən hələ formalaşmayan peşəkar tənqid tərəfindən deyil, ayrı-ayrı ədib və ideoloqların əsərlərində qaldırılırdı. Bu da ədəbi tənqiddə həm də bədii və publisistik bir ton verirdi. Bununla belə dövrün ədəbi-nəzəri fikri öz fəallığı və dərin elmi, ictimai-milliy məsələlərə baş vurmaq yangısının gücü ilə diqqəti cəlb edirdi.

Ayrı-ayrı yığıncaq və ədəbi dərnlərdə (cəmiyyətlərdə) də ictimai-ədəbi məsələlər, Ana dili, ədəbi əlaqələr və s. problemlər müzakirə və fikir mübadiləsinə çevrilirdi.

Ədəbi tənqidlə yanaşı, ədəbiyyat tarixçiliyi də inkişaf edirdi. Buna Y.V.Çəmənşeminlinin, F.Köçərlinin «Azərbaycan ədəbiyyatı tarixi» əsərinin nəşri məsələsini qaldırmaqla kifayətlənməyib. 1919-cu ildə Türkiyədə çap etdirdiyi «Azərbaycan ədəbiyyatına bir nəzər» mono-

qrafiyası parlaq sübutdur. Bu əsərdə Azərbaycan ədəbiyyatı klassiklərinin yaradıcılıq yolu dövrlər üzrə təhlilə cəlb olunur.

İctimai-bədii fikrin nəzəri və ideoloji məsələləri dövrün publisistikasında da qoyulurdu. Bu işdə Y.V.Çəmən-zəminli, Ü.Hacıbəyli, A.Şaiq, M.Hadi, M.Şahaxtılı, Ə.Cavad, M.Hənəfi və başqaları daha fəal idilər. Əlavə olaraq Paris Sülh konfransına gedən dövlət və mədəniyyət xadimlərinin Avropada avropa dillərində çap etdirdikləri məqalə və kitabçalarda Azərbaycanın ədəbiyyat və mədəniyyət xəzinəsi tədqiq və təbliğ olunurdu. Bütövlükdə Azərbaycan Demokratik Respublikası dövrünün elmi, nəzəri fikri, tənqid və publisistikası bədii-estetik düşüncəyə fəal və aydın mövqedən müraciət və müdaxilə edə, ona müəyyən istiqamət verə bilirdi.

BƏDİİ NÜMUNƏLƏR

TÜRKÜN NƏĞMƏSİ

Türkün tökülən qanları bihudə¹ gedərmi?
Diqqətlə düşün, yoxsa bu qan həpsi hədəərmi?
Dörd ildə² verilmiş bu qəder can hədəər olmaz,
Məfkurə³ yolunda tökülən qan hədəər olmaz,
Qiyətli olan xuni-şəhidan⁴ hədəər olmaz,
Dul qalmış olan noheye-nisvan⁵ hədəər olmaz,
Bax sən sonuna, himməti-türkan⁶ hədəər olmaz,
Bədbəxt olan əfğani-yetiman⁷ hədəər olmaz.
Türkün tökülən qanları bihudə gedərmi?
Diqqətlə düşün, yoxsa bu qan həpsi hədəərmi?

Qan ilə qazandıq zəfəri, verməyiz əldən.
Xof eyləmədik atəşi-dəhhaşə-düvəldən⁸.
Bir zərrə belə qorxmayırız dəst-əcəldən⁹,
İstərsə cahən çevrili, varsın¹⁰ da təməldən,
Türkün üzü çevrilməyəcək səmti-əməldən¹¹.
Türklər geriyyə dönməyəcək müslih¹² əməldən.
Yüksək yaşamaq istər ikən cümlə miləldən:

¹ *Bihudə* — boş, faydasız, əvezi ödənilmədən

² *Dörd ildə* — Birinci dünya müharibəsinə işarədir

³ *Məfkurə* — ideologiya, qayə, ideya

⁴ *Xuni-şəhidan* — şəhidlərin qanları

⁵ *Noheye-nisvan* — qadınların naləsi, şivəni, ağısı

⁶ *Himməti-türkan* — türklərin səyi, çalışmaları, cəhdi

⁷ *Əfğani-yetiman* — yetimlərin fəğanı, fəryadı, naləsi

⁸ *Atəşi-dəhhaşə-düvəl* — od, atəş püskürən, işğalçı dövlətlərin hücumundan qorxmadıq

⁹ *Dəsti-əcəl* — əcəlin cəngi, əli

¹⁰ *Varmaq* — çıxmaq, getmək, enmək

¹¹ *Səmti-əməl* — şiddətli arzunun səmtindən, istiqamətindən

¹² *Müslih* — islah edən, yaxşılaşdıran; sülh və asayışı bərpa edən; bərişdirici

Türkün tökülən qanları bihudə gedermi?
Diqqətlə dülşün, yoxsa bu qan həpsi hədəmi?

Ədəbi sütunlar:

ZƏFƏRİ-NƏHAYİYƏ DOĞRU...

Mərd olan əsgərliyi təqdir edər əzyan ilə,
Əsgər olmaq fərzdir hər mömiinə Quran ilə.
Əsgər olmaq bir şərəfdir türk üçün, islam üçün,
Əsgəriyyətlə yaşar millət həyatı şan ilə,
Ən işıq bir ömr istərsək günəş altında biz,
Durmali iddiaya qarşı: qeyrəti-rəxşan¹ ilə,
Daima türk oğlu hiفز etmişdir öz namusunu
Əldəki süyfu-şücaət², dildəki iman ilə,
Qorqmayız düşməndən əsla, dönsə dünya atəşə,
Hər zamanda etmişiz qovğa qövi-şahan³ ilə,
Ta əzəldəndir cahanda şanlıdır tariximiz,
Zişərəf⁴ bir millətiz tarixdə bürhan⁵ ilə,
Qaçmayız meydanı-qovğadan əmin ol, ey ədu!⁶
Torpağın üstü cəhənnəm olsa da vulkan ilə.
Daima ələyi-şan etməkligə amadəyiz,
İştə milyonlarla hazər⁷ can ilə, qurban ilə,
Atəşi-iddəayi söndürməkligə həp hazırsız,
Atəşin bir qeyrət ilə, atəşin bir qan ilə!...

¹ *Qeyrəti-rəxşan* — parlaq qeyrət

² *Süyfu-şücaət* — şücaət qılıncı

³ *Qövi-şahan* — burada, güclü, qüvvətli şahlar

⁴ *Zişərəf* — şərəfli, ləyaqətli

⁵ *Bürhan* — dəlil, sübut

⁶ *Ədu* — düşmən

⁷ *Hazər* — hazır

İştə bax! Türkün hilali nuri-bəxşi şərqi,dir,
Şərqi tənvir¹ eyleriz əlbət məhtaban² ilə.
Millətim uğrunda çıxsa belə qəbrim qarşıma,
Qəbrimə qarşı qaçardım: çöhreyi - xəndan³ ilə.

MƏMAYİ-KAİNAT

«Dəhrdə bilməm nədir? Qanlar içənlər şanlıdır!
Qan ilə imdad edən sərvətlidir, samanlıdır.
Parlayan evlərdə can bəslər səadətpərvəran
Atəşfüqərə yananda, ey xuda, bir canlıdır!
Ağlayır, sızlayır bin dərd, bin ələm ilə,
Başqa bir şəxsın dodağı, gözləri xəndanlıdır.
İştə qanuni-təbiət həq, zəbuni-qüvvətin
Avçı həqsizkən belə şəmşiri qanlıdır.
Haqqını tələb olanlar bir tağım biçərələr
Haqqı inkar eyliyənlər oxludur, qalxanlıdır.
Haq deyən, haq söyləyən, haq istəyənlər yarsız
Qüvvətə malik olanlar hər zaman yaranlıdır.
Daima məxavət olan haqdır əlində qüvvətin,
Sanki qüvvət ingilisli, həq də bir iranlıdır.
Hüquyunun dərdimin yəni şərindir demək.
Söyləyən bu hikməti qiymətli bir osmanlıdır.
«Anladınmı xilqəti? Aləm zəbunundur əvət.
İştə qanuni-təbiət böyləcə divanlıdır».

¹ *Tənvir* — aydınlaşdırma, işıqlandırma

² *Məhtaban* — ayın aydınlığı

³ *Çöhreyi-xəndan* — güler üz

HƏYATİ-HAZİRƏMİZİN İLHAMLARI

Başdan-başa bir kölgə bürünmüş kimi aləm,
Yüzlərdə nüməyan olur sayeye-matəm.

Bir məqbəri-bərəd kibi durmuş şu məhitab,

Əhvali-həyatıyyə bunu eyləyir isbat.

Əğyar həzin, yar həzin, hal gəməvər,

Hər yerdə görünməkdə gəmaludə nəzərlər.

Bir parlaq olan atiyə mətufdur ənzar,

Ati isə ərz eyləməyir çöhreyi-nəvar,

Yıldızla günəş, ay yenə arayışi-əflak,

Həp qanlar içində yenə də xak-sihənək.

Göglər yenə üslubi-qədimində dürəxşan,

Yıldızları həp şəmeye-ülviyyəti - taban.

Yoxluqdakılar: göz yumulu xakın içində,

Ənzari-kəvakib: açıq əflakın içində.

Xurşid isə bir ayeye-nureye - aləm,

Məzlum bəşəriyyəti yenə avareye-aləm.

Avareye-aləm, əvət avareye-mətlüq,

Olmaz bu təbiətlə kəmalata müvaffəq.

❦❦❦

MEHTAB - ŞƏTTA

Karpat xatirələrindən

Doğmuş o yanda bir ay ruyi münəvvərilə,

Rəs cəbəl cəzəb vəçhə mədurilə.

Getdikcə yüksəlirdi parlaq fəzayə doğru

O aləm bülənd və hicrət fəzayə doğru.

Pək çox da cazibədi rüxsar-fizkarı,

Aydımlatırdı xakı rəfingə inikarı.

Rövnəq fəruz ələvi; məhtab zilətafət,

Vermişdi dağa, daşa nurilə bir ziyafət.

Guya, qucaq-qucaq həp sərpilemiş idi kövkəb,
Pək şairanə idi ol mayeye məkukəb.

Yer bəmbəyazdı qarla, ətraf cümlə köhsar,

Dağlar əvət, o dağlar həp abdat isar.

Mahe baxıb dururkən gəldi şu söz dodağə,

Türk aləmi yıxılmaz, bənzər, dedim, bu dağə.

Bir gün qaçar qaranlıq, millət hilalı parlar,

Fatehlərin, səlimək nur-cəlali parlar.

Məşriq yerində parlar mah zəfər-nümamız,

Bir gün görər hilalı müzlim qalan səmamız.

Bir gün gəlir şu yurda bir zümreye-rəhamız,

Ariz olur əminəm, bu ariz pər bəhamız.

Azad bir həyata məzhər olur bu millət,

Əlbət yölür əsarət, əlbət yölür bu zillət.

Yölsün deyirəm işte zülmü sitəmkaranın,

Olsun cahana varis tiği müzəffəranın.

❦❦❦

Ədəbi sütunlar

QÜRBƏT YELLƏRDƏ YADİ-VƏTƏN (Karpatda ikən)

1

Qafqas, ey söygülü, gözəl madəər,

Fitrətə çox dəğərli, çox dilbər;

Ey vətən, ey zamani-ziqiymət!

Qucağındır: həqiqətə cənnət.

Dağların: sərbülənd, sərbəsma,

Pək gözəldir o səndəki sima.

Ey zəmini-behişt olan Qafqas,

Yer üzündə yeganə bir almas.

Mədənin, mənbeən, feyzin var

Hələ bakı qalan günüzün var.*
 Gözlərin pak, yerlərin fəyaz,
 Mötədildir havaların qış, yaz.
 Xameye qüdrətin gözəl əsəri,
 Məxzəni fitrətin işıq göhəri.
 Axıyor hər yerində abi-həyat;
 Nurlu Qafqas! Nə yerdədir zülmət?!
 Dağlarındır: Mənabei-ənhar,
 Bağlarındır: səhayifi-əzhar!
 Yerimiş bir gümüş kibi abın;
 Şer-zadə: ləyali-mehtabın!
 Lövheyə-diləfrüzü-dünyasin,
 Sən təbiət yerində hüsnaşın.
 Sənke: ənmuzc lütfətsən,
 Mənbə-rövnəü-təravətsən!
 Çox gözəldir: baharın, əzharın!
 Səni dərk etməyir sənin yarın!
 Ey olan həmvüsali əğyarın,
 Sübhü vardır bu leylayə-tarın.
 Səni bir gün cocuqların biləcək,
 İştə bir söz ki: doğrudur gerçək.
 Hələ cahildir, ah... övladın
 Çox da əndərdir əhli-irşadın.
 Səni görməkligə nəzər lazım,
 Səni idrak üçün də sər lazım.
 Hələ bizlərdə yox o sər, o nəzər,
 Bizə sən küsgün olma, ey mader!

2

Ey vətən, ey beşik həyatım için,
 Yənə sən aç qucaq məmatım için!
 Mədfənim səndə, məqbərəm səndə,

* Ustad Əkrəm Rəcəyizadə Qəfiyə basərəyə degil, Samsəyədir demişdir. Bənə-əliyə "Füyuz" ilə "künuz" qəfiyə ola bilir.

Yöləyim səndə, son yerim səndə —
 Olsun, ey maderi-müqəddəsü-pak! —
 Qucağında qucaqlasın bəni xak.
 Tənimi bəslədin, böyütdün sən!
 Qucağında gözəl isitdin sən!
 Əmdigim sütlə, içdigim suyu bən
 Borcluyam həp sənə, sevimli vətən.
 Olmuşam nemətinlə pərverdə,
 Unutulmaz hüquqi-mader də.
 Qucağın bəsləyən şu övladın
 İstəyir parlasın gözəl adın.
 Səni parlatmağın tərqiğini bən
 Anlayıb bilmişəm, zavallı vətən.
 Ən böyük xidmət istəyirsən, ana,
 Bunu çoxdan düşünmüşəm rəna.
 İştə sinən mədəm sər vət,
 Səndə çoxdur xərayeni-nemət.
 Yörtü altındadır xəzinələrin,
 Həp qaranlıqdadır dəfinələrin!
 Səndə pək təbii sər vət var,
 Bizdə də bilgi yox, cəhalət var.
 Cəhlimiz çox, kamalımız yoxdur,
 Uçmağa şahbalımız yoxdur.
 Seyr için asiman ürfanı,
 Pərü-bali-kamal lazım, Ana,
 Anlamışdır bunu əyazəm, Ana!
 Ey vətən! Səndəki füyuzatı,
 Səndə mövcud olan günuzatı
 Əldə etməkligə kamal gerek,
 Yüksəlişçin də pərü-bal gerek.
 Ey vətən, ey zəminlərin gözəli,
 Mislini görmədim, cahan gözəli.
 Yerlərin cənnəti bənim vətənim,
 Fərzdür xidmətin yölünce təpim.
 Səni sevmək təbii imanım,
 Ey bənim qibleğahi-viddanım.

Karpatın dağları nigahımda —
 Dursa dursun da pişgahımda —
 Könlümün gözləri sənə baxıyor,
 Dodağım mədhini sənə oxuyor.
 Karpat üstündəyəm, fəqət üzümü,
 Könlümü, ruhumu, iki gözümü
 Daima döndərib də səmtinə bən
 Oluram sacidin, a şanlı vətən!
 Qibləgahi-rəh-nigahimsən,
 Ey vətən, ülvi səcdəgahimsən.
 Sənə bir xidmət eyləsəm, a vətən,
 Şu həyatımda bəxtiyarəm mən.
 Ey vətən, sən özün də mədəri-can,
 Sənə layiq pərəstişi-vidan.
 O beşik ki, bizi qucaqlardı,
 Yelləder, bəslədərdi, saxlardı.“
 Səndə nabit olan ağacdən idi.
 Yaşa, ey şanlı yurdumuz, əbədi!
 Məhdimiz, ləhdimiz, qəzəmizsən,
 Xüldzari-fərəhfəzamizsən.
 Pərvərişyabi-nemətin olunuz,
 Sonda mədfuni-türbətindən olunuz.
 Tənim olsun dəfn xakında,
 O gözəl xaki-tabnakında,
 Rəcə olsun sənə bu qəlb, bu tən,
 Mətlə ilə şəms olan ziyalı vətən““
 Ünsürün ünsürü-şucaətdir,
 Bu sözüm doğrudur, həqiqətdir.
 İştə tarixlər də anlatıyor,
 Ya nasıl Qafqaz irqi şanlatıyor:
 Ey bizə saheyi-həyat vətən,
 Səndə doğmuş bu qəlbü can, bu bədən.
 Sənsən iştə bu cismə nəş'ətəgah.
 Sənə mətufdur həmişə nigah.

Cənnət olsa bütün yer üstü yenə,
 Bizə lazım o sənədəki sine.
 Çünki aşiq sənə təbiətimiz,
 Sənsən aramgahi-xilqətimiz.
 Ən gözəl cənnətim mənim vətənim,
 Mayeyi-ruhü, mayeyi-bədənim.
 Karpat üstündəyəm, könül sənədə,
 Sevdiiyim qönçə sənədə, gül sənədə,
 Ən gözəl çöhrələr qucağında,
 Canlı güllər yaşar o bağında.
 Xaki-pakında hurilər yaşayır,
 Şekli-insanda hurilər yaşayır.
 Cismlənməmiş gözəl-gözəl ərvağ,
 Sənədədir həp bədayei-əlvah.
 Kuhi-Qaf iştə Qafqazın dağdır,
 Cənnət iştə bu Qafqazın bağıdır,
 Anladım doğrudan nədir huri:
 Qafqazın düxtərani-məsturi.
 Şübhe yoxdur, şu örtü də yanacaq.
 Onu yaxmaqlığa görə qanacaq.
 Cəhl əliylə urulmuş o rubənd,
 Bilgi hazır edər o cəhlə kəmənd.

Qürbət ellər əgərçi oldu yerim,
 Sənə aid bütün düşüncələrim,
 Ey məni bəsləyən çəmənzarım,
 Ey xəyali-rəfiqi-əfkarım.
 Karpat üstündəyəm, könül sənədə,
 Tairi-dil o gülşən üstündə.
 Sən yuvam, laneyi-həyatımsan,
 Bağizari-tərənnümatımsan.
 Məni şair doğan anam sənədə,
 Əbədiyyət məzarı sinəndə.
 Çox uzaq olsa da, bu tən sənədən.

Könlüm ayrılmayır, vətən, səndən.
 Dustlər səndə, səndə yaranım,
 Ey mənim aşiyani-zişanım!
 Sənsən öz oğlunu qucaqda tutan,
 Bəsləmək üçün əkməyin yaradan -
 Və açan süfrəni həyatı üçün,
 Qucağın son yeri məməti üçün.
 Ey xəzanı gözümdə fəsl-i-bahar,
 Ey gözəl torpaq, ey sevimli diyar!
 Sən kitabi-türab içində nəsən,
 Ey gözəl parça, qiteyi-əhsən!
 Hüsnlər qaynayır zəminindən,
 Mənbei-hüsnən, a şanlı vətən!
 Dağların ziqürürü pürəzəmət,
 Eyləyir ərz çöhrəyü qamət.
 Yüksələnlərdə var qüruri-vücuḥ,
 İstəyir adəm olsun, istəsə kuh.
 Gözəlin, yüksəyin təbiətidir —
 Kibr satmaq həmişə adətidir.
 Sən də, ey kuhi-zişükuhi-vətən,
 Həm gözəlsən və həm də yüksəksən.
 Yakışır cisminə böyük əzəmət,
 Ey uca boylu, heykəli-qüdrət.
 Çünki var səndə qaməti-bala,
 Ziqürur olmağın deyil bica.
 Ey vətən, ey zəmini-müstəsna,
 Sən gözəlsən, fəqət ki, biz əma.
 Açılarda üyuni-əhli-vətən,
 Görəcəklər ki, sən nə dilbərsən.

Şəhri-Ensteri

VAXTIN SƏSİ VƏ HƏYATIN SÖZÜ

Elmin, hünərin, mərifətin varsa, buyur gəl,
 Yoxsa, bu həyat aləminə olma bir əngəl!
 Ərbabi-kəmalın yeridir, bil ki, bu meydan,
 Bədbəxt yaşar torpağın üstündəki nadan.
 Sahib olacaq yerlərə qüvvətli, əmin ol,
 Ey gücsüz olan, sən dexi mədfuni-zəmin ol!
 Laf ilə tərəqqi olamaz, sözlə də sərvət,
 Bilgiylə olur, bilməlidir, sərvəti qüvvət.
 Ehrazi-məratib olamaz cəhl ilə, bir qan,
 "Həlyəstəvi" elan ediyor həzrəti - "fırqan".
 Nur ilə qaranlıq ola bilməz ki, bərabər,
 Əlbət, olacaq gözlü olan korlara rəhbər.
 Kor olma, cahan zülmət olur ki, nəzərində,
 Çahi görəməzsən, a yazıq, rəhgüzərində.
 Şeksiz, düşəcəksən quyuya, ey gözü əma
 Möhtaci-tədvīsən, əya milləti-zülma.
 Möhtaci-təbabətsən, inan, ey gözü fərsiz,
 Ömrün keçəcək boylə nəzərlərlə zəfərsiz.
 Əlbət ki, həyatın keçəcək həpsi bəhərsiz,
 Ey zülmət içində qalan, ey ömrü səhərsiz!
 Şəmsin, qəmərini nolduğunu bilməyəcəksən,
 Güllər güləcək, ah ki, sən gülməyəcəksən!
 Dərk etməyəcəksən şu işıq üzlü nəhari,
 Sən görməyəcəksən, a yazıq, rəngi-bahari.
 Sən körməyəcəksən yerin üstündə nədir hur,
 Bir nimnigəhlə ediyor dilləri məşhur.
 Bir hur ki, can bəxş ediyor mürdədilanə,
 Tabi-rüxü fər vermədə əfsürdədilanə.
 Sən görməyəcəksən yerin üstündə "mələk" var,
 Yox səndə onu görmək üçün didəyi-novvar.
 İstərsən əgər görməyə cənnəti-həyatı,
 Korluqla keçirmək nəçin anəti-həyatı?

* Həlyəstəvi-zülmat və əlnur mualex.

İştə yaşamaq haqqına haizdir o kütlə —
Bir hərbi-münəvvərlə çıxıb cəbhəyi-cəhlə.
Bundan belə dünya böyük ürfanlı ər istər,
Sən də yaşamaq istər isən, bilgini göstər!

۳۳۰

ŞUHƏDAYI- HÜRRIYYƏTİMİZİN ƏRVANIHA İTHAF

Sizin məzarınız işte qülubi- millətdir!
Bu sözlərim yüregimdən qopan həqiqətdir.
Sizi unutmayacaq şanlı millətim əsla,
Əmin olun buna, ey zinəti-cəhani-vəfa.
Sizinlə buldu bu millət şərəfli istiqlal,
Sizinlə buldu bu millət həyatı püriqbal.
Bu günlər etmədə əhli-vətən sizi dəryad,
Salamlayır sizi işte bu milləti-azad.
Müəbbədən diridir namınız bu dünyada,
Sizin də ruhunuz uçsun behiştə-ə'lada.
Bizi xilas edərək pəncəyi-əsarətdən
Nicatbəxş olaraq dəsti-əhli vəhşətdən.
Çəkildiniz əbədi xüldzari-rəhmanə,
Behiştə-rəhmətə, yə'ni: diyari-rəxşanə.
O xuninizlə açıldı bəhari-hürriyyət.
Sizin də yurdunuz olsun behiştə-ülviyyət.

Bakı, 31 mart 1919.

۳۳۰

MƏFKUREYİ - ALİYYƏMİZ

1

Azərbaycan dövləti-növdəsinə

Qaldır səmayi-şövkətə nəcmü - hilalınızı,
Göstər bu ərzin əhlinə cəylü-cəlalınızı!
İsbat qıl həyatımı, əqvami - aləmə,
Bəxş eylə bir həyatı-nuyin, şərqi-əzime!
Əzmü nəbatın ilə görün, düşmən ağlasın,
Millət yüzində xəndeyi-ümid parlasın!
İqbala doğru xütvələr at, ənənəm eylə,
Ənzari - əhli-xakə görün, ehtişam eylə!
Yıx, öz, nə əngəl olsa əvət rəhgüzarına
Qəlbinan da: qüvvətinə, iqtidarına.

.....
.....
Simayi-iqtidarını görsün bütün cahən,
Ey türk dövləti, vaxt bəxti-növcavan!
Olsun da qibtəbəxşi-miləl hər siyasetin,
Şayan afərin olsun fərasətin!
Ədəyi-namuradə sübut et ləyaqətin,
Bilsin nədir ləyaqəti bu canlı millətin!
Ey dövləti nurin, yaşa nəzmü-nizam ilə,
Parlaq əməllərinlə məzhəri-məram eylə.
Qoş nura, qoş ziyayə, qoş ürfanə, hikmətə,
Bir şahireyi - bəriqədar aç bu millətə.
Millət o yolda xütvələr atsın da qayayə.
Çıxsın təkamül ilə yarın ülvi-payəyə.
Bir xütvəyi - mətin ilə rahi-kəmalə qoş,
Qoş feyzə, qoş həyata, məmnetən cəlalə qoş!
Aç kainati - rüfətə şöhbəli-irtiqə,
Saç kainati - millətə ənvari-etilə.
Türk aləmində parlasın ənvari-intibah,
Gülsün həyatımızda da izhari-intibah.

Olsun bu yurdumuz çəmənarayi-mərifət,
Əhli-vətən də bulmalı iqbālü-məsədet...

Bakı - 2 aprel 1919.

2

Dönsün behiştzarə bu qiymətli lanəmiş,
Şəhbəzpərvər olmalıdır aşıyanımız.
Yüksəlmək istəriz o səmayi-məaliyə,
Son arzumuz işte: kəmalati-amiyə.
Məfkurəmiz yolunda nə lazımsa etməli,
Məqsuda doğru əzmü-xüruşanla getməli.
Çıxsın dilərsə qarşımıza həp məzarımız.
* Qorxmaz məzardan bu dili - əzmkarımız.
Guş eyləsin bu fikrimi əqvami - kainat:
Amali-zəvalcəlalımız işte: gözəl həyat!
Vicdani-millətə yazılıbdır bu ayəmiz:
Ən şanlı, ən şərəfli həyat — işte qayəmiş!
Məqsudə doğru qoşmalı bixof: bilməli,
Yıxmaq gərək tərqi tutan hər bir əngəli.
Zail olursa hail olanlar tərqiədən,
Eylər şətəbi-məqsudə hər zadəyi-vətən!

Bakı, 3 aprel 1919.

☞

ƏSGƏRLƏRİMİZƏ — KÖNÜLLÜLƏRİMİZƏ

Millətin namusu sizdən çox şücaət gözləyir,
Dövləti-növizadi-Milli qalibiyyət gözləyir,
Bəkləyir sizdən zəfər: atımız¹, istiqlalımız,

* Öylə bir əzm ilə çıxdım ki yola,
Qarşıma çıxsın məzarım, dönməm.

Əbdülhəq Hamid

¹ Atı — gələcək

Şanlı qeyrət, şanlı himmət¹, şanlı cür'ət gözləyir.
Bir baxın nisvani-iffətpərvəri millimizə²,
Dideyi-ümmid³ ilə sizdən həmiyyət⁴ gözləyir.
Payimali-düşmən olsunmu çəmənzari vətən!
Yürdümüz sizdən bu gün çox ali hikmət gözləyir.
Hifz üçün əğyar əlindən dilbəri-hürriyyəti⁵
Müstəqil olmuş vətən əzmü-mətanət gözləyir.
Qoymayın olsun xəzan gülzari-istiqlalımız,
Sizdən istiqlalımız parlaq tərəvət gözləyir.
Millətin heysiyyətin yüksəldin, ey qeyrətvəran!⁶
Millətim sizdən böyük şənü-şərəfət gözləyir.
Şanlı ölmək ölməməkdir, anlayın bu hikməti,
Pürşərəf⁷ kim can verərsə, ani rəhmət gözləyir.
Millətim istər yürekdən çox şərəfim bir həyat,
Anlasın, etsin bunu idraki-əhli-kainat!⁸

Bakı, 21 nisan 1919.

☞

ƏSGƏRLƏRİMİZƏ - KÖNÜLLÜLƏRİMİZƏ

"Arş iləri, arş, bizimdir faləh
Arş yigitlər, vətən imdadına!"

Namiq Kamal.

1

Qorxutmamalı bizləri yollardakı əngəl,
Məfkurəyə doğru: yürü, qoş, durma, çapıq gəl!

¹ Himmət — çalışma, comərdlik, cəhd.

² Nisvani-iffətpərvəri-milli — namuslu milli qadınlarımız.

³ Dideyi-ümmid — ümmidli baxış, göz.

⁴ Həmiyyət — ruh yüksəkliyi, şərəf, qeyrət.

⁵ Dilbəri-hürriyyət — azadlıq dilbəri.

⁶ Qeyrətvəran — burada, qeyrətin arxası, qoruyucusu.

⁷ Pürşərəf — çox şərəfli, tamamilə şərəfli.

⁸ İdraki-əhli-kainat - dünya xalqlarının ağı, idraki.

Millət tikəcək namına yölsən dəxi heykəl,
Qoyma toxuna yurduna namehrəm olati əl:
Bizlərdə bu gün olmalı bir məqsədi-əkməl¹.
Bir məqsədi-əkməl və bir ümmidi-müncəl²:
Amalımıza doğru şitaban³ olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə⁴ qurban olalım, gəl!

2

İstərsən əgər yurduna hürriyyəti - nazan,
Düşmənləri ehraq⁵ üçün ol atəşi-suzan,
Təkviri - vətən etməyə ol nuri-füruzan,
Dillərdə bu gün olmalı bir əzmi-xüruşan⁶,
Lərzidəqədəm⁷ olmalıdır azimi-meydan⁸,
Əhyayi-vətənçin⁹ əvət verməli yüz can:
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

3

Təhdid ediyor yurdumuzu düşməni-qəddar,
Boğmaq diləyor haqqımızı firqeyi-xunxar¹⁰,
Afaqi-siyasiyəmizə atəf qıl ənzar¹¹,
Olmaqda buludlar şu üfüqlərdə nəmudar,
Etməlik üçün yurdumuzu qürqeye-əнвар¹²,

¹ Məqsədi-əkməl — ən kamallı, çox mükəmməl məqsəd

² Ümmidi-müncəl — aydın, parlaq ümid

³ Şitaban — tələsən, iti gedən, yüyürən

⁴ Rah — yol, məslək

⁵ Ehraq — yandırma

⁶ Əzmi-xüruşan, — əzəmətli, güclü bağırçı

⁷ Lərzidəqədəm — titrək addımlar

⁸ Azimi-meydan — meydana çıxan, qət edən

⁹ Əhyayi-vətən — vətənin dirilməsi

¹⁰ Firqeyi-xunxar — qəddar, qaniçən dəstə

¹¹ Ənzar — nəzərlər

¹² Qürqeye-əнвар — nurlara qərş etmək

Biz də edəlim kəndi basalətmizi¹ izhar:
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

4

Şansız yaşamaq istəməyiz, şən diləriz, şən,
Əshabi-həmiyyət² diləməz ömrü - pərişan.
Himmetlilərindir³ bilin amali-dürəfşan⁴,
Qeyretsiz olan millət olur sahibi-xəsrən⁵.
Əhrari-kəmal⁶ etmək üçün qoşmalı hər an,
İstərsək əgər olmayalım bəndeyi-fərman,
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

5

Nazandeye-vətən qibleyi - hürriyyətimizdir,
Məşərləri⁷, məzhərləri⁸ həp cənnətimizdir,
Bəslər bizi bir münim — biminəmizdir⁹,
Olduqca diri süfreye-pürnemətimizdir¹⁰,
Yöldükdə qucağı əbədi türbətətimizdir¹¹,
Qiyətli vətən mədəri-zişəfqətimizdir¹².
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Millətlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

¹ Basalət — igidlik, qoçaqlıq, qəhrəmanlıq

² Əshabi-həmiyyət — şərəf, qeyret sahibləri

³ Himmet — çalışma, səy, cəhd

⁴ Dürəfşan — dürr yağırən, dürr saçan

⁵ Sahibi-xəsrən — alçaqlıq, ədnalıq sahibi

⁶ Əhrari-kəmal — azad fikirli, müstəqil düşüncəli

⁷ Məşər — duyğu, hiss, hissetmə, dərkətmə

⁸ Məzhər — yetişmə, təzahür etmə; bir şeyin zahir olduğu yer

⁹ Münim — biminnet — hər kəsi minnətsiz yedirdib-içirdən; nemət verən

¹⁰ Süfreye-pürnemət — nemətlərlə dolu süfrə

¹¹ Türbət — qəbir

¹² Madəri-zişəfqət — şəfqətli ana

¹² Madəri-zişəfqət — şəfqətli ana

Bil ki, vətənin sevgili bir mədəri-candır,
Vermə bunu əğyar əlinə, rəhm et, amandır,
Hürriyyətimiz nuri-füsunsazi-cahandır¹,
Bax bir nə gözəldir, necə candır, nə cavandır.
Biz verməriz əldən, bunu düşmənlərə qandır,
Hübbülvətəni onlara felinlə inandır:
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Milletlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

7

İlk məhdin² ilə, son yerin ağuşu-vətəndir,
Xaki³ vətənin, bilməlisən, mayeyi-təndir⁴,
Gülzari-vətən, cənnət, həp qönçədəhandır,
Ziruh⁵ çiçəklər yaradan işbu çəməndir,
Hifz etməyə bu gülşəni qurban — bədəndir,
Rüxsareye-gülrəngi - əməl: rövşəni-şəndir:
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Milletlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

8

Millet yaşamaz yurdunu zəbt eyləşə düşməni,
Gəldikcə xəzan fəslə söner rövneqi-gülşən,
İstərsən əgər yurdumuz olsun da: işıq, şən.
Göstərməliyiz düşməne bir cürəti - rövşən,
Qurban vətən olmalı: bir can ilə bir tən,
Ən ülvi səadət: vətən olsun tənə mədəfən:⁶

¹ Nuri-füsunsazi-cahan — dünyanın füsunkar, cəlbədicisi nuru

² Məhd — beşik

³ Xak — torpaq

⁴ Mayeyi-tən — bədənin mayası

⁵ Ziruh — diri, canlı

⁶ Mədəfən — qəbir

Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Milletlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

9

HÜBBÜLVƏTƏNİ¹ yazmalıdır qəlbinə millət.
HÜBBÜLVƏTƏNİ sanmalı bir milli ibadət,
HÜBBÜLVƏTƏN uğrunda yölən zindədir² əlbət,
Ey hübb vətənlə dəlv³ ləbriz⁴ mövdət⁵!
Şəfqətli anandır vətənin, etməli xidmət,
Ey süyfu-qələm ərləri⁶, bacarayatü-qeyrət:⁷
Amalımıza doğru şitaban olalım, gəl!
Milletlə vətən rahinə qurban olalım, gəl!

Bakı, 22 nisan 1919.

۴۳۸

İKİ SİMAYİ-SİYASİNİN MÜHARİBƏ HAQQINDAKI MÜTALEƏLƏRİ MÜNASİBƏTİLƏ

Bütün üzəri-millət və əqvamin kamali diqqətlə bəkləməkdə olduqları bir həqiqət var. O həqiqət də 51 aydan bəri cahan səhnəsində oynanılmaqda olan bu fəcayə-hayələnin, bu qiyaməti-xunini-hərbini son pərdəsidir. Fəqət bu son "pərdəyə-hərb" in qarşısında çeşməduzi-intizar olan bədbəxt tamaşaçıların çırpınmalarına, ayaq dögmələrinə,

¹ Hübbülvətən — vətən sevgisi

² Zində — diri, yaşayan

³ Dəlv — vedrə, dolça; İran şəmsi ilinin 11-ci ayı (22 fevral-22 mart)

⁴ Ləbriz — kənarlarından töküüləcək qəder dolu

⁵ Mövdi (mövdət) — əmanət qoyan

⁶ Süyfu-qələm ərləri — parlaq, sıyrılmış qələm sahibləri; burada, əli qələmli ziyalılar

⁷ Bacarayatü-qeyrat — qeyrətdən bac alanlar, qeyrətli

vəlvələ qaldırmalarına rəğma faciə aktyorları pek laqeyd...pek məğrur... Aktyorlar: "İstədiyiniz qəder bağırın, özilin, yüzülün! Həpsi əbəs"...Həpsi bihudə... pərdə öz vətində açılacaqdır". Sözlərinə bir də xəndeyi-istehzalarını tərifiq ediyolar. Aktyorlar müstəqni...tamaşaçılar istəcalkar...ara-sıra üzəri-tamaşaküranı təsvir edən elektrik ziyaları da dəqiqəvi...Yenə işıqlar yandı, söndü...pərdə qalxmayır...müntəziri-tamaşa olanlardakı xürucan və həyəcanı təsəvvür et!...Zavallı tamaşaçılar məyus və dilşikəstə...Aktyorlar yenə də məsnədişin olanlar kibi məğrur və laqeyd...Pərdə açılmayır. Nə vəqtdə açılacaq?! Burası da məchul...Hal böyləcə davam edərək gediyor. İstiqbal-dan da səs yox...Orası da bir cahani-mübhəm, bir aləmi-əbkəm...Ati; bir zamuşiye-mütləq... Öylə isə halı gözdən keçirəlim:

Həyatımızın üfūqlərində təraküm etmiş olan buludların, o qaranlıq və kəsif səhəbələrən yavaş-yavaş dağılmaları şöylə dursun, sanki gündən-günə, dəqiqədən-dəqiqəyə bir qat daha pıdayi-zalim və təşdid-təkəsüf etməgə, gələcək həyatımıza bir sətreye-zülmət və mübhəmiyyət yürüyürlər; hürüyürlər, divəndam və cəhənnəmnəmun topların ağzından çıxan rədlər, bərqlər, yölümlər yaratan atəşlər, cəhənnəmlər hələ də afaqi-müqəddərati-miləldə məndənə bir surətdə peydari-təkəsüf şu buludların dağılmağıqlarını yenə də cəhənnəmi bir beləğət və tələqətlə elan edib dururlar. Əvət topların beləğət cəhənnəmiyyəsi müharibənin davamını bizə anlatıyor, pek qətali-halə qapalı, tamaşaçılar da açılmasına didəduzi-intizar...Herbi-cahanşümülün dörd yilini ikmal edərək beşinci sənəsinin də rəbinə daxil olması bana iki siyasi simayi xatırlatdı. Müharibəyə-ümumiyyə haqqındakı əfkar və bəyanat siyasiyələrinin nə qədər doğru, nə qədər məsiyyət olduğu həqayiqi-vaqiə ilə sabit və mübrəhən olan bu iki siyasidən biri İngiltərənin hərbiyyə naziri-qəriqi (batmış, boğulmuş naziri — A.B.) Lord Küçner, digəri də Almanyanın Xüdüdü Cəng-hərb Takərisi feldmarşal Qindenburqdur.

Məlum olduğu üzrə, cahansuzi-ümumi müharibənin elanını mütləqib bir çox hayizi-məlumat siyasiələr hərbin nə vaxtda xitampezir ola biləcəgi haqda pek çox əfkar və mütləətdə bulundular. Fəqət onların əfkar və mütləətləri müvafiqi-həqiqət olmadı. Hərbin bu günə qədər imtidadı isə bütün o zünun və təxminati-siyasiyyələri təkzib edən dəlayil və bürehnəyi-müqnedəndir. Bir çox siyasiyun hərbin nə vaxtda qurtaracağına dair bilavaxt təəyyün etmişlərdi. Şu zənnlər həp xəyaldan ibarət olub qaldı. Lakin Küçner* və Qindenburqun təxminate-siyasiyyələri isə başa getmədi. Doğru çıxdı?! İştə:

— Müharibəyə-ümumiyyə nə vaxta qədər damam edə bilər?! Bu xüsusdakı mütləətiniz, əfkarı-siyasinin nə mərkəzdədir?!..

Fərdəyi-hərbədən bir az sonra Küçnerdən belə bir sual sorulmuş, nazir Quriq də müxatibinə şu cavabı vermişdi:

"Bu böyük müharibə beş sənə davam edə biləcək bir mahiyyəti-hayizdir. Çünki almanlar beş yillik bir mübarizəyə hazırlanmışlardır. Binaye-əliyə Almaniya haqqındakı bir taqım şayəət müvafiq həqiqət olmaqdan pek uzaqdır. Məsələn, denilir ki; Almanyanın mənbəi-qüvvəsi bitmək, tükənmək üzrədir. Almaniya aqlıq saiqəsilə təslimə məcbur olacaqdır. Bu sözlərlə ciddi kəndimizi aldatmış olunuz.

Düşmən güclüdür, son dərəcə mətanətlidir. Xəyalat və ənidatı buraxaraq həqiqətə inanmalıyız?"

İştə dəfin-dəryayi-əbədiyyət olan Küçnerin məhsulifikri-siyasisi...

— Bu aləmsümül müharibədə hankı tərəf qalib və hankı tərəf məğlub olacaqdır?!..

Müharibədən bir qaç ay bulunurdu. Mətbuat mühərri-rindən bir zat Qindenburq ilə mülaqatda bulunmuş, fəvq-

* Xeyli zəman bundan əvvəl lord Küçner bir məmuriyyəti-mühümme ilə Londuradan Petesburqa gedərək Almaniya təhd-ül-bəhrələri tərəfindən raket olduğu gəmi və meiyəti ilə bərabər qəhrə-dəryayə yəndirilmişdi.

dəki suala cavab istəmişdi. Müşarileyh general dəxi atıd-ki mənidar cavabı vermişdi:

"Bu təxribkar dünya müharibəsində hankı millət, hankı müharibə dövlətin ürəq və əshabı mətin və sağlam isə, o, zəfəryab olacaqdır..."

Bundan anlaşılın şudur ki, əshab və ürəqi sağlam və mətin olmayan millətlərin də məğlubiyyəti mühəqqdir. Veyl olsun həyatda məğlub olanlara!..

İştə xudavəndi - cəng Qindenburqun da səməreyi-dü-hayi-siyasiyyəsi!.. Fi əl həqiqə millətlər arasında sərəzəde-yə-zühur-dəhşət olan bu məhşəri-hərbü-cidaldan öylə qanlı vəqə və faciələr törədi ki, — hələ də törəməkdədir - şu faciəyi-xunun qarşısında mətanətli dura bilmək üçün çox sağlam ürəq və əshaba ehtiyacımız vardır. Mətanət-qəlbiyyəyə malik olmayan, ürəq və əshabı zəif olan bir millət, bir həyati-ictimaiyyə, Xudavəndi-Cəngin dedigi kibi, bu hərbi-hayilədə məğlub olacağı bütün-bütünə şüb-hədən varəstə bir həqiqətdir. Türklərin ədibi-özimi Nəmik Kamal bək də herb Allahı Qindenburqun söylədiği mənadə xaməran-ürfan olmuş, demişdi ki:

*Edər tədvir aləm bir məkinin qüvvəyi-azmi,
Cəhan titrər səbatyayi-ərbab-mətanətdən.*

Bir heykəlsazi-mümtazın da şu sözlərinə ətfi nəzər-diqqət edəlim:

"Gözəlliklə çirkinlik qarşı-qarşıya duracaq olurlarsa, gözəllik zəfəryab olur. Təbiət ilahi xütvələrlə daima irəliyə doğru gediyor, daima gözəlliyə meyl ediyor". Hüsnu-qüvvətin səməresi, çirkinlikdə zəif və mərəzin məhsulu degilməmişdir?!.. Öylə isə miləli-şumulü-herb qarşısında qayətdə qüvvətli və mətanətli bir mövcudiyətlə durmalıyız ki, hüs - ara bir həyati zəfərpərvəranəyə böhq məzhər ola biləlim. Nəsil ki, böyük qardaşımız olan osmanlılar, beş yaşına qədəm qoymuş şu müdhiş müharibəyə-əzmadə nə dərəcədə sağlam olduqlarını bütün mənasilə göstərmiş ol-

dular və herb davam etdjiki müddətə də göstərəcək, səməreye-müzəffəriyyətlərini də üqdə ifa eyliyəcəklərdir. Bütün yar və əğyara isbat etmiş olacaqlardır ki, türklərin ürəq və əshabı heç bir zaman, heç bir herbə titrəmədi, titrəməyir və titrəmiyəcəkdir.

BAKI

12 məhərrəm 1337

۳۳۰

ZƏRBƏYƏ-İNQİLAB

Dəryayi-nisana qarışmış olan ulu babalarımızın əmvaci-xüruşani-həvadisində yuvarlanaraq bizə yetişən, məhsulu nəticəyə pək çox hikmətamiz nəçə-nəçə sözləri vardır ki, hər biri bir düsturü-həyat olmağa səzavü şayındır. Şu əmvaci-cahanında yuvarlanaraq ünsali-hazirəyə yetişən hikmətnümun sözlərdən biri də budur:

"Bin nəsihətdən bir müsibət daha xeyirlidir".

Fi-əl həqiqə şu kiçik cümlədə böyük bir hikməti-ictimaiyyə və fəlsəfəyə-həyatiyyə mündəmicdir...

Ta əzəldən bəri bəşəriyyəti-naməs"udun sərgüzəşti-Xununini guşi-ibretü-intibahımıza tərənnüm edən tarixlər pək açıq bir sürətdə göstəriyorlar ki, ağışi-qəflətdə uyuyan millətləri ayıldan amili-nafiz nəsihətlərdən ziyadə müsibətlər, məhrumiyyətlər və fəlakətlər olmuşdur. Bu, naqabili-inkar bir həqiqəti-tarixiyyədir. Bir həqiqəti-tarixiyyə ki, günəş qəder parlaq... Bu xüsusda sizə pək avam-pəsəndənə bir məsəl söyləyəcəgəm:

Yanmaqda olan bir çırağa əlini uzadan və onun şöləsilə oynamaq istəyən bir cocuğa dəfələrlə deyirsən ki: "Övladım! Öylə yapma, şu şölə şayan bəziçə (oyuncaq — A.B.) bir şey degil, əlini yaxar, yandırar. Cocuq şu sözlərdən bir şey idrak edə bilmədiği üçün yenə də hərəkəti-xudəkəsinədə (uşaqcasına hərəkətində — A.B.) davam

edər. Ən nəhayət o, mini-mini əli çırağə-füruzənin şişəsi-nə təmas edər. Cocuğun əli yanar. Ateşin xasiyyəti-məhrupəsinə vaqif olan və acısını dadan cocuq bir daha çırağa yaxlaşmaz, əlini uzatmaz.

İştə pəderanə nəsihətləri dinləməyən cocuq müsibəti-atəşin ilə bidar olur. Usalanır. İdrak və şüurdan məhrum bulunan ətəfəlmisal millətlər də bol-bol nəsihətlə degil, müsibətlər, məhrumiyətlər və fəlakətlərlə ayrılmışlardır. Binayə-aliyə əqvam və miləli şəhrahe-intibaha sövq edən avamlığın ən məyusəri, ən kəskini müsəyib olmuşdur.

İştə Qafqasiyanın, bu feyzli və bərəketli yurdumuzun sineyi-harr və nəvazişkarında (isti və nəvazişkar qoynunda, sinəsində — *A.B.*) bəslənən, pərvərsiyabi-həyat olan biz türklər də hökma, şərəvü-üdəbamızın qələmi-nəsayeh-pərvəranələrindən tərsih edən (sızan — *A.B.*) kövsəri-hikmət və ürfana həvəs və təmayül göstərəmədik. Ancaq ki, onların pəderanə yöğüdlərini dinləmək qabiliyyətindən məhrum olduğumuzu göstərdik. O rəhbəranə-ürfanın füsunkar səhhar və səxir qələmlərindən süzülən rəşəhat, (damcılar, zərrələr — *A.B.*) "Həyat" və "Füyuzat"ı əfkarımıza nuş etdirmək istedadından bütünü bütünə məhrum olduğumuzu isbat etdik. Hikmətli qələmlərdən uçan o parlaq nəğmələr pək sönük olan əfkar və idrakımıza intibahbəxşi-"İrşad" olmadı. Olamadı. Şu ülvi nəğmələr, şu ilahi təranələr, şu mələkut səslərlə xabnuşini - qəflətdən ayrılmayanlar, bəri əlli bir aydan bəri davam edən beynəlmiləl müharibədən və onun təbii nəticələri bulunan inqilab zərbələri, ixtilal atəşlərlə gözlərini açsınlar. Gözlərini açsınlar da şu yaşadıkları torpağa, balxassə yaşadıkları müddətçə beşikləri, yödükləri zamanda məzarları olacaq bu fəyyaz, məhsuldar Qafqasiyayı, bu rəngin və zəngin olan ərəziyi-zisərvəti düşməndən xilas edərək mədniyyət və ümranənə (tərəqqiyə, səadətə — *A.B.*) çalışsınlar. Bilməyənlər var isə bilsinlər, ögərsinlər ki, Qafqasiya pək çox sərvətdar bir vətəni-müqəddəsdür, Fəqət, heyhat ki, kiseye-idrakımız boş, əfkarımız yoxsuldur. Pək çox sərvə-

ti-təbiiyyəyə və mədən bakirəyə malik olan Qafqasiyadan bəheqq istifadə edə bilmək üçün kiseyi-idrakımızı mərifət sərvətilə, fənn sərmayəsilə doldurmaliyız...

Nəsihət kövsərləri bizi ayıltmadı isə də, bəri içində qovrulduğumuz müsibət atəşləri, inqilab zərbələri bizi bidar və huşyar etsin...

﴿﴾

A.SƏHHƏTİN ÜFULİ - ƏBƏDİSİ

Şu müdhiş; şu qorxunc və löleyi-hadisat içində şair-təbib Abbas Səhhət də sükunətgəhe-əbədiyyətə çəkilib getdi. Həm maddi, həm də mənəvi xadimi-millət olan Səhhət qardaşımızın üfuli-əbədisindən hənz Qafqasiya türklərinin xəbəri yoxdur. Zata bu kəşmişin və qayeye-həvadis içində kimsənin kimsədən xəbəri yox ki!.. İştə böylə bir həngəməyə və lələdarda Səhhətin məzari-əbədiyyətə çəkilməsi millətin kuş təəssüf və tələfinə fasil olmadığı kibi bu gün yox məsabəsində bulunan mətbuatımızda da vəfate-Səhhətə dair heç bir şey yazılmadı. Onun milli xidmətlərinə dair bir sətir yazı belə görülmədi. Cühəlayi-əvam tərəfindən düçari-təhqir və təkdir, fəqət əzmi-xuraman fikrindən geri dönməyən sevgili şairimiz Səhhət Gəncə məzaristanında dəfin-xak-əbədiyyət bulunur. Zata Şeyx Nizamiyə böyük bir hörməti var idi. Daima Nizaminin layəmut nəzmlərini kəmal-i-fəşahətlə oxur, səmlərini ləzzətyab-ədəbiyyat eylərdi. Ən nəhayət, Pənc Gənə şair möhtərəmilə həcivari-məzar oldu.

Şirvanlı şair, Şirvan faciəsi əsnasında (1918-ci ildə ermənilərin Şamaxıda törətdikləri soyqırma işarədir — *A.B.*), başqaları kibi, şəhəri tərkə məcbur olmuş, yolda soyulmuş, var-yoxu əlindən alınmışdı. Bir qaç yerlərdə sərsəriyanə dolanmış, ən sonda Gəncəyə nəqli-məkan etmiş-

dir. Arada xəstə oldu. Zalım və biaman yolumun pəncəsindən rəhayəb olamıyaraq tərki-dəğdəğeyə-həyat eylədi.

Səhhətin bu üful-nabehəngamı ədəbiyyatımız dünyasında böyük bir boşluq buraxdığından dolayı ciddi şayan təəssüfdür. Səhhət yöldü. Fəqət əsil düşünüləcəkcigi şurasıdır ki, şair-mətufanın qeyri-mətbu olan mətrukat qalması nasil olsun? Yoxsa Şirvan faciəyə-Əzimesində yarıb-yaxılan sərvətlər kibi səhhətin də əsəri-qələmiyyəsi, sərvəti fikriyyəsi əhraq ollub getdimi?! Məncə, şayan-əndişə burasıdır. Dünyamız hal-asayışə övdət etdikdən sonra, ehtimal ki, bu həqiqət anlaşıla biləcəkdir. Şimdilik təbib ədibimiz olan cənab Səhhətin vəfatından dolayı ər-bab-şəbab namna baqi manədələrinə təziyələr izharilə xətm kəlam edirəm.

Bak

۴۳۰

ÜMİD İLƏ YAŞAYIN!

Bu günlərdə siyasət dünyasında bir dəyişiklik vücuda gəldi. Bu yeni növzad siyasət, ehtimal ki, çox insanların ümidini öldürdü. Fəqət ümid ölməməlidir. Məazüllah, (dindarların Allaha pənah! Allaha sığınmalı! Mənasında işlətdikləri ifadə — *A.B.*) ümidimiz ölersə, yas dirilər. Yas dirilərsə, bizi boğar. Binayi-aliyə parlaq bir ümid ilə istiqbala baxmalı, bizi boğmaq istəyən yası biz özümüz boğmalıyıq.

Dünya məhli-həvadis olduğu üçün bu kainati-hadisatda hər şey zühuryab ola bilər. Mənim və sənün ümid və arzumuz xilafına olaraq pək çox şeylər törər. Lakin şu hallar əzmi-xüruşanımızı dayandırmamalıdır. Baləks, daha da bizə mətanəti-qəlbiiyə bəxş etməlidir.

Dörd sənədən fəzlə yaşamaq ləyaqətini göstərən cahhan siyasəti şimdi başqa bir simayi-həyat göstərməyə başladı. Şu zaman əsnasında müzəffəriyyətdən müzəffəriyyəyə payəndaz olan alman ordusu, alman siyasəti başqa bir hal göstərir kibi... Tale hər b və siyasəti-əhvali-nəzərə İngiltərə tərəfində ərzi-ibtisam ediyor. Zata ümumi cahhan müharibəsi İngiltərə—Alman cədali-möhtəşəmi deyilmidir?...Dörd sənə zərfində mərkəzi dövlətlər tərəfindən görünən iqbalı-cədal bu gün İngiltərə və yoldaşları tərəfindən ərzi-didar ediyor.

Yaşamağa layiq olanlar yaşaya biləcəkdir. İştə qanuni-təbiət böylədir. Böylə isə yaşamağa ləyaqət kəsb etmək istəyən bizlər bu haldan təzib də ümid etməliyiz, edə bilməliyiz. Vlatisyova hökuməti-həyatiiyyə və ictimaiyyəyəsindən qafil olmayalım. Yas ruhun yönümü, ümid isə ruhun həyatıdır. Siyasəti- miilliiyyə nə simada görülsə-görülsün, ancaq millətimizdəki çöhreyi-ümid yasdər olmalıdır. Böyük Hamidin atidəki şerini guş-huşumuza guşvara edəlim:

*Öylə bir əzm ilə çixdın ki yola,
Qarşıma çıxsə məzarım, dönməm.*

Ümid-iqbal və istiqbal ilə yaşayalım, qardaşlar! Ən kəsar xəyal və amala düçar olmayalım. Layətozlezi və layəmət bir əzmi-mətanətlə siyasi şəhrə həyatımızı təqib edəlim.

İstiqbal məyusi-həyat olanların deyil, qırılmaz və ölməz bir ümid ilə çalışanlarıdır. Müəllim Naci deyir:

*Ümid ilədir bəkayi-ətfal,
Ümid ilədir cahanda hər hal.*

Baki.

۴۳۰

SEVDİGİM

Azərbaycan bayrağına

Altun¹ köksün hilal², yıldız işıqları yanınca
Zirvəsində Şahdağın gün doğuşu diniyor.
Rəhm allahı gözəlliklər tanrısı tək pək incə,
Bir siyaqla könüllərə hey salamlar söylüyor.
O yerlərdə qardaşları, dostları var, pək sevır.
Yaşıl donlu, mavi gözlü, al yanaqlı sevdiğim.

Can alıcı bir görkəmlə dağ başında durduqca,
Oxşadıqca bahar yeli açıq, dağınıq tellerin,
Nazlı yelin omuzunda³ saçlarına vurduqca
Birər-birər oxşayırsan bütün Turan ellərin.
Altaylardan, Altundağdan doğma hissələr bəkləyir,
Yaşıl donlu, mavi gözlü, al yanaqlı sevdiğim.

Rümu⁴z ilə dörd bir yana işıq saçmaq istiyor,
Ara-sıra tərənıyor, yüksək uçmaq istiyor,
Qollarilə türk ellərin bütün qucmaq istiyor,
Yaşıl donlu, mavi gözlü, al yanaqlı sevdiğim.

﴿﴾

¹ Altun — qızıl

² Hilal — Ay

³ Omuz — çiyin

⁴ Rümü — rəmzin cəmi, rəmzlər

Buraxınız, seyr edəlim, düşünəlim, oxşayalım,
Şu sevgili, üç boyalı, üç mənəli bayrağı,
Mələklərin qanadını üzərimə kölgə salan?
Nə imiş bu? Aman allah! Od yurdunun yarpağı.
Kök yarpaqlar, al çiçəklər, yaşıl otlar topasımı?
Xayır! Xayır! Çiçək solur, otlar yerdə tapdanır.
Fəqət bizim bayrağımız yucaları pək sevır.
Yıldızlardan, hilaldan da yüksəklərdə fırlanır.
Kölgəsində ay əyilib bu gözəli qucmada.
Qucaşaraq sevdiylə yüksəklərə uçmada.
Şu görünüş bir ananın şəfqətinə oxşayır,
Düşündükcə duyğularımı, vicdanımı oxşayır.
Bu ay, yıldız boyaların qurultayı, nə demək?

Bizcə, böylə söyləmək:

Bu gög boya Moğuldan¹ qalmış, bir türk nişanı,
Bir türk oğlu olmalı.

Yaşıl boya islamlığın sarsılmayan imanı,
Yüreklərə dolmalı,

Şu al boya azadlığın, təcəddünün fərmanı,
Mədəniyyət bulmalı.

Səkkiz uclu şu yıldız da səkkiz hərflə "Od yurdu"²
Əsarətin gecəsindən fürsət bulmuş quş kibi,
Səhralara uçmuşdur.

Şu hilalda türk bilgisi düzgün sevgi nişanı
Yurdumuzu qucmuşdur.

Allah, əməllərim edib şu bayrağa intiqal
Birər-birər toğru olmuş, bir od almış: istiqlal.
Yürəgimdə bir dilək var, o da doğru kəsilsin
O gün olsun bir gög bayraq Turan üstə açılısın.

﴿﴾

¹ Moğul — moğul türklərinə işarədir

² "Od yurdu" sözü ərəb əlifbası ilə (۹ ۵ ۷ ۵ ۳ ۱) səkkiz hərfdən ibarətdir

SEVİMLİ ÖLKƏM

Şiş ucları buludlarla donmuş,
Dağlarında buzları var ölkəmin.
Göy otlardan ipək paltar geyinən
Tarlaları, düzləri var ölkəmin.

Göylərində qara quşlar süzərlər,
"Eşmə"sində ceyranları gəzərlər,
Gözəlləri mahnılara düzərlər,
Maral gözdü qızları var ölkəmin.

"Quzğun" dəniz oynar ayaqlarında,
İşıq saçan nefti torpaqlarında,
Tarixlərin altun yapraqlarında
Dadlı-dadlı sözləri var ölkəmin.

"Yanardağ"larında yalov coşarmış,
Ona tapınmaya ellər qoşarmış,
Bir çağ varmış ölkəm azad yaşarmış,
Bu yollarda izləri var ölkəmin.

Əpbəgindən qızlar çadır əkərlər,
Ölkələrin azad görmək dilərlər,
Bu yerləri bütün ellər sevrərlər.
Yalnız bizdə gözləri var ölkəmin.

☪

SALAM

*Məhəmməzadə Mirzəbala
qardaşıma töhfə*

Əməl quşu şərqə doğru uçarkən,
Gündoğuşda murad suyu içərkən,

Sabah yeli Altundağdan keçərkən
Turan ellərinə salam söyləyin.

Bir gözəl görsəniz göglər elindən,
Öpün dalğalanan ipək telindən.
Od yurdunun yavruları dilindən,
Turan ellərinə salam söyləyin.

Baykalda görsəniz ördek izləri,
Unutmayın tapşırığımı sözləri.
And verirəm, durnalarım, sizləri
Turan ellərinə salam söyləyin.

İntizar gözlərdən Xəzər doğuldu,
Həsret yurəgimiz Yanardağ oldu,
Dillərimiz Turan diyə yarıldı
Turan ellərinə salam söyləyin.

Yıldızlı bəz, gög tac üstü aypara,
Bir al yaylıq verim, yetirin yara.
Durnalar, durnalar, bizdən dübara
Turan ellərinə salam söyləyin.

☪

DÜN O GÖZLƏRDƏ

Dün o gözlərdə inləyən sevgi,
O baxışlarda titrəyən xülya,
Gülüşündən uçan səmimiyyət
Varlığından gülümseyən sevda
Ruhi sarsar əsirin eylərdi.
Utanıb dün çiçək kibi qızaran,
Şu yanaqlar baharə bənzərdi.
Gül dodaqlar əsər, utanar,

Gözlərin bildirirdi hər dərdi.
Həm də pək şairanə söylərdi,
Təllərindən öpüncə aydınlıq.
Ləblərindən gülümsüyürdü həyat,
O zaman bən sənin əsirin idim,
Çünki məsum idin, fəqət, heyhat!
Şimdi hər şey havaya savruldu.
Böyüdün, bir qədər də oldun şən.
Dillə "sevdim" diyorsan imdi, fəqət,
Dinməmiş gözlərindən anladığım...
Eşq yox, zövq yox, yetər! Get! Get!..
Nərdədir gördüyüm səmimiyyət,
Niyə, yavrum, riyayə çevrildi?!

YAŞAMAQ

Gözümde büsbütün aləm məzara bənzərkən
Uçar qaranlıq əfqazda bir qanadlı ziya.
Könül xərabəsi göz yaşlarında inlərkən
Gülər dumanlı fəzalarda bir mələksima.

Uçar... uçar... uzaşar sadə bir gülümsüyərək,
Aşar üfəqləri, varlıq xəyalı boynunda.
İtər... gedər... genə ruhum, axan şu yıldız tək,
Vərəmli bir gecə tam iztirabı qoynunda.

Söner... susar... qara bir yoxluğun soyuq nəfəsi,
Zavallı fikrimi sarsıb da dondurar... yatırar.
Sonunda bir qocaman bayquşun zəhərli səsi,
Sönük xiyalimə bin dürlü sorğular gətirər.

Neçin? Neçin yaşamaq? Ölməmək! Nədir mənə?
Neçin şu dörd yanı sarmış əzaba bağlanmış?
Neçin əzilmək, üzülmək, əmkələmək bica?
Neçin həyata səbəbsiz dözüb, ayaqlanmaq?

Nə var yalanla qızarmış şu cani yüzlərdə?
Nə var riyayi gülümsər şu mavi gözlərdə?
Nədir şu kölgəli, dolmuş yalançı qəhqəhələr?
Nə var şu zəhər bulaşmış səfəli sözlərdə?

Nədir? Nədir dirilik yurdu? Qanlı bir ölkə
Dəgilmi varlıq özü canlı bir yığın kölgə?
Ölüm!.. O, bir əbədiyyət... Görüncə siz uyqu...
Nə tatlı şey... Bu əzaba o, son çəkər bəlkə.

Şu yas içində ümid intihara qalmışkən
Gülümseyir yenə birdən fəzayi-xülyadən.
Dəminki canı ziya... bənligim yuxalmışkən,
O, sanki qaldırıyor bir dumanlı rəyadan.

Xayır! Xayır! Yaşamaq! Bir vüsələdək yaşamaq,
Deyir, qoşar yurəgim! Onda bir işıqlı xəyal.
Bədən bular yenə qüvvət, itər şu yorğunluq,
Nədir əcəb bu ziya?.. İştə şanlı bir ideal.

Deməm ki, gəl qucum! Hicran həyat ləzzətidir.
Uzaq! Uzaq! Gözəl! Ancaq marağa yax bəni sən,
Yaxınlığın genə heçlik, gülümsə göglərdən.
Yaşamaq! İstəsən, ancaq uzaq, uzaq bəndən.

Nəsən? Budur yaşatan... Rəf olunmayınca marağ
Könül deyir, yaşamaq. Bir vüsalədək yaşamaq.

☞

ABBAS AĞA QAYIBOV
(NAZİR)

MİRALAY CƏMİL CAHİD BƏYİN MƏDHİNDƏ

Sənin ey sərvəri-vala, münnin Kirdigar olsun,
Pənahn rəhməti-həqqi, şefəqqət Pərvərdigar olsun.

Vücudi-pakini lütfi-Xuda hifz etsin afətdən,
Sənə tale həmişə dəstgirü bəxt yar olsun.

Edibsen dörd sənə millət yolunda himmətü-qeyrət,
Sənə ey cani-millət, mərhəbalar səd hezar olsun.

Çəkibsen rəncü-zəhmətlər, əziyyətlər, məşəqqətlər,
Bu niyyətlə ki, qövmi-türk sahibi-iqtidar olsun.

* General Cəmil Cahid Toydemir bəy 1918-ci ilin iyun ayında Qafqaz İslam Ordusunun sıralarında Azərbaycana gəlmiş, Qarabağda erməni daşnaklarına qarşı döyüşlərdə də Bakının azad olunmasında yaxından iştirak etmişdir. O, I-ci Azərbaycan diviziyasının komandiri və Bakı şəhər hərbi komendantı olmuşdur. Sonralar Türkiyədə ordu generalı rütbəsinə qədər yüksələn Cəmil Cahid bəy 1946-47-ci illərdə həmin respublikanın Milli Müdafiə naziri olmuşdur. (Şemistan Nəzirli).

Daha göstər həmiyyət, ərhe yüksəlt türk torpağın,
Sənin üçün şövkətü izzət, bizim üçün iftixar olsun.

Edəməm şərhi-övsafi-Cəmilin etməyə cürət,
Budur ki, təb'i-qasir aciz, şərmsar olsun.

Bu tazə məsnədin təbrik birlə gözlərəm ümmid,
Əhali içər asayış, müəssis bərqərar olsun.

Saralmış xüsksal zülmə gülzarı İslamın,
Axır sərçəşməyi-ədlin ki, sərsəbz abdar olsun.

Saqında Əhmədi-Həmdi, solunda həm Həsən Fəhmi,
Bu qeyrətli mücahidlər həmişə payidar olsun.

Bunu yazmağa etdi hissi-türkiyyət mənə vadar,
Sənə bəs türklüyün adından bu şerim yadigar olsun.

Qazağın şairi Abbas Qayıbzadə Nazirdən,
Səmimi-qəlbədən ərzi-salami-bişümar olsun.

İyul, 1918-ci il

☞

ÖYÜN, MİLLƏT *

*Yavəran həzrət şəhriyaridən Qafqaz İslam ordusu
Baş komandanı Süpəhsalar - əziz dövlətli fəriq
Nuru Paşa həzrətlərinə ithaf olunur.*

Öyün, millət ki, iltafi olub şövkətli sultanım,
Hilalın haləsi qılsın əhatə Türk otanın
Təfaxür eylə, ey millət, muradın hasil oldu,
Daha əflakə yüksəlməz əninü-ahü-əfğanın.
Ziyasız rus zülmündən o yüksək ruhun ölmüşdü,
Tuturdu şişəyə hərdəm şərabi nəb tək qanın.
Qızılgül tək açıl, gül, gör ki, Türkün şanlı ordusu
Rəvaq-ərşə nəşəb etmiş, Böyük Osmanlı ünvanın
Səmayə doğru Toğrul tək, sən ey Türk oğlu,
uç, yüksəl
Ki, sənşən şanlı övladı şərəfli əski Türkanın.
Bulud altında qalmışdı əgərçi kövkəbi-bəxtin,
Gör imdi nücumzahtək hilalın nücumu tabanın.
Görək Tağ-Məqrənsdən açılısın Türk toğrası,
Mələklər zib-duş etsin ləvasın al Osmanın
Bütün Mümtaz ellərdən olar Türk milləti Mümtaz,
Sürər bundan sora Türklük şərəfli-şanlı dövrünün.

﴿﴾

* İşbu abdar şer Qafqasiya İslam ordusu baş komandanı dövlətli fəriq Nuru paşa əfəndimiz həzrətlərinin Şəkiyə vürudi münasibətilə Qafqasiya şüərasından möhtərəm Məhəmmədəmin oğlu Salman Mümtaz əfəndi tərəfindən bədahətə söylənmiş və Paşa həzrətlərinin nam namilərinə ithafa təb' və nəşr edilmişdir.

TURAN DÜDÜYÜ *

Dərdli-dərdli sürüklədim, inlədim,
Acı-acı fəryadları dinlədim.
Gəldim işte, dərdim sana söylədim.
Ərzimi dinləyəm, soran nərdə?

Unudulmaz dərdim, ovunmaz qəlbim,
Gülse cahan, gülməz bənim taleyim,
Gəl yarımı sən özün sar, sevgilim,
Duyulmaz dərdimə dərman nərdə?

Dağıtdılar yuvasını bülbülün,
Xəzan vurdu yarpağını hər gülmün,
Susdurdular nəğməsini bir elin,
Canana can verən o can nərdə?

Məskənimiz həp fəlakət bucağı,
Bəstərimiz fırtınalar qucağı
Sönmüşmüdür əcəb Türkün ocağı
Anadolu nərdə, Turan nərdə?

Nalətimə uğramışsınız həpimiz:
Cavanlarımız, ixtiyarımız, yigitimiz,
Bir sahil yoxmudur çıxma gəməmiz,
Ağlaşır analar, duyan nərdə?

Qərib, sürgün, öksüz cocuqlar ağlar.
Ninni söylər uğultulu dalğalar:
Mərhəmət namına səni haraylar,
Ədalətin nərdə, vicdan nərdə?

* Nargin əsirlərinin dilindən

Səba, yetir sevgilimə sözümü,
Mükəddər halımı gülməz üzümü,
Yanıqlı halımı, ağlar üzümü,
Aşıqlərim nərdə, canlar nərədə?

SƏS VERƏLİM

Türk qızlarına

Dəyərlidir ehtiyacı millətin,
Yaradıcısı, bizik istiqbalına,
Yüksəldəlim bayrağını türklüyün,
Şan verəlim qafqaslılıq naminə.

Türklük deyil, biz türklüyün özüyük,
Millətimiz bizim ilə canlanır.
Qazanalım, Fateh xanın qızıyıq,
Türklük adı fütuhatla şanlanır.

Səslənməli, varlığımız bilinsin,
Türk oğlunu yadlar öksüz sanmasın.
Güc verəlim, qüvvətimiz görünsün,
Qız, qadınlıq həyansız kibi qalmasın.

Ey qadınlıq, bilirmisən haqqını.
Övladını gözətməkdi vəzifən.
Övladının səadəti, iqbali
Sənin gözəl, ən şərəfli amalın.

Sən özünə bu vüqarı alırken
Yarar şeymi səndə belə donuqluq?
O sevgiyi köksünə taxarkən
Yakışarmı sana belə soyuqluq?

EY TÜRK OĞLU

Ey Türk, sən ey qəhrəman, yigit oğlu Turanın!
Şanlı, yüksək babanın ögüdünü unutma,

Sən də yürü o yolu.

Yürü, əvət özünü heç bir şeydən qorxutma;
Yürü, əvət bir daha təməddünün¹, ürfanın²
Ülvi duyğular versin Türkün həssas qəlbinə
Hörmət, izzət aldırın böyük Turan elinə.

Səmalardan seçilməz Türkün mavi bayrağı
Yenə əski şan ilə Türk yurduna dikilsin.
İştə Turan, iştə yurd, iştə Türklük otağı
Yabancıya düşməz duruyorkən sən özün.

Tarixlərdə həp sənin rəşadətini, hünərin,
Bildirişin, fırtınan oxunurkən sən neçin
Avropaya qarşı bir

Yersiz, yurdsuz əsir tək boyun büküb durasan?
Yüz yıllarca əzildin, ayaqlandın, yetişər:

Yüz yıllarca ağlarsan,

Yüz yıllarca hıççırdın, duyulmadı heç səsin.
Şimdi hayqır və bağır bitməmişkən nəfəsin.

Ey qəhrəman, düşməne qılinc tutan biləgin
Vətəninə, yurduna birer qəl'ə sayılır.
Bu gün sənin ən parlaq, ən dəyərlə diləyin
Öz ürfanıyın güc ilə, qüdrətlə verilir.

Qafqasiyanın ən böyük, yüksək, ulu dağları,
Ormanları, bağları

Sənin müzəffər adın, şərəfinlə tanınsın!
Səni vəşhi tanıyan o mədəni canavar
Məğlub olsun, xar olsun, intiqamlar alınsın!
Türk baydağı o zaman göy yüzündə parıldar.

¹ Təməddün — tərəqqi etmə, mədəniləşmə; mədəniyyət

² Ürfan — elm, bilik

ÇƏKİL, DƏF OL

Turan balasıyam, türkün özündən,
Soyuq su içdim bən tunkar¹ gözündən
Yeni nur aldım o günəş yüzündən
Şərəfli bir dilək yaşadır məni.

Annəcigungim, bənim şu yaşıl dağlar,
Bənsiz nəşə bulmaz çiçəkli bağlar,
Bənsiz bülbul inlər, çiçəklər ağlar,
Buraxmam yurduma alçaq düşməni.

Bən də cəncə girdim cidalı² gördüm,
Gög yüzünə baxdım, hilalı³ gördüm,
Səni yox, o gözəl camalı gördüm,
Yadlara aldirtmam gözəl vətəni.

Ey buzlu şimaldan qopan ruzkar!
Toxunma qəlbimə, atəşi parlar.
Saqın, gəlmə, səni nəfəsim boğar.
Dəf, ol, vətənimdə görəmə səni..

Ey murdar çöhrə, sən ey əbus sima!
Sevdigim dəgilsən, qarşımda durma!
Nifrətim var sana, bana yaxlaşma,
Kinlərim məhv edər qarşı gələni!

8 haziran

☪

ƏSGƏR ANASINA

Ey şəfqətli gözündə inci yaşlar parlıyan,
Ey atəşli köksündə sönmez sevgi saxlıyan,
Ey möhtərəm valide!

Əvət sən də oğlunu doğurduğun günündə
Həyatının müqəddəs borclarını yetirdin;
Sən o sıcaq¹ bağırdında arslanlar yetirdin.

Bu gün səni bir millət boylə təqdis² ediyor
Sənin o göz nurunu əziz vətən bəkliyor.
Mane olma şu gəncə, burax, həirbə gediyor,
O bir baba yigittir.

Vətənin bəkcisidir.³ Omuza⁴ silah alarıq
Pak şərəfli və cəsur bir qəhrəman olacağıq.

Anneciğim, ağlama xeyir-dua söylə sən!
Göz yaşı ilə saxlama haqq yoluna gedəni,
Onun çarpan qəlbine çalış, fərəh verəsən,
Onun şu gənc həyatı qurtaracağıq vətəni,
Yurdu qurtarmaq istər pək coşğun bir əzmlə,
Türk duyğusu taşıyor saf və sağlam qəlbində.

☪

¹ Tunkar — qrafın, sürəhi

² Cidal — dava, müharibə

³ Hilal — bir neçə günlük təzə ay, aypara

¹ Sıcaq — isti, mehriban

² Təqdis — müqəddəs sayma, əziz tutma, sitayiş etmə

³ Bəkçi — gözətçi

⁴ Omuz — çiyin

YOLUNU BƏKLƏRDİM!

Bu şe'r bir il qabaq qanlı mart hadisəyə - əliməsindən Azərbaycan Türk İslamlarının yaxasını düşmən əlindən almaq və ölümdən qurtarmaq üçün qardaş, arkadaş deyə, dərə, təpə, dağ, daş aşaraq yardıma gələn şanlı Türkiyə ordusuna ithafa yazılmışdır.

Yürüyürkən ölüm saçan fırtınalar önündən,
Uçqun dərələrə uçdum, tiyələrə dırmandım.
Baxdım ki, yox xilas yeri fəlakət cəngindən,
Qara yaslar anma yenir gözlərimə çarpmadı,
Pək səmimi bir məhəbbət bir an beni saxladı.

Görüyordum ağ dümanlar, qara sislər altında
Türk elinin səadəti, xanimanı yaxılır.
Ləpə çalan qan içində, girdabların ağzında
Qəhrəmanlar çabalayı, mərd igidlər can verir.
Of, sevgili yurduğazım, tayanmam bu kədəre,
Tayanmamam cigərimi parçalayan zöhərə.

Yaşayamam səndən iraq, dözəməm o hicrana,
Yaşayamam, Annəcim, bən çəkəməm o dərdi.
Heç sönməyən kinlərimlə yüzi qara düşməne
Alov saçan dodaqlarım bəd dualar söylədi.
Şaşqın-şaşqın düşüyordum və qalxınca yürürdüm,
Düşmən beni izlədikcə namusumu sürürdüm.

Qəlbi yanıq sızlayaraq gözdüm vəhşi çölləri
Köksümdə uyutdurdum böyük arzu, böyük kam.
Boğularaq, inləyərək rübabımın telləri,
Həp dağlar da səslənirdi həp: intiqam, intiqam.
Dinlədikcə o səsləri bənə qarşı anlardım,
Bir qurtuluş ümidilə izlərini arardım.

Nərdə bənim ardı-önü düşmən kəsən qılıncım?
Nərədədir, yigit qardaş, nərdə bəklədiyim?
Neçün susmuş biləklərim, nərdə bənim o gücüm?

Neçün gəlməz böyük ordu, neçün gəlmir sevdiyim?
Yuca dağlar, arzumuzun salamına əgilin,
Beni qurtarmaya gələn dostlarıma yol verin.

İştə gəldin, gözlərimin yaşını qurutdun.
Nəvazişin ovunmayan qərib ruhu oxşadı.
Heç ölçüyə sığınmayan dərdlərimi ovutdun,
Qara günüm hilalının işığıyla parladı.
Artıq bana nəsib degil şadlıq, sevinc, — deyərəkən
Gəldin, aldın yürəgimi-ağlama, gül, — dedin sən.

☞

BU YİLKİ MAYISDA

Türklük eşqilə qəlbi çarpanlara!

O günləri ovunmadan, gülmədən
Ağladım ağlayan Türkün dərdinə.
Bu yilki yazda bir nəş'e bilmədən
Yanardım yaxılan yurdun oduna.
Yelimin baharı, həyatı sönmüş,
Qönçəsi, nəğməsi yasa bürünmüş.

Qoynunda inləyən bəni-bəşərin
Acıqlı halına gülər təbiət.
İnsanlar uğrayan müsibətlərin
Acısını bilməz, umar səadət.
Qanlı torpaqlar üstə lalələr bitər,
Əninlərə qarşı bələlər ötər.

Ağ yüzləri qarartmış yoxluq qarası,
Açıq alınlara kölgə salmışdı.
Ağları yurdumun bağı, bağçası
Gözü yoxsulluğun dərdi almışdı,

Türkü söylənmez olmuşdu o və' də.
Yox qızları köyün tarla başında, ah.

Sevimli bir gözəl mayıs günündə
Təqrəb etmişdi ikinci çağı.
Tolaşardım yaşılıqlar içində
Könlümü ovladı bir gül yarpağı.
Güllüklərə baxdım, təsəlli buldum,
Dağılmış yurdumun şairi oldum.

Qəlbimin dərini ovutmaq üçün
Dinlədim bu zaman bülbül səsini.
Tanırdım zövqünü bütün gəncliyin,
Ümüdlü bir duyğu güldürdü beni.
Her çiçək yarpağı bəncə bir şe'r,
Her qönçə ruhuma neş'ələr verir.

Mələşən quzular indi təpədən
Axacağa doğru, quyu başına.
Yürəgim şadlandı bilməm ki, nədən
Baxınca yurdumun hər bir daşına
İçimdən bir səda söylədi bana,
Xoş xəbər verirəm şimdi bən sana;

Ağlama, gözlərin ziya görəcək,
Firqətsiz vüsəlin dadı bilinməz.
Gəlir bir zaman ki, yüzün gülecək,
Qaranlıq olmazsa, yıldız görünməz,
Ruhunu oxşayar sevdigin gözəl,
Boynuna sarılır qayeyi-əməl.

Səfa ümidilə cəfa gəliрсə,
Ağlama, hər cəfa səfa bəklədir.
Ümidini kəsmə, bəla gəliрсə,
Ağlama, yurdunda şənliklər olar,
Qaranlıq üfqündə bir günəş doğar.

Bundan sonra artıq degilsən məhkum,
Atılan addımlar haqqa doğrudur,
Yürüdüyün yollar degil uçurum,
Hakəm yalan degil, bu gün doğrudur.
İləridədir sənin aydın günlərin,
Vəsletini bəkləmədə dilberin!

BİR QIZ ÜÇÜN

Fələkin oxundan sən də bir yara
Aldınmı, dərdinə yoxmudur çara?
Büründüyün söylə, o hansı qara?
Şu həzin halına ağlayan yoxmu?
Qan verən yararı bağlayan yoxmu?

Bir gül yetişmədən ömür bağında
Bir bülbül ötmədən gül budağında
Yazıq, həyatının bu gənc çağında
Baharından əvvəl xəzan oldumu?
Ömrünü qaranlıq yazan oldumu?

Neçün o gözlərdə matəm görünür,
Titrək dodaqlarda şəkvi bulunur,
Neçün gülüşündə giryə duyulur,
O məsum ruhunu oxşayan yoxmu?
Şu öksüz eşqini bir duyan yoxmu?

Məhəbbət haqqını etmədən əda,
Buldumu könlünü o qara sevdə,
Sevgilindən əcəb oldunmu cüdə.
Bu dünya səninchün zindan oldumu?
Qismətində sonsuz hicran oldumu?

TALIBZADƏ
ABDULLA ŞAIQ

YENİ AY DOĞARKƏN

(Türk bikeləri qiyafəsində alicənab
bir qadın oğlu Yavuzə yeni doğan ayı göstərərək.)

— Oğlum, Yavuz, o alaca¹ buludlardan az uzaq
Gül yanaqlı, ağ bənizli, yeni doğan aya bax!
Almas kiprikli gözlərin nasıl dikmiş üzünə,
Nur saçaqlı saçlarını dağıtmış üz-gözünə,
Adaxlı² bir gəlin kibi süsəni, sevimli, dilbər,
Bax nə qədər yaxışmış da canında yeddi ölkər.

Yavuz.

— Anacığım. Bən güneşi aydan, yeddi ölkərdən
Çox sevirəm, lakin bilməm şu aya bən baxarkən
Neçün əski diləklərim dalğalanır gözümdə?
Neçin tatlı, uğurlu³ bir duyğu doğar üzümdə?
Neçin bu ay ruhuma pək uyğun, munis görünür?
İçim, dışım güneş kibi neçin nura bürünür?
Neçin bu ay gözümdə bir dilək qədər sevimli?
O əski ay bunca parlaq, şux baxışlı deyildi.
Söylə, bu ay, anacığım, nə oldu, nedir o hürri idi?

Qadın.

— Yavrum! Onu mələklər həp yıldız-yıldız doğardı,
Bax, o ayın bölüyüdür parlaq o yeddi ölkər.
Hər birisi bir ay kibi, güneş kibi nur saçar
«O ölkərin hər birisi bir igidin yıldızı»,
«— Ya, benimki hankısıdır?»

¹ Alaca – əlvan, rəngbərəng

² Adaxlı – əhd-peyman etmiş, söz vermiş

³ Uğurlu – xeyirli, məsud

«— Pək parlaq o qırmızı».

«— Ölkələr, anacığım, bax nə qədər ufaqdır!
İşıqları pək sönük, həp bir-birindən uzaqdır.
Bən istərəm, yeddi ölkər qovuşsun bir-birinə,
Üzərimizə günəş kibi doğsun, ölkər yerinə.
Şu günəş həp doğsun da heç həqq eşqinə sönməsin!
Şən-şən yurdlar bir qaranlıq məzarlığa dönməsin.
Bən istərəm ki, şu günəş yıldızları dikəltsin!
Üfüqlərə çökən qara buludları inlətsin!
Bən istərəm, şu günəşə bütün yer-göy tapınsın,¹
Qurd, quzu həp bir otlasın, bir yatağa sığınsın.
Dörd yanımda ildırımlar çaxsın, şimşək oynasın.
O günəşdir işte bənim taleyim ölkəri.»

Qadın

— Oylə isə öyklü² oğlum, ayı, yıldızları
Bir-birinə bitişdirib uğurlu bir günəş yap!

☞

Türk ədəmi mərkəziyyət firqəsi
"Müsavət"a ithaf

MARŞ

Birləşəlim, türk oğlu, bu yol millət yoludur,
Ünlə, zarla, şanla tariximiz doludur.
Yürüyəlim iləri, haydı, millət əsgəri.
Keçmişiniz şan, zəfər, durmayalım bir geri,
Yıldırımli gözünüz qan ağladır düşməne.

¹ Tapınmaq – səcdə etmək, boyun əymək

² Oklü – şöhrətli, adlı

Qorxaq, alçaq, xainin bu meydanda işi nə?
Dəniz kibi coşalım, dalğa kibi qoşalım.
Altun ordu, iləri! Dağlar, daşlar aşalım!
Türk qafasında qorxu yuvarlamaz, düşmənəm!
Həp demirdən yapılmış ruhum, qələmim mənim.
Süngümüzün ucundan damar qətrə-qətrə qan,
Hürriyyətdən, vətəndən ölüncə keçməm, düşmən!
Dalğalanır üstümdə şanlı Turan bayrağı,
Alovlanır qəlbimdə "Ərknəgün" ocağı.
Haydı, yola çıxalım, haqsızlığı yıxalım.
Turanda gün doğunca zülmətlə çarpışalım!
Arş iləri, iləridə cənnət kimi çəmənlər var.
Günəş orda həp doğar, səadət orda parlar.

Türk fırqəsi Müsavat,
Açalım quş tək qanad.
Sarılib hürriyyətə,
Bulalım şanlı həyat.

☪

NEÇİN BÖYLƏ GECİKDİN?

Sənsiz qəlbim qırıq, sönük, çeynənmiş, xırpalanmış,
Ömür şüşəm daşa dəymiş, həyatım parçalanmış,
Qırıq bir saz kimi sızlar qanlı, yorğun telləri,
Yakılar da, yakar bütün qayğı vurmuş elləri.
Şu vətənin öksüzləri, gəlinləri, dulları,
Göz yaşıyla sulamış həp keçdiyiniz yolları.
Yolunuzu bəkləməkdən bənizləri saralmış,
Heç gəlmədin. O şən, gülər ürəkləri qəm almış,
Sən gəlməsən, dolmuşsanmış ürəklər heç şad olmaz.
Sən gəlməsən, xərabəyə dönmə qəlb abad olmaz.
Sən gəlməsən günəş doğmaz, ümid gülüm açılmaz,
Dodaqlarım gülmez, sönük baxtıma nur saçılmaz.
Başqasını istəməm də, ey türk, çapuk sən gəl, sən,

Bəkləməkdən yoruldu, eh, işte gec qaldın, nədən?
Yollarına daşını qalanmış? Ya azğın quldurlar
Burakmıyor? Daş, dəmir, ya polad olsa da onlar,
Ürəyində şölələnən mətin, qızgın atəşlə
Yak onları, erit, söndür, çeynə, boğ, öz, xırpala,
Xain, alçaq düşmənlərə qol gücünü həp göstər.
Aç yolları, çapuk gəl ki, qəlbim səni pək istər.

☪

VƏTƏNİN YANIQ SƏSİ

Yuca, qarlı dağların başından
"Altay"lara baxar-baxar durardım:
Çəməndən, çölündən, dağ, daşından
Qızgın yüreklə sizləri sorardım.

Qısqanardım sizi hər bir torpağa,
Zira sizdə vətən eşqi var idi.
Baxdıqca o doqquz tuğlu bayrağa
Könlüm söyü, təsəlliylə dolardı.

O gün tufan kibi, "Elxan" ordusu
Ki, güc deyə qımıldandı yerindən;
O tufanı salamlamaq duyğusu
Əksilməyir, azalmayırdı bəndən.

Yürüyürdü sarsılmaz altun ordu,
Yürüyürdü ləkəsiz bayraq ilə,
Yürüyürdü günəşə, şərquə doğru.
Altun oxu, qarğısı, mizraqilə.

Yürüyürdü çırpınan bir yüreklə,
Ona şən, zəfər arxasına düşərək

Yürüyürdü o bükülməz biləklə,
"Altun ordu" türküsü söyləyərək.

Əgilirdi qarşısında sətə dağlar
Bir düzən yer onlar üçün dağ, dərə.
Qıvrılırdı dəniz, nöhr, irmaqlar.
Əzilirdi ayaq bassa hər yerə.

"Altun ordu" ilərlərdi bu qərar,
Şərqə, qərbə, cənuba yol açıldı.
Büküldü həp zalım və məğrur başlar
Hər ölkəyə feyzü-hümmət saçıldı.

"Alp", "Himalay", və "Karpat" həp şanlandı,
Çobanlar tatlı türkü çağırdı.
İrmaqları, coşdu, tağlar gülləndi,
Bülbülləri "sevgi" deyə bağardı...

Bən uzaqdan seyr edincə həsrətlə,
Talehimə küsdüm, sarardım, soldum.
Ana qəlbində çırpınan şəfqətlə
"Altun ordu" fərağında saç yoldum.

Bağırdım ki, ey dəliqanlı ərler,
Sizlər üçün qollarımı açmışam.
Oralardan əksikmi ba bu yerlər?
Yolunuzda mənkeşələr saçmışam.

Ən sonunda çiçəkləndi diləgim,
Xatirəmdən heç silinməz o günlər.
Ey yaradan puç olmasın əməgim,
Yasa batsın şimdi bana gülənlər.

Xatırlaram. Yaz idi, həp dağ, daşım,
Taza gəlin kibi pak suslanmışdı.

Sevincimdən göyə yerə dəyirdi başım.
Özümde dilək qanatlanmışdı.

Əldə kəskin saldırcı qılıncı
Üç dünyanı tiril-tiril titrədem,
Qəlbədə inam, ümid, sevgi, sönüncə,
Düşmənləri intiqamla inlədem.

Yüzi dönmez, qorxu duymaz, ərlerin,
Səsləri yıldırım kibi gurlardı.
Haqq üçün çırpınan bahadırların,
Gözləri həp şimşək kibi parlardı.

Dırmanırdı onlar həp dağ, daşıma,
O qüvvətlə dolmuşdu hər bir yerim.
Altun tac taqınmışdı başıma
Uçmuşdu həp qasəllərim¹, kədərim.

Başlarına gül səpirdi dağlarım,
Ağaclarım salam üçün durmuşdu.
Şən-şən axardı coşqun irmaqlar.
Bülbüllərim kef məclisi qurmuşdu.

Qırlarında bitən pənbə çiçəklər
Əllərini öpmək üçün açardı,
Altunqanad, sevimli külənglər²
Onlar üçün daldan-dala uçardı.

O acıqlı türkülərin söylərkən
Qırlanxəcələr yeni dillər söylərdi,
Quzuları yamacımda mələrkən,
Otlaqlarım, yaşarardı, gülərdi.

¹ Qasə — qəm, qüsse

² Küləng — durna

Ölü, əski, ruhsuz, hissiz, yazıq bən,
Artıq yeni ruh ilə canlanırdım,
"Alış sızə", deyirdim, "yüziyin bəndən"
Güvənirdim, qürurla, şadlanırdım.

"Şəfasınız", deyirdim hər ağrıma. ..
Yüregimide alov saçan atəşlə,
"Övlad" — deyə basdım həpsin bağıma.
Sevincimdən gözlərim dolu yaşla.

Torpağımın qartallı, dağ, daşına,
"Uğurlar olsun", — dedilər, qondular.
Ağ alınla yeni yurdun eşqinə
Köpüklü vətənlərimiz söndülər.

O dualı qılıncları öpərək
Etdilər də dayanıqlı bir yəmin¹,
Vətən, — deyə həpsi diz çökərək
Dedilər ki; Anacığımız! Ol əmin.

Aramızda yoxdur alçaq və qorxaq,
Bundan sonra götürməsin nəslimiz.
İştə şahid başda gəzən şu bayraq
Şan zəfərdir tariximiz, əslimiz.

Haram olsun qanımızı daşıyan
O övlada ki, kor baxa vətənə,
Heç uğurlar bulmasın da, qussun qan,
Yüzümüzü tərk edərsə düşməne.

Şimdi siz ey "Altay"ları andıran
Dəmir yürekli bir nəslin övladı!
Ey qanında iman, zəfər daşıyan
"Oğuz"ların, "Elxan"ların əhfadı.

Ananız, bax, sürüklənir yerlərdə
Hər yanına xəncər, neştər saplanmış.
Düşmüş də pək təhlükəli bir dərdə,
Sızlar, ağlar, bağı qan xırpalanmış.

Babanızdan üzülünce əllərim
Gözlərimi sızə dikmişdim yalnız.
"Bu qan da o qandan süzülmüş", derdik,
"Yaman günündə imdadım olursunuz".

Nədən şimdi fəryadına qayğusuz?
Dəyişdimi damarnızda əski qan?
Nədən odlu dərdlərimə duyğusuz?
Qəlbinizdə söndümü sevgi, iman?

Babalarnız etdiyi bir yemine
Yoxmudur ya, sizdə hörmət, rəvayət?
Onlardakı şana, imana, dine
Çarpmayırmı qəlbinizdə məhəbbət?

Rəvamıdır o bəxtiyar günlərim,
O dəbdəbəm, o şövkətim alınsın?
Al duvaqlı, şən, parlaq düğünlərim
Yasa batsın, başna qara bağlansın?

O qəhrəman ata, baba yurdunada
Yazıq qalsa sizin kibi övladı,
Daşısın bin fəlakəti ardında,
Başlamasın çırpınmağa fəryada.

Didinməsin, zülmələri boğmasın.
O arslanlar yurdu olan torpağım.
Böylə namussuz övladı doğmasın.
Qararmasın başda olan bayrağım.

¹ Yəmin — and

O şən, o bəxtiyar könlüm dolu qan,
Böylə səfaləti artıq çəkəməm?
Sönməz bəndə sevgi və iman
Yuca başını alçaqlara əgəməm.

Yıldırımlar gurlasın!
Buludlarım hazırlansın tufana:
Dağım, daşım boyansın həp al qana,
Şimşəklərim parləsın!

— Anacığım! Qanımız həp əski qan.
"Elxan" nəslə hər bir zaman xəlqdir.
Yürəgmizdə həp o tuyğu, o iman
Təlemiz ön, zəfərdir, şərəfdir.

Şu vətənin dağlarında daşında
Qurtarıcı qəhrəmanlar az degil,
Hər obanın, hər ocağın başında
Bin qəhrəman firsət gözlər, əmin ol!

Beş dünyanın vəhşiləri toplansa,
"Ölüm", — deyə, "Vətən", — deyə qoşarsız,
Bu torpaqlar qanımızla boyansa,
Nəfərimiz qılınca öc alarsız.

O əllər ki, səni bu gün qurtarmaz,
O dillər ki, səni bu gündə anmaz,
O yürək ki, sənin üçün çarpamaz,
O ayaq ki, "Vətən", — deyərək qoşmaz.

Al qanına boyansın:
Sevdiyi başı ucunda yas qursun,
Anaları ağı desin, saç yolsun,
Sənin kibi ağlasın.

☪☪☪

«ARAZ»DAN «TURAN»A

Bingöl ətəklərindən coşğun Araz axaraq
Yıldırımli, qartallı qayalara çarparaq
Qaplan kibi kükrəyib, dəniz kibi qabarıq,
Məmləkətlər aşaraq dalğa kibi yol alır.
Turan, İran dolaşar, dönər Qafqaz elinə
Yaklaşınca o daşqın, acıqlı "Kür" nəhrinə
Haykırır: — "Ox, qardaşım, dinlə bəni, bir zaman
İztirablar içində çırpınır şimdi Turan.
Girmiş sehirli divlər, qızıl alma bağına,
Qara quzğun ötüşmüş soluna və sağına.
Derlər, dünya gözəlinin dizində yad başlar var.
Süzgün, baygın gözündə qan görünən yaşlar var.
Bərələnməmiş gül kibi gündən-günə soluyor,
Qara gür saçlarını əllərilə yoluyor,
Gülümsərkən ağzından güllər saçan o gözəl
Şimdi ağlar, gözündən inci damlar. Xain əl
Girmiş mə'sum qoynuna, yaralayıb köksünü,
İnlər: «Yoqmu Turanda qurtaracaq ər bəni?
Nərdə o Türk nişanım, o qoç yigid qəhrəmanım?
Yolunu pek gözlədim, yol ver ona, yaradan!
Yel atma binsin də, gəlsin bəni qurtarsın.
Sevmədiyim şu xain başları həp qoparsın.
Şu sehirli tilsimi qırsın namus eşqinə,
Quruntulu bir kədər çökmüş Turan yurduna.
"Qızıl ırmaq" "Süd gölü" bu anda qan köpürür,
Qoç igitlər Turanda biğ çəgnəyib də durur.
İştə bəni inlədən bak şu acı duyğudur,
Çağlayanlar dağında köpüklü qan qusdurur.»
Coşğun Araz sözünü hıçqırıqla bitirdi,
Kür nəhrini bu xəbər həyəcana gətirdi.
Əvət, qara buludlar almış yurdu, qardaşım,
Nə yatarız, nə gülər çəmənlərim, dağ, daşım.
Böyük Türkün sevdiyi yekta dünya gözəli
Qan ağlasın, qoynuna girsin yabançı əli.

Turanda yüz milyonluq Türklük buna qızmazmı?
Qızmazsa bu xain əl yasamızı buzmazmı?
Gəl, qardaşım, boynuna keçirəyim qolumu.
Annəmiz "Quzğun dəniz" bəklər mənim yolumu.
Gedəlim dərdimizi anamıza açalım,
Əski Türkün yurduna yıldırımlar saçalım.»

"Kür" və "Araz" coşaraq bir-birinə qarışdı,
Sahilləri çeynəyib iki aşiq qovuşdu.
Akın-akın akaraq fırtınalı dənizə
Töküləncə anladı hər ikisi diz-dizə:
— Annə! Turan elindən quruntulu bir xəbər
Gətirmişiz. Şu tasa¹, yürəgmizi həp dələr;
Girmiş sehrli divlər Qızıl Alma bağına,
Qara quzğun ötüşmüş soluna və sağına.
Derlər, dünya gözəlinin dizlərində başlar var,
Süzgün, bayqın gözündə qan köpürən yaşlar var.
Bərələnməmiş gül kibi gündən-günə soluyor,
Qara gün saçlarını əllərilə yoluyor.
Gülümserkən ağızından güllər saçan o gözəl
Şimdi ağlar gözündən inci damlar. Xain əl
Girmiş mə'sum qoynuna, yaralayib köksünü.
İnlər, yoxmu Turanda qurtaracaq ər bəni?
Nərdə o Türk nişanlım, o qoç yigid? Yol alsın,
Şu sehrli tilsimi qırsın, bəni qurtasın.

"Quzğun dəniz" bu qara xəbərləri dinlədi,
Yara almış dişi bir Kaplan kibi inlədi.
Qucaqlayıb Arazı, Kürü basdı köksünə,
Birdən-birə köpürdü, daşdı Turan elinə.
O dağ kibi yüksələn dalğaları yürüdü,
Yüz milyonluq Turanı başdan-başa bürüdü.

¹ Tasa — xata

Hər kiçik dalğasında bir yıldırım patladı,
Almas kipriklərində birər şimşək oynadı.
Hər bir öksüz bucaqda qopdu yeni bir tufan,
Coşğun sellər qaldırdı əngəlləri aradan.
Artıq sehrli divlər yedigini həp qusdu,
Sonra dəniz də susdu, Turan da, gög də susdu.

Yenə dalğacıqlarla oynar Quzğun dənizi,
Güzgü kibi parıldar ay, yıldızlı bənizi.
Göbəgində görünür şimdiki zümrüd bir ada,
Altın kərpicli bir köşk adanın ortasında.
Köşkün qarşı tərəfi qızıl alma bağıdır,
Ayaq bassa daş olur, hər kəs ora yağdır.
Qızıl alma bağında gəzər dünya gözəli,
Gülər coşğun sevinclə, Türkün əlində əli.

1919-cu il

☞☞☞

ƏHMƏD CAVAD

BİSMİLLAH

Atıldı dağlardan zəfər topları,
Yürüdü iləri əsgər, Bismillah!
O, Xan sarayında çiçəkli bir qız
Bəklıyor bizlərdən zəfər, Bismillah!

Ey döyünən ürək, dumanlı şəhər,
Bilirmisən bu zor gurultu nədir?
Aç sisli qoynunu: Ordumuz gəlir.
Nişanlım qoynuna girər, Bismillah!

Ey hərbin taleyi, bizə yol ver, yol!
Sən ey gözəl dəniz, gəl Türkə ram ol!
Sən ey sağa, sola qılınc vuran qol!
Qollarına qüvvət gələr, Bismillah!

Ey Bakı, sən qorxma, gəldik. Gələli
Səninçin atıldıq daim iləri.
Sağ qalanlar annələrə təsəlli,
Şəhidlərin ruhu gülər, Bismillah!

Ey düşmən, alnının yazısı qara.
Öldürməz bizləri vurduğun yara.
Yolladığım qurşun ərmağın sana,
O kirli alnını, öpər, Bismillah!

Sən mərd ölüb dursan qarşımda əgər,
Qudurğan saçmalılıq növbətin keçər.
Saxlandığın topraq qanını içər,
Yürdüm olmaz sana, sipər, Bismillah.

Yurdumuzda bizə meydan oxuyan,
Murdar cəmdəkləri, murdar qoxuyan,
Tənbur səslərini uzaqdan duyan
Düşmənimiz aman istər, Bisimillah!

RÖYASINI GÖRMÜŞDÜM

Xəlil Paşayev

Bən rüyada nazlı yarım
Tellərini örmüşdüm.
Bu sevincli zamanların
Röyasını görmüşdüm...

Elin dalğın olduğu gün
Xəyalım bəni güldürdü.
İnanmayan inanmasın,
Dərdi bəni öldürdü.

Bir zamançün bizim günəş
Qara tülə sarıldı.
Hər kəs ondan ümitsizkən,
Bənim könlüm darıldı.

Unudaraq kür sevdayı
Yaşıl söyüd dallarında,
Bənim gözüm ilk aradı
"O"nu Turan yollarında.

Bir gün oldu... bizimkilər
Oldu bizi bəgənməz.
Bən dedim ki; millətimin
Sərmayəsi tükənməz.

5 avqust — Hacıkənd

MİLLİ BAYRAĞIMIZA!

Türküstan elləri öpüb alnını,
Söyləyir dərini sənə, bayrağım!
Üç rəngin əksini Quzğun dənizdən
Ərməğan yolla sən yara, bayrağım!

Gedərkən Turana, çıxdın qarşıma.
Kölgən dövlət quşu, qondu başıma.
İzin ver gözümdə coşan yaşıma,
Dinlətsin dərini aha, bayrağım.

Qəli xan soyundan aldığı rəngi,
Qocamış İl xanla müsəlman bəyi.
Elxanın övladı dinin dirəyi,
Gətirdin könlümə səfa, bayrağım.

Köksümdə tufanlar gəldim irəli,
Öpüm kölgən düşən mübarək yeri.
Allahın ulduzu, o gözəl pəri
Sığınmış qoynunda aya, bayrağım!

﴿﴾

EY ƏSGƏR

Ordumuza ərməğan

Dağa, daşa sancağını öpdürüb,
Duman kibi bu dağları bürüyün!
Dənizlərə salam rəsmi yapıdırıb,
Göglərdəki bulud kibi yürüyün.

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Baş əgdi, bax, toplarının səsinə,
Yad ellərin yıldırımını, şimşəgi.
Orğun kibi qurumağa başladı
Səni görən cəlladların biləgi!

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Arslan kibi saldırdığın düşməno
Ər oğlu ər olduğunu göstərdin!
Fələk bu gün uymuş sana, deyir ki,
Türk əsgəri, sən böyləmi istərdin?

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Xəlifənin fərmanına baş əgib,
Məzlumların imdadına yetişdin,
Qaranlıqda süngü sana yol açdı,
Sən o yoldan muradına irşidini!

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Ey türk, sən hansı dindən olduğun
Minarəyə buyur, bizə söyləsin!
Eşitməyən qulaqları səsinə
Əsən yelə buyur, xəbər eyləsin!

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Şu qarşığı duman çıxan bacadan
Sən gəlmədən iniltilər çıxardı.
Geciksəydin, məzlumların fəryadı
Yeri, göyü, kainatı yaxardı.

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

Ey türk, bana sevda çiçək bu şeylər
Göydə çiçək, yerdə sən bayrağın!
Durnalardan göndərdiyim salamu
Gətirdimi sana neynək toprağın?

Yürü, yürü yatan günəş izinə,
Gülümseyir doğan günəş yüzünə.

﴿﴾

GƏLMƏ

Bu dağlar bənimdi, yeni gün gördü,
Boğar səni ahım, ey duman, gəlmə!
İnanma fələkə, dönükdür yüzü,
Bir yüzə gülməyir hər zaman; gəlmə!

Ey yağmursuz bulud, uğursuz kölgə,
Dəğişməm bən Alı o çirkin rəngə!
Sövdası könlündə bir darğın ölkə
Yaxar yad gözləri pək yaman; gəlmə!

Könüllər bir dəniz, coşdurma onu,
Coşqun könüllərin fırtına sonu,
Sən ey şimal yeli, gəl etmə bunu,
Yox isə əmrinə uymayan, gəlmə!

Sən ey gözlərimə batan quruntu,
Sağlam bir imana səndən nə qorxu!
Bəslərsə vicdanlar pək böyük duyğu,
Yenilməz qələdir hər vicdan, gəlmə!

BAKI DEYİR Kİ: BİR YIL ƏVVƏL.

Qardaş həsrətilə çırpınan sinəm
Viran Xan sarayım, toprağım, daşım,
Sönmüş Yanardağım, əski Mədinəm
Çılğın qeyzim, Quzğun sovdalı başım.

Həpsi yollardan yardım umardı.
Onların həpsinin bir dərdi vardı;

Bən bir gəlin idim, telim pərişan,
Sallanmaq istərkən qopdu bir tufan!
İncim göz yaşları, duvağım duman,
Qaldım yanə-yanə... yoxdu qurtaran!

Sövdalı qoynuma girən yabançı
Kətirdi qəlbimə bir yaman sancı!

Eylulun on beşi qaçmışdı uyğum,
Bir "tənbur" eşitdim qalmaq qorxum.
"Allah, allah!" — dedim, bən də qurtuldum!
Bax, yenə sövdalı bir gəlin oldum.

Üçrəngli həmayil köksümün üstə,
Darğınam düşməne, coşğınam dosta!

Ə.Nəzmiyə

O QIZA!

Ömür dedikləri çarpaşq bir yol,
O çarpaşq yolun yolçusuyam bən.
— Gəl, yölüm üstündə bir sözüm vardır:
Gözəl qız, bu yolda, gül xəzrəm olsun!

Sevda dedikləri çılğın bir dəniz!
Bən çıxdım dənizə, qaldım yelkənsiz.
Bən ölmək, qurtulmaq istəməm sənsiz,
Sənsiz hər ikisi nə gücdür, bilson!

Söylərsəm dərdimi göydə yıldıza,
Olur pək pərişan dərd yaza-yaza...
Bir soran yoxmudur o gözəl qıza,
Derdiniz dərdlərin dərmanı kimdən?

Çılpaq omuzlara pərişan tellər
Tökülür, aşiqi pərişan eylər.
Neyləyim dərd bilən deyil bu yellər!...
Ağla, yazıq köylüm, yoxdur bir kimsən!...

İSTANBUL

Bən sevdigim mermər sinəli yarın
Deyirlər qoynunda yabançı əl var.
Baxıb üfüqlərə, uzaq yollara,
Ağlayırmış mavi gözlər axşamlar!

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Bənim sevdigim qız dünya gözəli!
Ona bu dünyada iş yaranmamış!
Deyirlər, könlünü fələk pozalı
Sürməli telləri heç daranmamış.

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Qırıq dalə qonmuş dün yavru bir quş,
"O" nədən xəbər verdi, gözüm yaşardı.
— Sən, zavallı könlüm, sorma nə olmuş,
Sorma ki, sevdigin kimlərə vardı?!

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Deyirlər ki, yarım "Qız Qala"sında
Baxıyorkən qırıq rübab telinə,

Uçuyorkən sevda, şe'r səsində,
Bir yılan sarılmış incə belinə!

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Ey yolum üstündə yüksələn dağlar,
Gizlin sevda üçün can verən dəniz!
Yol verin! Yol verin, bənim dərdim var.
Qeyb etdim yolumu, qaldım kimsəsiz!

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Bu qəlbimdən qopan hər yanıq fəryad
Çəkdiyim dərdlərin tərçümanımı?
Yoxmudur kimsədən könlümə "imdad",
Bu bəxtsiz sevdamin son zamanımı?

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

Yarəb: Bilməzmidin qəlbimi sən də
Ki, qırdın sazımın canlı telini?!
Doğuyorkən yeni bir ümid bəndə,
Neyçün mə'yus etdin Turan elini?!

Ah, ey solğun üzlü, dalğın İstanbul!
Mavi gözlərin pək bayğın İstanbul!

QALX

Azərbaycandakı osmanlı şəhidlərinə

Qalx, qalx; sarmaşılıqlı məzar altından!
Gəlmiş ziyarətə qızlar, gəlinlər.
Ey karvan keçidi, yollar üstündə
Hər gələnlə yolçuya yol soran əsgər!

Qovduqların sənini: yabançı xanlar,
Qurtardı ölkəmi tökdüyün qanlar.
Bax, nasıl öpməkdə tozlar, dumanlar,
Qərrib məzarını; bən də bərabər!..

Sənini qanımdanımı düzlərdə böylə,
Qüdrət bitirmişdir sayılmaz lələ?
Dost elindən qopdu bir yanıq nalə
Yoxsa o nalənin ruhumu söylər?!

Keçərkən göylərdən bir qatar durna,
Ağlar buraxdığı gözləri sorma!
Qalx, doğru çıxmaqda gördüyün rəya,
Bəslədiyən amal bu gün gülümsər!..

Çarıqlı qardaşın, sadədil köylü
Yalnız məzarına bir örük ördü.
Toplanıb baş-başa hər üçü, dördü
Hər gün köylü qızlar dərdini dinlər!

DENİKİN VƏ GƏNCƏ

Denikin xəbəri Gəncədə bir sui-təsir buraxmışdır. Mürtəce general tərəfdarı və agentləri əhali arasında cürbəcürə şayiələr buraxmaqdadırlar. Camaat Həyəcan içərisindədir. İstiqlaliyyət və Hürriyyət düşmənlərinin sərhədmizə yaxınlaşması əhaliyə qızdırmışdır. Sadədil əhali, avropahlara ikiüzlü siyasət yürütdükləri üçün, şübhə bəsləyir.

Ruh düşkünlüyü yoxdur. Kimə sorsanız heç bir fədaqarlıqdan çəkinməyəcəyini böyük bir mətanət ilə söyləməkdədir. Hər kəs Denikin talan və yağmadan (qarətdən — *A.B.*) başqa heç bir şey gətirməyəcəyini söyləyir. Ciddi addımların atılacağı zamanın gəldiyini əhali kəndisi söyləyir. Rəsmi xəbərdərə baxmayıb, hər kəs "bizi aldatmaq istəyirlər", — deyir.

RÖVŞƏN ƏSRƏF BƏY

Əsrlərdən bəri bir-birindən uzaq düşmüş, bir nəvənin övladı olan osmanlı türkləri ilə azəri türkləri, həmd olsun, bu gün pək uzun sürən bir ayrılıbın pəncəsindən yaxayı qurtardılar. İki qardaş sevincini görən və duyan al bayraq bunların başları üzərində dalğalanıb çırpınmasilə bu bayrama yoldaş olduğunu söyləməkdədir. Bu gün minarələrin səsi qulaqlara daha açıq gəlməkdə, topların üstündə parçalanıb da sevdiyi yurdunu öyləcə düşməne təslim eyləyən mərđxanların mərđ ruhu buludların arasından bizdən pək məmnun qaldığını bizə, sevinərək, anlatmaqdadır. Allahın sevgili qulları bulunan babalarımızın ruhunu şad etdikdən sonra tütəcəğımız bir yolda, yavaş-yavaş da olsa, yürüyürük. Və bu yürüşümüzlə sevgili Turana, mövidə (vəd edilmiş — *A.B.*) cənnətə yaxlaşdığımızı hiss etdiyi-

miz üçün köksümüz daha qabarrır. Gələcək məsud günləri bir an əvvəl yaxlaşdırmaq üçün lazım olan imanı, qüvvəni cənab Allahdan niyaz eylərik!

— Ey böyük Tanrı! Türklər sənə himayəyə sığındılar, lütfünü görüb, mərhəmətini təcrübə etdilər, köndərdiyin dinin uğrunda tökülən şəhidlərimizin qanı hörmətinə olsun, bizləri məyus etmə!

Əvət, bu gün azəri türkləri müstəqil bir dövlət təşkil etdilər. Bu dövlətin yeganə hamisi osmanlı türkləri olduğunu söyləməyə həcət yox!

Bu iki türk hökumətinin bir-birini daha yaxından tanıması, söz yox ki, bunların əlaqəsini bir qat daha gözəlləşdirir. Və hər iki məmləkətin yüksəlməsinə yardımı toxunur. Bizim tanımaq dediyimiz, siyasi tanımaq və diplomatik deyildir. Bu, vardır. İstanbulda bizim bir heyətin bulunduğu kimi, onların da bizdə siyasi nümayəndələri yox deyildir.

Günlər keçdikcə bir mühərririn ətrafında toplanan siyasi gedişləri görüb, sevinirik. İşin siyasət cəhətini o yolun mütəxəssislərinə buraxıb biz məqsədimizə keçəlim.

Bir çox illər aramızdakı yolu — qardaşlıq yolunu bağlayan səddi ordumuzun sovləti (şiddəti, qızğınlığı — *A.B.*) devirdi. Əvvəlkinə nisbətən biri-birimizlə daha çapaq dərdləşə biləcək bir dövrəyə girdik. O zaman biz zənn etdik ki, ordunun arxasınca Osmanlının İstanbulu, İstanbulun gəncliyi qafilələr və dəstələr ilə Türkiyəyi bizə, bizə də Türkiyəyə bir an əvvəl tanımaq üçün şətab edəcək. Osmanlı qəzetə mühərrirləri örümçək ağı kimi sarıb azəri türklərinin, Qafqaz müsəlmanlarının səmimi salamlarını osmanlı əfkari-ümumiyyəsinə bildirəcək, ara-sıra ictimai, elmi ehtiyaclarımızdan bəhs etməklə onların təmini yolunda bizə mənəvi bir yardım bulunacaqdır.

Fəqət, acı bir təəssüflə mülahizəmizin doğru çıxmadığını gördük. Bu gün nə osmanlı türkü Qafqazı, nə də Qafqaz türkü Osmanlıyı həqiqi mənəsilə tanımır. Və bu tanımamazlığı isbat edəcək minlərcə nöqsanları şahid olaraq göstərmək kimi əlimizdə dəlillər vardır. Bir az daha cəsarət edib, biz osmanlıları tanıdığımız kimi onların bizləri tanımadıqlarını və bu son günlərə qədər də bu uğurda bir təşəbbüsdə bulunmadıqlarını ərz edə bilərəm. Bizdə heç omazsa, az-çox qəzetə ilə uğraşan birisi, müəllimlər və mütəllimlər osmanlı türkünün nədimini, nüfusunun təhalisini — *A.B.*) və vətənpərvər Kamalını bilməkdə onların birer ikişər məsrəni dilinə təsbih etməkdədir. Gəncələr, oradakı milli ədəbiyyat cərəyanına — QIZIL ALMAYA dörd gözle baxmaqda millətə doğru atılan hər bir doğru addımı ürəkdən alqışlamaqdadır. Hələ Tarın tellərinə sorunuz. İlk əvvəl sizə ALTUN DASTANDAN bəhs edəcəkdir. Əmin bəyi (Məhəmməd Əmin Yurdaqulu — *A.B.*) bilməyən bir məktəbli cocuq belə yoxdur. Ara-sıra ələ düşən «YENİ MƏCMUƏ»nin nüsxələri bulunmaz yer kimyə, bir çox dostları biri-birindən küsdürdüyünü də ərz edərsək, buraların osmanlı türkünə tanımaq üçün bəslədiyi iştiaqın dərəcəsini əvvəlcə bilərsiniz, zənn edərim. Osmanlı türkünə tanımaq bizə bir ehtiyacdır. Bu ehtiyacın da təmini, şübhəsiz, osmanlı gənclərinin və mətbuat məntəsəblərinin əlində.

— Yazıq ki, onlar kəndilərini bizə tanımaq üçün pək ağır davranırlar. Və bizi tanımaq üçün pək gec hərəkət edirlər.

Biz, yuxarıda sözlərimizlə orada bizim üçün çarpan ürəklərin olmadığına hökm etməyirik. Yalnız əlimizə düşən qəzetə və məcmuələrdən orada pək əski bir sualın ha-la da təkrar olunduğunu anladıq:

- Millətə doğru gedəlim!
- Salonu nasıl buraqalım?

İstanbul bu sualın üzərində münaqişəyə tutuşmuşkən, pək yaxından bəri meydana çıxan "Yeni gün" qəzetəsi çıxdığı gündən tanışmaq ehtiyacını açıq duydu. Və kəndisinin mühərrirləri arasından ön istedadlı birisini seçib bizə göndərdi. O zat da yuxarıda adlarını yazdığımız Rövşən Əşrəf bəydir.

Rövşən Əşrəf bir mühərrir olduğu kimi, gənc türk ədəbiyyatının əhatəli bir ədibidir. Mənsub olduğu qəzetəyə cəvadət verməklə bərabər, azəri ədəbiyyatını da tətəbbü etmək üçün bütün Azərbaycanı və Şimali Qafqazı dolacağıdır. Bizim onlar ilə mülaqatımız bu uğurda müvəffəq olacaqlarına qənaət verdi. Rövşən Əşrəf öyrəndiği milləti (Azərbaycan türklərini — *A.B.*) ürəkdən sevdi. Onun səlis qələminin ifadəsi bulunan iki kitabını oxuya bildik. Böylə gözəl bir qələmə, saf bir yürəgə malik olan məsləkdaşımızın bu xeyirli məqsəd üçün müvəffəq olmasını təmənna etməklə bərabər, müşarileyhin birinci türk mühərriri olaraq müstəqil Azərbaycana təşrifindən dolayı ürəkdən "xoş gəldin" söylərək.

ŞAYİƏLƏR

Azərbaycanda bir çox şayiələr dövrən edib durmaqdadır... Burada insanlar canlı teleqraf ağacı kəsildi. Bəşəriyyətə milyonlarca qurbana mal olan millətlər müharibəsi, uğursuz cəvəsinin son mənzərəsini göstərməsi də müdhiş kibi. Dost, düşmən, hər kəs həyəcanlar içərisində. Hər millət bu gündən çox yarını (sabahı — *A.B.*) düşünməkdədir. Kəndi mövqeyini həqqilə təqdir etdiyi üçün Vilsonun istefası çoxaldıqca, çoxalmaqdadır. Hərbi-ümumidən sonra sülh-ümumi olacağına — qalibə — inananlar inanmayanlardan daha çox çıxdı. Bunların həpsi yolunda, əsil insana can sıxıntısı verən soyaq (küçə — *A.B.*) siyasətçiləri-

nın dedi-qodularıdır. İşin içinə bir də bəzi Tiflis qəzetələrinin riyalı uydurmaları girərsə, ağız deyənə qulaq eşitməz.

Bakı bu gün bu haldadır. Bu millətlər sərgisi şəhər bütün dünyanın müqəddəratını köşə başlarında həll etməyə qalxışmışdır. Hər kəsdə bir şaşqınlıq. Bu başsızlıq qəzetə və acətəliklərə də (agentliklərə də — *A.B.*) sirayət etmiş olmalı ki, dün verdikləri xəbər bugünkü qətiyyəni uymamaqdadır. Bən bu şayiələrin əsasını bilmək məqsədilə məmləkətdə mühüm bir mövqə işğal edən bir zatı ziyarət etdim. Aldığım cavablar bana aşağıdakı təsirləri verdi:

Əvvəla, birinci yanlışlıq burasındadır ki, mütarikəyi (müvəqqəti barışıq — *A.B.*) müsələhə (sülh — *A.B.*) təbib eyləyirlər (yozurlar, hesab eyləyirlər — *A.B.*). Bu gün türklər ingilislər ilə müsələhə (sülh — *A.B.*) degil, mütarikə (müvəqqəti saziş, atəşkəs — *A.B.*) etdilər.

Öyləcə mütarikə üçün şərt qoyulan bir maddənin sülh üçün də şərt olacağını söyləyənlər aldanırlar. Mütarikə şərtlərinin ağırlığı zata bir sülh hazırlığıdır. Vilsonun maddələri üzərinə qəbul edilən bir sülhün bütün millətləri məmnun edəcəgini söyləmək artıqdır belə. Bu müharibədən türkün istədiyi zata bundan başqa bir şey degil idi. Bundan zərər görənlər istila üçün hər bə iştirak edənlərdir. Ərəbistanın bir dövlət olmasından Türkiyəyə qətiyyəni zərər yoxdur. İslam dünyasındakı millətlərin istiqlaliyyət qazanması üçün türklər, o millətlərdən çox artıq fədakarlıqlarda bulundular. Binaən-aliyə (burada, bundan irəli — *A.B.*), buna dürlü-dürlü mənalər verilib, bədbin olmaya qətiyyəni ehtiyac yoxdur. Böylə zamanlarda daima əleyhimizdə bulunan Tiflis qəzetələrinin uydurmalarına qarşı kövşək (zəif, aciz — *A.B.*) davranmamalı. Düşmənin ağızından doğru eşidəcəgəm deyə ona könül vermək sinir zəifliyindən başqa bir şey deyildir. Bu gün sülh etmək istəyəni yalnız biz degiliz, bütün dünya millətləridir. Bu sülhə

məğlubiyyət mənası verənlər bizim əzm və səbatımıza inanmayanlardır.

Vətəninin ən uzaq bir güşəsini verməmək üçün yıllarca çarpışan türk milləti kibi, dövləti də yaşıl masanın işlərdən büsbütün xəbərsiz degildir.

Düşmən sözüne uyub, rahatsız olmaqdan, mətanətli davranmaq böylə günlərdə daha faydalıdır. Qaliba qüvvətli imandır.

DAXİLİYYƏ NAZİRİ HƏZRƏTLƏRİLƏ MÜLAQAT

Keçən gün daxiliyyə nazirini ziyarət edib, məmləkətin idarəsini islah xüsusunda olan düşüncələrini və xüsusi nəzəriyyələrini sordum. Aldığım cavabları, verdiyim suallarla bərabər qələlərə təqdim edirəm.

Sual — Daxiliyyə nəzarəti və nəzarətə aid dövairin milliləşdirilməsi üçün nə kimi iqdamat olmuşdur?

Cavab — Daxiliyyə nəzarəti bütün dairələrini milliləşdirmək üçün hər gün can atmaqdadır. Bütün əhalinin müsəlman olduğu yerlərdə əhali ilə polis dairələri türkcə gözüşür (*danışır, ünsiyyət saxlayır—A.B.*). Ovrac (vərəqlər. Burada, sənədlər, dəftərxana işi — *A.B.*) türkcə yazılır. Böylə yerlərdə məsuliyyətli vəzifələr müsəlmanların öhdəsinə həvalə olundu.

Fəqət, bizə bu gün beynəlmiləl bir şəkildə görünən şəhərlərdə hökumət məmləkətin qolaylıqla idarəsi üçün dairələri birdən-birə türkləşdirmədi. Hökumət əhalinin dərini ümumi olaraq kəndi bildigi bir dildə kəndi ağzından eşitmək məramında bulundu. Məlum ya. Əgər biz yalnız türk dilində gözüşə idik, çapıq yetişmək istədiyimiz məqsədə doğru olan yolumuz iki qat uzayacaq idi. Halbuki, görürsünüz, itiriləcək bir dəqiqəmiz belə yox-

dur. Onun üçün hökumət ruscaı idarələrdən hələlikdə qoğmadı (qoğlamaq-kənar etmək, özündən, üz-gözündən uzaqlaşdırmaq — *A.B.*), bütün dairələrdə məsuliyyətli yerlərin başında müsəlmanlar bulunmaq şərtilə bərabər, rusca da ərz-hallar qəbul edilib, bəyanat degilə bilər. Bu gün Azərbaycanda ruscanın istemalı (istifadə olunması — *A.B.*) rus lisanını sevdigimizdən degil. Hökumət məmləkətin qaydasını bunda gördü. Təbiidir ki, bu hal çox davam etməz. Bəzi dairələrin mühüm yerlərini işğal edən məmurlar türkcə bilməzlərsə, xidmətinə davam etməyəcəkdir. 1-2 ildən sonra Azərbaycan dövlət dairələrini büsbütün milliləşdirilmiş bir şəkildə görəcəksiniz.

Bizim bir çox məmurlarımız vardır ki, müsəlman, rus və sairə-türkcə bilməyirlər. Yerlərini əllərindən qeyb etməmək üçün hər halda türkcə öyrənməlidirlər. Məmurlar türkcəyi öyrənmək üçün hökumət məarif nəzarətinə müraciət etdi. Eşitdikmə görə bu yaxın günlərdə məarif nəzarəti gecə dərsləri tərtib verəcəkdir. Bunun üçün məarif nəzarətinə müraciətinizdə daha ətraflı məlumat əldə edə biləcəginizi zənn edirəm.

Sual — Məmləkətin idarəsində əski təşkilat və təqsimati-mülkiyyəti (mülkiyyəti hissələri, parçaları — *A.B.*) mühafizə ediləcək, yoxsa bir islahatı olacaq?

Cavab — Əski təşkilat da, təqsimat da müvəqqətidir. Məmləkəti bütün mənasilə düşməndən xilas etdigimiz gibi bu yolda yeni addımlar adacağız (atacağız — *A.B.*).

Yeni təqsimati-mülkiyyəti yapıldığı gibi təşkilatda da dəyişiklik olacaqdır. Rus üsul-idarəsinin zərərli nöqtələri büsbütün atılacaq.

Məmurların ünvanları, ümumiyyətlə osmanlı ünvanları, qiyafət və apoletlər də həkəza (beləcə, bunun kimi — *A.B.*) dövləti-aliyyənin qəbul etmiş olduğu bir tərzdə olacaqdır. Əski apoletlərin şimdiyə qədər istemal edilməsi sərf, (xərcləmə, işəsalma — *A.B.*) apolet yapmaq üçün lazım olan malın bulunmadığıdır.

Daxiliyyə naziri həzrətləri məmurun mülkiyyəyə məxsus apolet təminatlarını həmən göstərib. Bu gün bir əldən emal edildiyini buyurdular.

Sual — Bacarıqlı və açıqgözlü polis və jandarma heyəti yetişdirmək üçün nəzarət xüsusi məktəblər açmaq təşəbbüsündə buldumu? Məmləkətdə böylə məktəblər açılincaya qədər osmanlı polis məktəblərindən istifadəyə qərar verildimi?

Cavab — Qabil polis və jandarma yetişdirmək üçün Türkiyədən Azərbaycana hələlik mütəxəssis bir miralay dəvət etdik. Müşarileyh, açılacaq məktəblərin layihəsini tərtib etməkdədir.

Məktəb üçün lazım olan müəyyən miqdarda müəllimlərin yetişdiyi gibi məktəb açılacaq zənn edərsəm, bu, hər halda bir aya qədər bitmiş kibi olur.

Daha canlı məlumat kəsb etmək üçün nəzarət İstanbulla polis məktəbinə tələbə göndərmək məramında düşsə də, daxili bir çox işlərimiz şimdiyə qədər buna meydan vermədi. Nəzarət Türkiyənin polis məktəblərindən hər halda istifadə edəcəkdir.

Sual — Azərbaycanda yaşayan müxtəlif millətlərin bir-birilə olan əlaqələrini gözəlləşdirmək üçün şimdiyə qədər nə gibi iqdamat (təşəbbüslər — *A.B.*) olmuşdur? Və istiqbal (gələcək — *A.B.*) üçün nə düşünülür?

Cavab — Azərbaycanda yaşayan müxtəlif millətləri bir-birilə çarpışdıran çox vaxt hər iki tərəfin müsəlləh (silahlı, silahlanmış — *A.B.*) olması və heç bir tərəfin etimadını qazanmış olan bir hökumətin bulunmamasıdır. Bu fəsad ocağını söndürmək üçün bilafərqmillət (milliyyətinə fərq qoyulmadan — *A.B.*) bütün əhalinin silahı toplanacaqdır. Sülh və müsəlimatı davam etdirməklə bərabər hər zaman son yardımına qoşan bir hökumətin varlığını hiss edən düşmən millətlər zənnimə qalırsa getməkdə olduqları yanlış yoldan dönüb əlaqələrini gözəlləşdirərlər. Hökumətin məramı Azərbaycanda bütün millətləri bir gözədə görməkdir, bizə qurşun atmayan bir xarici ilə bir müsəl-

manın hüququ müsavidir (eyni səviyyəlidir, bərabərdir — *A.B.*). Bunu balzat təcrübə etdikdən sonra buradakı müxtəlif ünsür arasında ticarət rabitələri başlanacaq.

Təbiidir ki, iki qoşu (qoşu — *A.B.*) milləti bir-birilə ən çox mehriban edən amillərdən biri də alış-verişdir. Ticarət və sənaye naziri bulunduğum üçün (müsahib Behbud xan Cavanşir həm də bu vəzifələri tuturdu — *A.B.*) ayrıca bir gündə ticarət üçün gördüğümüz tədbirlərdən bəhs edəreyim.

Sual — İnkilab əsnasında Azərbaycanda törəyən bəy və rəiyyət məsələsi xüsusunda; bəylərin aldığı xəsarət və müqəssirlərin mücazəti haqqında daxiliyyə nəzarəti nasil davranmaq məramındadır?

Cavab — Məmləkətin hər yerini qaplamış olan anarşi (Anarxiya), başsızlıq davam etdikcə hökumətin bir iş görəməyəcəyi məlumunuz olsa görək. Onun üçün hökumət ən əvvəl gücünü anarşiyi yatırmaya sərf etdi. Hökumətin indiyə qədər həbs etmiş olduğu adamların içində hər sinifdən vardır. Bəy, rəiyyət, ruhani, əmələ (fəhlə, işçi — *A.B.*), kim olursa, olsun hökumətcə cinayətdə iştirakı aydın olanlar təqib edilməkdədir. Ən aşağısı belə canilərin yüzdə doxsanı dərdəst edilmişdir (tutulmuşdur, ələ keçmişdir, həbs edilmişdir — *A.B.*) və bunların içində Gəncədən bir mülkədar, Qubadan bir molla da vardır.

Məbusların içində bir də bəzi bəylərin qatilləri var işə də, onlar bəy və köylü, yeni torpaq məsələsi üçün tutulmadı. Onların qəbahəti cinayətdir.

Əski, yeni, bütün canilər cəhd edilib tövqif edilməkdə (saxlanmaqda, istintaq altda həbsdə saxlanmaqda — *A.B.*) və həpsinin haqqında qanuna müvafiq təhqiqat yapılmıqdadır. Azərbaycanda idareyi-ürfiyyə (müvəqqəti hərbi idarə üsulu — *A.B.*) elanından əvvəl cinayətlə müttəhim olanlar hökumət qərarına görə ədliyyə məhkəmələrinə verilir. İdareyi-ürfiyyə elanından sonra cinayət işləyənlərin işinə, təbii, divani-hərbi-ürfi baxacaqdır.

Torpaq məsələsi qayət mühüm bir məsələdir. Hökumətin ən çox diqqətli davranacağı bir məsələ torpaq işləridir. Hökumətin qərarına görə ziraət (kənd təsərrüfatı — *A.B.*) nəzarəti tərəfindən bu xüsusda bir layihə tərtib edilmişdir. Əmlak və ziraət nəzarətinin bu layihəsi bu günlərdə vükəlayə təqdim ediləcəyini güman ediyorəyim.

Sual — İşçiləri, əmələləri (işçi, fəhlə — *A.B.*) himayə qəsdilə bizdə "Zəhmət nəzarəti" ("Ministerstvo truda") təşkili təsvir olundumu?

Cavab — Ayrıca olaraq bir zəhmət nəzarəti təşkil edilməyəcəkdir. "Ministerstvo truda" ticarət və sənaye nəzarətinə həvalə edilmişdir. Nəzarəti-məzkurədə (həmin nazirlikdə — *A.B.*) bunun üçün xüsusi bir şöbə açılmışdır ki, bunun ticarət nəzarətinə aid olacaq söhbətimizdə təfəssilat verə bilərəyim.

Sual — Məclisi-müəssisən və intixablar (burada, milli məclis və seçilənlər, seçkilər — *A.B.*) xüsusunda daxiliyyə nəzarətinin xüsusi mülahizəsi nədir?

Cavab — Mərkəzi milli şura hökumətindən sonra altı aydan gec olmamaq şərtilə məclisi-məbusan dəvət edilmişinə qərar verilmişdir. O vaxta qədər düşməndən... (Qeyd: Qəzetin bu hissəsi cırıldığı üçün cümlənin ora düşən hissəsi düşüb. Oxunmadı. — *A.B.*)

Məmləkəti bütünü düşməndən xilas etmədiyi üçün ola bilər ki, bu müddət bir az da uzansın. Dövlətin paytaxtı fəth edildi (1918-ci il 15 sentyabrda Bakınn "sentorakaspi" çilərdən azad olunmasına işarədir — *A.B.*) Ancaq torpaqların bir parçası hələ düşmənin əlində bulunmaqdadır. Düşmənin bu torpaqdan təmizlənməsi məclisi-məbusanı təxirə uğratdı. Nə vaxt dəvət ediləcəyini də hələlik söyləmək gücdür.

Komisiyonun tərtib edəcəyi layihə hazır olduğu kimi sizə göstərə bilərəm.

Məclisi-məbusanın intixabı və sair nizamnaməsini tərtib etmək üçün hökumətin əlilə bir komisiyon təşkil

edilmişdir. Komisiyon bu xüsusi (bu cəhəti — *A.B.*) ətraflıca nəzərə almışdır.

İntixab üsuluna gəldikdə, deyə bilərəm ki, hökumət əzaları arasında firqələrdən olsun deyənlər vardır. Fəqət bənim xüsusi düşüncəm bu xüsusda böylədir:

Hökumətin pək böyük müşkülət içərisində susdurmuş olduğu coşqun ehtirasları bir də oyandırmamaq üçün, məmləkətin səlāməti naminə "firqəçiligi" bir daha ağıza almalıyım. Keçən inqilab günlərində firqələrin biri-birinə qarşı olan düşmənənə vəziyyətləri insanı onların haqqında çox bədbin etməkdədir. Onsuz da bir çox dərdimiz vardır. Firqəçiligə də yol verərsək, qorxarım ki, buğda samana qarışsın. Bu, bənim xüsusi düşüncəmdir, komissiyanın qərarını hələlik bilməyörəyim.

Sual — Əhali arasında bir çox dedi-qodulara baxılırsa, Azərbaycanda bulunan milli komitələr (xaricilər) qayət sərbəst olaraq əleyhimizdə propaqandalar yapmaqdadır. Nəzarət böylə milli komitələrə bir hüdud təyin etmədimi?

Bu suallar təqdim edildiyi vaxt daxiliyyə nazirinin bir çox işləri, həm də təcili işləri var idi. Yığın-yığın işlər arasında lütfə verilən cavablardır:

Cavab — Milli komitələr sərbəstdir. Hankı millətdən olursa, olsun, mənsub olduğu millətin xeyirli işləri və hüsn-halı üçün çalışan komitələr istədikləri qədər fəaliyyətdə buluna bilərlər. Unutmamalı ki, Azərbaycanda idareyi-ürfiyyə (fövqələdə vəziyyət idarə üsulu — *A.B.*) ilan edilmişdir. Siyasətə əl vuran komitələrə, fərdlərə hökumət tərəfindən müsaidə verildiyi yoxdur. Hökumət əleyhinə yürüdümlən müzür propaqandalara qarşı çıxmaq üçün lazım olan gücə malikdir. Xoş keçinmək istəyənlərə qəlbimizdə yer verdik. Siyasi düşmənlərimizə qarşı pək sərt davranacağıyız. Böylə günlərin məntiqi də, zənnimcə budur.

Hökumət əzaları arasında bu xüsusda sağlam bir birlik vardır.

Çalışqan və gənc nazirimizin hüzurunda bu qədər qala bildim. Müsəidəsini alıb vidalaşdım. Sıx-sıx görüşməmizi arzu etdilər.

Ə.

NURU PAŞA HƏZRƏTLƏRİ ŞƏRƏFİNƏ BÖYÜK BİR ZİYAFƏT

10 təşrini-sani (noyabr — *A.B.*) yekşənbə gününün axşamı Bakı şəhər əhalisi tərəfindən qəhrəman ordumuzun şanlı komandanı Nuru paşa həzrətləri şərəfinə yay klubunun zalında böyük və mətnətən (təntənəli — *A.B.*) bir ziyafət verildi.

Klubun içi və dəhlizləri gözəl və pürqiymət xalılar ilə döşənmiş, divanları dəxi ay-ulduzlu al bayraqlarla bəzənmiş idi: yuxarıda böyük musiqi orkestri, aşağıda da həm Osmanlı və həm Azərbaycan türklərinə məxsus milli sazəndə və xanəndələr tərənnümsaz olmaqda idilər.

Hökumət əhlindən ümum nazirlərimiz baş nazir ilə bərabər, şəhərimizin bütün böyük məmurları, ümum zabitan əfəndilər, İran konsulu cənabları, ziyahılarımız, böyük tacirlərimiz və sair əyan və əşrəf ziyafətdə hazır idilər.

Nuru paşa həzrətlərinin salona vürudi əsasında musiqi orkestri tərənnümsaz olub məclis əhli səfbəsteyi-əhtiram durub Paşa həzrətlərini səmimiyyətlə salamladılar; bədə hər kəs miz başında özünə məxsus olan yerini tutub, ziyafət başladı.

Yemək əsnasında Baş nazirimiz Fətəli xan Xoyski həzrətləri birinci olaraq bəliğ (bəlağətli — *A.B.*) bir nitq söyləyib Azərbaycan türklərinin bəndi-əsarətdən xilas ilə naili-səadət olması yolunda tökülən Osmanlı türk qanına işarə ilə "Bu qan və bu qan tökülən mübarək yerlər heç bir vəqt unudulmaz və xatirdən çıxmaz", buyurdular; bədə Nuru paşa həzrətlərinə müraciətə idarəeyi-kəlam edə

rək Azərbaycan türklərinin təşəkkürat əmiqənələrini (dərin təşəkkürlərini — *A.B.*) Paşa həzrətlərinə bildirib qədəh qalxırdı. O halda bütün həzar ayağa duraraq müzəffər və şanlı komandanımız Paşa həzrətlərinin şərəfinə şərbətnuş olub sürətli alqışlarla izhari-məsərrət və şadimani (şadlıq və sevinc, şadmanlıq izhar — *A.B.*) etdilər.

Həqiqət, bu böyük məclisdə hamının, baxüsus Bakı əhlinin olmazın dərd, möhnət, bəla və zillət çəkdikləri və olmazın həqarətlərə düşər olduqları (1918-ci ilin martında Bakıda ermənilərin törətdikləri soyqırırma və sentyabrın 15-də Bakının azad olunmasına işarə olunur — *A.B.*) ağarmış saç-saqqallarından, solğun çöhrələrindən, məhzun gözlərindən bəlli olan üzlərində bu axşam o qədər bəxtiyarlıq və bundan dolayı o dərəcə şükr və səna ələimi (ələmətləri — *A.B.*) peyda və həvida idi ki, keçmiş qara günlərin fəna təsirləri bu gün nail olduğumuz ağ günlərin sürurboş (sevinc ifadə edən — *A.B.*) əsərləri müqabilində unudulmaq üzrə olduğu aydın və aşkar idi!

Nət! Fəna təsirlər unudulur, fəqət o təsirləri büraxan qara günlər unudulmaz: onları unutmaq üçün ya filosof olmalıdır, ya laübalı!...

Nə qərrib təsadüf:

Təqribən bir il bundan əqdəm, bu gün ay-ulduzlu türk bayrağılo donadılmış (bürünmüş — *A.B.*) olan bu salonda bolşevik Suxarçev, Nikolay Romananə məxsus bir hakim-müstəbid vəziyyətini alaraq, hüquq-siyasiyyə və insaniyyələri xüsusunda ağız açmağa "cürət" edən Bakı müsəlmanlarını təhrid yolu ilə: "Bakıda daşı daş üstə qoymaram!" — deyə meydan açıyordu.

Buna qarşı olaraq Şurayi-Milli rəisi Rəsulzadə Məhəmməd Əmin yoldaşımız: "Əvət! Biz istirdadi-hüquq (hüququmuzu almaq, geri istəmək — *A.B.*) yolunda mübarizə edəriz, nəticədə bizə ya istiqlaliyyətimiz qalar, ya uçurulmuş daşlar! Fəqət əmin olunuz, müvəqqəti müzəffəriyyəti sizin üzərinizdə olsa da, daimi zəfər bizimdir!" — deyə gələcəkdən xəbər vermişdi.

Bu axşam Rəsulzadə cənabları öz səlis nitqində bu fəqərəni yada salıb qanlı və həqşəkən (haqqı sındıran — *A.B.*) Suxarçevlərin rəcəz oxuduğu bu meydanda bu gün daimi və azim bir türk zəfərinin bayram edilməsinə işarə ilə haqq sözün haqq yerinə düşməyindən dolayı izhari-məsərrət və məmnuniyyət eylədi.

Nət! Əgər Suxarçev bu axşam klub salonuna bəznəzər yetirib də bu al bayraqları, bu şanlı komandanları, bu qəhrəman zabitlər, bu cəsur əsgərlər, bu bəşəş və bəxtiyar çöhrələri görsə idi, hədəsinin nə qədər gülünc və bica (boş, mənasız — *A.B.*) olduğunu özü də etirafa məcbur olardı.

Rəsulzadə nitqinə davam edərək siyasi üfüqdə qara buludlar görünən kibidir, lakin bu qara buludlara qarşı Nurularımızın zülmətşəkən (zülmətləri dağıdan — *A.B.*) nuru var, — dedikdə bütün əhli-məclis ayağa qalxıb Paşa həzrətlərini (Nuru paşanı — *A.B.*) xüsusi bir təzim və təcil ilə alqışlamağa başladılar.

Bir ildən bəri əziz müsafirimiz və keçirdiyimiz qara günlərə bizimlə bərabər şərik olan Rövşəni bəy həzrətlərinin bəliğ nitqi o qədər yanıqlı və o qədər atəşin idi ki, hazirun (burada məclisdə iştirak edənlərin, oradakıların — *A.B.*) üzərində böyük bir təsir buraxdı: qayeyi-amalımıza yetmək, istərdəd edilmiş (tapdanmış, təcavüzə məruz qoyulmuş — *A.B.*) hüququmuzu son qüvvəmizlə saxlamaq və bu yolda hər bir fədakarlığa hazır olmaq üçün bu gecənin şərəfinə yəmin lüzumundan bəhslə əhli-məclisin ruhunu yüksəldirdi.

Hazirun aramızda oturan bir zətin nitqinə müntəzir görünürdü; bu zətin illərdən bəri eşitmədiyini səsinə eşitmək, fikrini bilmək, nəzəriyyəindən xəbərdar olmaq istəyirdi. O möhtərəm zat sevgili ustadımız Əhməd bəy Ağayev idi ki nitq söyləmək üçün yerindən qalxarkən salonda dərin bir sükunət əmələ gəlib hər kəs bütün diqqətini ona tərəf etf etdi (yönəltdi — *A.B.*).

Əhməd bəy nitqində bəzilərinin gözlədiyini atəş yox deyirdi, amma həqiqi bir səmimiyyət vardı; "Bən Bakımı İstanbulda və İstanbulu Bakıda görüb də özümü o qədər bəxtiyar görürəm ki, daha ölsəm ol qədər də qəmim yoxdur, dünyadan kam almış kibiyəm", — kibi sözləri o, səmimi bir lisan və lisan hal ilə söyləyirdi ki, eşidənlər dəxi özünü Əhməd bəy kimi bəxtəvər və bəxtiyar hiss edirdilər.

Biz Əhməd bəyin nitqini icmala cəsarət etməyib, tamamilə qəzetəmizdə dərc üçün lütfə bizə göndərmək ümid və üstədasinə oxucularımızı səbrə dəvət edirik.

Bu qədər nitq və alqışlara cavab olaraq Nuru paşa həzrətləri gözəl İstanbul şivəsilə ruhumuza ləzzət verən və məzmunca qəlbimizi bir takım əndişələrdən təmiz qılmaqla sürür və şadimani-binəhayətimizi mövcub olan qayət bəliğ və səlis bir nitq iradilə məclis əhlini şərəfyab və minnətdar buyurdular.

Bu nitqin təsiri oylə idi ki, hər kəsdə gələcəyə artıq əndişəsiz bir nəzər əmələ gəlib kəndində böyük bir ümid, yüksək bir ruh hiss edərək, xoşbəxt və xoşvəqt bir hal ilə bir-birini təbrik edib məclisə xitam verdilər.

RÖVŞƏN ƏŞRƏF BƏY ŞƏRƏFİNƏ ZİYAFƏT

Keçən günü axşam şəhərimizin üdəba və ziyalıları tərəfindən Bakıda müsafiratda bulunan Türk ədib və şair şəhiri Rövşən Əşrəf bəy həzrətlərinin şərəfinə yay klubunun böyük zalında gözəl bir ziyafət verildi. Daha bir-iki sənə əvvəl xəyalımıza belə gələ bilməyən və yaxumuza girməyən "əcaib" qəbilindən idi ki, əksəriyyə müsəlmanlara qarşı bağlı olub da möhz qeyri-müsəlmanların təcrid və istirahət yeri olan bir zalda, qəhrəman Türk ordusunun bir tərəfdə musiqi orkestri gurulduyub, digər tərəfdən də genə o nəcib millətin incə saz taqımı tərəf-

nümsaz olmaqla yerli müsəlmanların qəlbini zövq və şövlə ilə dolduruyordu; bu tərəfdən dəxi natiqlər möhtərəm Qafqazın şərəfinə badənuş olaraq gözəl-gözəl nitqlər söyləyirdilər.

Cavan şairimiz Cavad əfəndi pək doğru öz nitqində olaraq bizi düşmən əlindən xilas edib istiqlaliyyətimizi özümüzə qaytaran qəhrəman Türk ordusunun əqəbincə (arxasınca — A.B.) Türkün urfan ordusu gələcəyini və möhtərəm Rövşən Əşrəf əfəndinin o ordunun müqəddimə elçisi mənzələsində olduğunu qeyd etdi.

Unudulmuş Azərbaycan ədəbiyyatını yenidən yada salmaq və bu ədəbiyyatın varlığını isbata yetirmək haqqında illərcə çalışmaqda olan möhtərəm Firudin bəy Köçərli cənabları Azərbaycan şivəsilə gözəl bir nitq söyləyib bizim də ədib və şairlərimizin hal və zaman iqtizası ilə daim Türk üdəbasını tə'qib etdiklərini bəyan qıldılar.

Azərbaycan dramnəvislərindən möhtərəm Nəcəf bəy Vəzirov cənabları, haqlı olaraq, söylədilər ki, biz Azərbaycan Türkləri dilcə "piyada"yız, başımızdakı fikirləri və qəlbimizdəki hissiyyəti bəyan etməyə dilimizdəki sözlər kifayət etmiyor. Çünki əsrlərdən bəri bizi öz dilimizi unutmaya məcbur ediyordular (*Natiq N.Vəzirov və müəllif Azərbaycan dilinin işlədilməsinə və inkişafına dövlət səviyyəsində yüz illərlə qadağa qoyulmasını göstərməkdə haqlı olsalar da, dilimizin söz ehtiyatı baxımından, guya, kasıb olduğunu iddia edərkən ifrata varırlar. Bunu elə həmin məclisdə Firudin bəy Köçərli cənablarının Azərbaycan şivəsilə gözəl bir nitq söyləməsindən başqa həmin fikri söyləyən Nəcəf bəy Vəzirovun təkcə o dövrə qədər qələmə aldığı çoxsaylı dram, nəsr və publisistik əsərlərinin dil və fikrin ifadəsi baxımından kifayət qədər zəngin olması, habelə Azərbaycan dilində nəşr olunan qəzet, jurnal və kitablar da təsdiq edirlər. — A.B.*). Maarif naziri müavini Həmid bəy Şahtaxtinski cənablarının nitqi dəxi bu yolda olub, dil tərəfdən mə'zur tutulacağımızın

səbəbini bəyan etdilər. Allaha minlərcə şükür olsun ki, bu gün öz dilimizi azad və sərbəst bir surətdə yenidən öyrənməyə artıq maneət yoxdur.

Əziz qonağımız, möhtərəm Rövşən Əşrəf bəy həzrətləri natiqlərimizə cavab olaraq səliss və bəliğ bir nitq ilə məclis əhlini feyziyab etdilər. Ədib əfəndi bizim Bakıda özünü ikinci bir İstanbulda zənn ediyormuş. Təvazö edərək, söylüyürdü ki, bən bu şərəfə və ehtirama layiq deyiləm, özüm də buraya Azərbaycan qardaşlarımı ziyarət qəsdilə gəlib dərvişanə bir surətdə dönüb-dolaşmaq istədim. Amma siz Azərbaycan türkləri bizim üçün o dərəcədə susamışsınız ki, bizi möhtərəm bir türk hesab edib də haqqımda bu qədər canfəşanlıq göstəriyorsunuz.

Ədib əfəndi vədə verdi ki, İstanbula övdət edib də (qayıdib — A.B.) Azərbaycan türkləri haqqında var qüvvəsi ilə çalışacaqdır. Ədəbiyyatımızdan, əxlaq və adətimize, arzu və amalımızdan bəhslə biz türkləri İstanbulda tanıtdıracaqdır və İstanbul ilə Azərbaycan arasında hər bir cəhətcə mötin bir rabitə təşkilinə bütün səy və qüvvətini sərf edəcəkdir.

Məclis əhli qəhrəman türk ordusu zabitan-möhtərəməsindən Asem bəy əfəndi cənablarının da oşgərəsinə söylədiyi bəliğ nitqini dinləyib feyziyab oldular. Müzəffər türk ordusu şərəfinə dəxi bir çox nitqlər söylüyüb, «Yaşasın türk ordusu», — deyərək zabitan həzərün əfəndiləri alqışladılar. Bə'də Azərbaycan mücahidlərindən məşhur İsa bəy Aşurbəyli cənablarının son sözlərilə rəsm-ziyafət tamam olub, məclis əhli əziz qonağımız ilə xudahafizləşib şad və bəxtiyar bir surətdə öylərinə övdət etdilər.

﴿﴾

YUĞ QIĞILCIMI

Əmir Teymur nişanı
"Məhəmməd Tofiq" bəyə xatirə

Altun yurdum qalmış idi bir zaman
Qan içici düşmənlərin əlində.
Yavruları boyun söyküb baxardı,
Qoca kibi gücsüz əli belində.
Azərilər hər bir yanda ağlardı,
Lalə kibi yürekleri dağlardı.
Çirkin dilək, alçaq məqsədli düşmən
İstərdi ki, Qur'anisla yox olsun.
Həm Türklüyün bir şö'bəsi Turanda
Solsun da, həm qanlı əllərlə solsun.
Şu zavalın amilləri kamilmi?
Şu məqsədi icra etmək qabilmi?
Haqq ağlayır, batil gülür, sevinir,
Zülm atəşi alovlanır hər yanda.
Böylə solğun, böylə pozğun bir dəmdə,
Böylə düşgün, böylə yölgün bir anda
Ulu tanrı "Tofiq"ini göndərdi,
Gavurluğu islamlığa döndərdi.

6 nisan 1919

YANĞIN

Cahil qumar sərçəti ürfan hesab edər,
Nadan şimal xərsini canan hesab edər,
Övzayə bax ki, ta yarilə Bəz çalan Hərif
Ar etməyib də kəndisin insan hesab edər.

MƏQSƏDİMİZ

MÜRŞİD ƏFƏNDİYƏ

Hakim idik, bir zamanlar or idik,
Düşmənlərə qarşı bir əjdər idik,
Lakin yüz il başqalara qul olduq.
Ruhdan düşdük, bir gül kimi pozulduq.

Amma yenə hürruz biz,
Arayırız Türküstanə gedən iz,
Qaldırmışız üç böyalı bir sancaq¹,
Yüksələcək bu yerlərdə bu ancaq.

Fikrimizdə yoxdur qovğa, təərrüz²,
Heç millətin hüququna təcavüz,
Haqqımıza toxunmazsa bir millət,
Ona qarşı biz bəsləyirik məhəbbət.

Haqqımıza, yurdumuzu toxunan
Bir millətə həp oluruz biz düşmən.
Haqqımızı müdafiə edəyirik,
Yurdumuzu hər şeydən çox sevirik.

Məqsədimiz hakim olmaq deyildir,
Heç millətə, heç bir qövmə, heç nəslə,
Məqsədimiz dünya bulmaq deyildir,
Qovğamız yox haqsız yerə heç köslə.

¹ Sancaq — bayraq

² Təərrüz — təcavüz

ƏSGƏR ŞƏRQİSİ

Əlimizdə can qurtaran tüfənglər,
Belimizdə dinamitli fişənglər,
Coşsun yenə əski polad yürəklər
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

Dalğalanır üç boyalı şu bayraq,
Hürriyyəti bərəkətli şu torpaq,
Sağlam bir inamla silah alaraq
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

Biz sağ ikən yaşayacaq yurdumuz,
Böyük bir ad qazanacaq ordumuz,
Həpimizin fədakarlıq borcumuz,
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

Silahlansın coşqun qanlı arslanlar,
Ortağa çıxsın yigit oğlanlar.
Girəməsin yurdumuza düşmənlər,
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

Yurudumuza girmək istər düşmənlər,
Zalım, cani, alçaq bir çox insanlar
Müstəbiddir, vəhşidirlər həp onlar,
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

Damarında varsa əgər türk qanı,
Silahınla məhv edərək düşməni,
Köksünü kər, saxla Azərbaycanı,
Haydı, qardaş sinirlərə qoşalım!

Biz əsgəriz həqiqətə qurbanız,
Biz əsgəriz, zalımlara düşmənisiz.
Biz əsgəriz, yurdumuza qəbəniz,
Haydı, qardaş, sinirlərə qoşalım!

BİR ƏSGƏRİN XİTABI

Bən əsgərə gedirəm, ana, neçin ağlarsan?
Bir əsgərin ürəyini, ana, neçin dağlarsan?
Bən yurduma sinirlərdə öldə silah növbətçiyəm,
Namusuma, millətimə və sizlərə gözətçiyəm.

Doğmadınmı sən bizləri bu gün üçün, annəciyim,
Axıtdığın göz yaşları bilməm neçin, annəciyim?
Bən əsgərəm etməliyəm yardım, kömək bu yurduma,
Siz salamat qalın, annə, bən gedirəm orduma.

☞

AZƏRBAYCAN ORDUSUNA

Göy yüzi qararmış, dağlar ağladı,
Aras və Kür həzin-həzin çağladı,
Cəsur qəlblər sanki bütün ölmüşdü,
Qafqas eli məzarlığa dönmüşdü.
Qətlü-qarət bəklənirdi hər zaman,
Coşmuyordu damarlarda əski qan,
Ovamızı düşmən almaq istərdi.
Qafqasın dağları bütün inlərdi.
Yabançılar Qafqasiyayı alırdı,
Çingiz oğulları yurdsuz qalırdı.
Döğdü lakin birdən şərqi günəşi,
Buldu ayrı düşmüş qardaş qardaşı,
Düşmənləri əzdin, ey şanlı ordu,
Canlandırdın ruhsuz qalmış şu yurdu.
Məğlubiyyət düşmən qəlbini dəldi,
Qafqasiyada sancaqanaz yüksəldi.
Ey binlərcə əlsiz müsəlmanları
Ölümdən qurtaran şərqi arslanları,
Ordusu pozulmuş düşmən yox olsun,
Zəfərin, şöhrətin tarixlə dolsun.

ATALARA!

Gənc oğlunu qadın kibi kizlətmə,
Türk adını təhqir etmə, kirlətmə.
Olmalıyız sinirlərdə növbətçi,
Girəməsin yurdumuza yabançı.

Yardım lazım şu millətə saf qanla,
Xidmət lazım şu vətənə vicdanla,
Yurdumuzu qorumalı gənc ərlər
Komandanlar, önbaşılar, nəfərlər.
Müəllimlər, mühərrirlər¹, şairlər.
Əkinçilər, sənətkarlar, şagirdlər.

Erkək deyil əsgərlikdən qaçanlar,
Əsgər ver oğlunu olsun bayraqdar.
Bu öylə bir zamandır qadınlar,
Məktəblilər və məktəbli xanımlar.
Tər içində çapalayan işçilər,
Torpaqları alt-üst edən cütçülər,
Ziyalılar, oxumuşlar, xacələr²,
Səksən yaşlı ixtiyarlar, qocalar
Vətən, vətən! — deyə bayraq qaldırmış,
Öz yurdunu düşmənlərdən saldırmış.
Və deyir ki: artıq, hürüz, hürüz biz,
Ey düşmənlər! Müstəqiliz. Artıq biz.
Biz millətə xor göz ilə baxmayın,
Keçən keçdi, bizi cöcük saymayın.
Şimdi siz də, ey möhtərəm atalar!
Əsgərlikdən qaçırmayın gəncləri.
Böyütmüşdür bu gün üçün analar
Türk adını daşıyan şu ərləri.

¹ Mühərrir — qəzetçi, jurnalist

² Xacə — bilikli, alim

MİLLƏTİMƏ

Bundan sonra sancağımın yüksəlməyə haqqı var,
Azərilər yaşamağa istedadlı göründü.
Vətənimə alqışlasın Xəzərdəki dalğalar,
Azərbaycan üç boyalı sancaqlara büründü.

Qara dəniz sahilindən göndərilir təbriklər,
Kəndisini Avropaya tanıtdıran yurduma,
Yazılıyır Gürcüstandan və İrandan təriflər,
Salam olsun sancağıma, millətimə, orduma.

Bundan sonra yurdumdakı cəsur gənclər, qocalar
Çalışsınlar yorulmaz və sarsılmaz bir inamla.
Bundan sonra yurdumdakı ziyalılar, xacələr,
Məktəblərə yürüsünlər sağlam və saf vicdanla.

Biliksizlər çalışsınlar yorulmaz bir biləklə,
Əhaliyə kotan yapan bir dəmirçi olsunlar.
Bilicilər düşünsünlər usanmaz bir yürəklə,
Millətimin səadətiyəcün şeylər bulsunlar.

Mühərrirlər gecələri düşüncəyə dalaraq
İnsanlara ön xeyirli məqalələr yazsınlar,
Sərvətlilər öksüzlərin hallarına yanaraq
Qaçqınların yardımına, fəryadına çatsınlar.

Çingizlərin, Teymurlərin tarixini yaradan,
Bu sancağı yürəklərdə türk oğludur yaşadan.
Babamızdan miras qalan bizə budur, bu sancaq!
Yurdumuzda, elimizdə yüksələcək bu ancaq.

20 kanuni-sani. Gəncə.

TÜRK ORDUSUNA

Şanlı Türk ordusu, cavan ərlər,
 Hər bir işdə əcəb mahirlər.
 Fəthiniz qıldı bizləri dilşad,
 Cümleyi-islama sizsiniz imdad,
 Sizi görcək şu firqeyi-üdvən¹,
 Bax nasıl oldu dəhrdə² nalan.
 İştə aciz qalıbdı zaru zəban,
 İtirib əqlini misali-cünun.
 Diləyir şimdi gör necə imdad,
 Bizlərə xunriz³ olan cəllad.
 Eyliyirlərmi mazini bir yad?
 Yox idi bizlərə edən imdad.
 Həpimiz pək əlil və nalandı,
 Malımız zalimanə talandı,
 Həpimiz qalmış idi sərgərdan,
 Edərkən dildə naləvü-əfqan.
 Etdilər bihesab qarətlər.
 Başaçıq qaldı cümlə övrətlər.
 Çoxları qaldı bisərü-saman,
 Çölləri mənzil etdilər o zaman.
 Onları tutdu çünki nanü-nəmək,
 Gəldi islama işte güclü kömək.
 İntiqam aldı işte tiranə,
 Düşməni məhv edib dilaranə.
 Cəngdə fəthə oldunuz talib,
 Düşməne gəldiniz o dəm qalib.
 Sizə yar oldu qadiri-qəhhar⁴.

Oldu həm sizlərə əvət, sərkar.
 Həmlə etdiz misali-şirü-pələng,
 Atəş açdız, atıldı tup və tüfəng.
 Pulemyot, əldə tiğü-tizü-xədəng¹
 Zabitani - giram edib ahəng:
 Şanlı əsgər, hücum edib yallah...
 Arş irəli, yallah, bismillah...
 Cümlə əsgər hücum edib ol dəm,
 Qırdılar, düşməni qədəmbəqədəm.
 Ta ki oldu ədu pərakəndə,
 Qalmaqda tabı, qüdrəti təndə.
 Olmaqda çün müqavimət asan,
 Aldı onlar vaporlarında məkan.
 Səmti-dəryaya qaçdılar o zaman,
 Qurtarıb tapdılar orada iman.
 Qandılar Türkün ol zaman gücünü,
 Gördülər çünki süngülər ucunu.
 Yaşasın cümleyi-Türkün övladı,
 Yaşasın hər nə vardır əfradı!²
 Yaşa, ey şanlı zabitani-giram,
 Biliniz, sizlədir bütün islam.
 Fəthiniz etdi bizləri əhya³,
 Olmayız başqa arzu cuya⁴.
 Sizə layiqdi can verək qurban,
 Bizlərə verdiniz əvət yeni can.
 Şaddır işte cümleyi-pirü cavan,
 Pək fərəhnaq cümləmiz, xəndan.
 Sizi alqışlayır bütün islam.
 Şakir etsin bununla xətm-i-kəlam:
 Yaşasın şanlı ordu, var olsun!
 Düşməni hər zamanda xar olsun!

¹ *Firqə* — bölük, dəstə; *firqeyi-üdvən* — düşmənçilik, yağlıq
 edən dəstə, qoşun

² *Dəhr* — dünya, yer

³ *Xunriz* — qantəən, cəllad

⁴ *Qəhhar* — güclü, qüdrətli; məcbur edən

¹ *Tiğü-tizü-xədəng* — iti, qantökən qılınc

² *Əfrad* — fərdlər

³ *Əhya* — yeniləşmə, dirilmə, bərpa etmə

⁴ *Cu(y)* — axtaran, araşdırın

TÜRKÜN DƏRDİ

Bu günün gənclərinə

Fövqümdə oynayan bir qara bulud,
Yurdun bağrına bin yaşlar saçıyor...
Dərd qanmayan şu iyid, şu canlı tabut,
Yölüm dünyasına yollar açıyor...

Mazi¹ sevinclə daim gülümsər,
Fəqət pək hüznü, pək qəmlidir hal.
Müdhiş bir uçurum, işte istiqbal.
Hər bir düşüncəyə zəhərlər səpər.

Yarın² pək sislidir bir şey bilinməz,
Bilinməyən şeylər qorxulu olur.
Həyat bir aləm ki, qəmdən silinməz.
Bu aləm qayğılarla dopdoludur.

İşte həyat ilə çarpışmaq üçün
Sarsılmaz imanlar, möhkəm qüvvətlər,
Aydın düşüncələr, nurlu hikmətlər
Lazımdır bunlar həp mütləqasının.

Ey münəvvər gənlik, kəndinə aid...
Bu gün etməz isən fikrini təcdir³,
Qəlbinə soxmazsan həyat hissini,
Yarın bir əjdaha qəhr edər səni!

*Bakı, 1 təşrini - sani 1334*¹ *Mazi* — keçmiş (zaman)² *Yarın* — sabah, gələcək³ *Təcdir* — yenilətmə, təzələtmə

YÜZ İL İDİ

Qara bulud yüz il idi bürümüşdü vətəni:
Təbib sular, saf bulaqlar bir zindənda qalmışdı.
Göy bağçalı, sərt qayalı, qarlı dağlar elini
Xain elli yabançının zəncirləri sarmışdı.

Məsrur¹ günəş qart dağların arxasından çıxaraq,
Əsir ellər obasından qar arayırdı keçərkən.
Yüz yil idi harr² nurunu bu vətənə saçmıyaraq
Keçirdi o gözəl pəri əsirləri görməzdən.

Yüz il idi yaşıl dağlar ellərini görməzdi,
Ulu çinar çağırmazdı kölgəsinə adamı.
Yüz il idi sərın sudan qoyunumuz içməzdi;
Bir ürəkdən türkü deyib çağırmazdı çobanı.

Yüz il idi gülməz idik, vətən idi yaralı,
Böyük Cavad, Şamillərin qulaq verən səsinə.
Yüz il idi: O şimalın ikibaşlı qartalı
Dəmir dırnaq batırılmışdı bu vətənin köksünə.

Yüz il idi: yalvarışı ulu tanrı haqladı,
Mövla³ verdi zalımlara etdiyinin cəzasın.
Yüz il idi yaramazı bir dost əli bağladı,
Əziz vətən, o gözəl qız indi atdı qarasın.

Gəncə, 15 mayıs.

☪

¹ *Məsrur* — şad, şən² *Harr* — isti, qızgın, yandırıcı, hərəretli³ *Mövla* — sahib, yiyə; cənab, ağa

AZƏRBAYCANLIYA

Hörmətli NƏSİB BƏYƏ

Ey vətəndaş, bu gün sənin taleyinə
Vicdanları aydınlatan yıldız toğur.
Ey qafqazlı, sənin yuca afətindən
Bir əbədi sönməyəcək yıldız toğur.
O yıldız ki, onun üçün bəşəriyyət
Tarixində dəryalarca qan axıtmış.
Doğmuş onun şəfqətindən qaç məmləkət,
Bir çoxları qərğ olaraq yerə batmış.
Bu gün sən də insanlığa addım atdın,
Müstəqillə yaşamanı salamlatdın.
Bundan sora Azərbaycan ölkəsində
İstiqlalın, hüriyyətin gölgəsində
Sənin dəxi bir müqəddəs vətənin var,
Bayrağın var buludlardan yuca qalxar.
İstiqlalın Şərqə işıq saçacaqdır,
Sənin dəxi Milli Şuran olacaqdır.
Şimdi sənın daşdığı böyük adı
Alqışlayır Qafqasiyanın dağı, daşı,
Xəzər suyu bayrağını salamladı,
Sevin azad Azərbaycan vətəndaşı.

☪

BAYRAQ

Yüksəl, ey rayəti¹-ülvi, yüksəl,
Ən uca zirvədə seyr et, parla!
Yoxdur çəkdiyın ələmə bədal²

¹ *Rayət* — bayraq, ələm

² *Bədal* — əvəz, yerini tutan

Əski tarixini bir xatırla.
Yaşa, ey şanlı füzəvən bayraq,
Doğdu sayəndə bu gün bir ölkə.
Mavi, al, səbz ziyalar saçaraq
Hər zaman üstümüzə sal kölgə.
Səcdə et, ey geniş, azadə dəniz,
Əyilin, ey başı almaz dağlar,
Əyilin, səcdə edin siz həpiniz.
Dərələr, çaylar, əkinlər, bağlar,
Yucalır göylərədək bayrağımız.
Olub azadə gözəl toprağımız,
Bütün övladına zəhmət saçacaq.
Yüksəl, ey rayəti-ülvi, yüksəl!
Yüksəl, ey qayeyi-ümmid, yüksəl!
Yaşa minlərcə, mübarək bayraq!

☪

İDEAL

Ağlayır ixtiyar ərəb qadını,
Oğlu bəstərdə¹ müztərib yatır.
— Gedəlim, dur tüəf² Kəbə üçün,
İştə axşamladı, Günəş batıyor.
— Annə, bən xəstəyəm, bilirən sən,
İnləyir ruhum, ağlamaq kərəm.
Anlamam heç şey, anlamam, yalnız
Bir gözəl eşqinə giriftərəm.
— Gedəlim, qalx, tüəf Kəbə üçün
Bax, nasıl şövq ilə yürür hüccac³.
Cümlə derlər şəfası zəməzəmdir.
Sana iştə edər fəqət o əlac.

¹ *Bəstər* — yataq, yorğan-döşək

² *Tüəf* — əvəzsiz, misli-bərabəri olmayan

³ *Hüccac* — hacılar

Varalım, sidq ilə öpüb həcəri¹,
 Boşla könlündəki qəmi, kədəri.
 — Annə, qarşımda məhv olur aləm.
 Yenə, bax, sevdigim mücəssəm olur.
 Onu qeyb eyləsəm əgər bir dəm,
 Yedigim zəhr, içdigim səm² olur.
 Annə, bax, bax, nəsil gözəl qızıdır,
 San şəfəqdən yaranma nurdur.
 Zöhrədir, o, işıqlı yıldızdır.
 O, mələkdir və ya ki huridir.
 Annə, bir bax, nasıl gözəl gülüyor,
 Açılır gül kibi onun dodağı.
 Nə qədər şuxdur desəm, layiq,
 Qönçələrlə muhat³ gül budağı,
 Hələ bax, bax da seyr et əndamın,
 Şübhəsiz, növü-şükufə zanbaqdır.
 Nəyə təşbihi var onun əcəba?
 O, pəridir, o, hüsnü-mütləqdir.
 Annə, bir bax, nasıl gözəl dırıyor,
 Nə qədər asimanidir, nətəri.
 Ah, lütf et, uzaqlaşıb getmə!
 Bəni topraq sanıb da qəhr etmə.
 Annəm! Ey vah, uzaqlaşıb gediyor,
 O şəfəq qaraldı da soluyor.
 Uçuyor, işte aşınayı xəyal,
 O həqiqət dönüb xəyad oluyor.
 Buraxın, bən dəxi uçub gedəlim,
 Bax, nasıl od tutub yanır sinəm,
 Yandırır bu od qanadlarımı,
 Qalxa bilməm ki, xəstəyəm, Annəm!..."
 — Bu nə dəhşətli hal, aman oğlum
 Əcəba çıldırıbmıdır. Ey vah.
 Bir qədər ağlayıb dua etsəm,

¹ Həcər — daş

² Səm, səmm — zəhər, ağı

³ Mühat — dövrəyə alınmış, əhatə olunmuş

Bir şəfa versə bəlkə Beytullah —
 Necə kim oğlunun susuzluğunu
 Görərik ağlamışdı hacı,
 Axmağa başlayıb o dəm zəməzəm.
 Çağlamışdı o cuyi qüdrət əsəri...
 Öylə suzişli¹ ağlayırdı qadın,
 Xəstə, yangın görünə övladın.

— Annə! Bax, bax, təcəssüm etdi yenə,
 Yenə görsəndi qanlı gözlərimə.
 Ah, insafsız, uzaqlaşma.
 Bir qulaq ver də bəri sözlərimə,
 — Kimdir, oğlum o —
 "— Qayeyi-amal" —
 — Adı yoxdurmu? Söylə bir.
 — "İdeal!"

Baki.

☪

GETMƏ

Qardaşım H.C.bəyə

Getmə, bir an təvəqqüf² et, getmə!
 Bizi sahilə yasa qərq etmə.
 Ey qayıq, bax, tərəhhüm³ et də bizə,
 Gəl aparma o afəti dənizə.
 Dur, dayan, saxla bir kürəklərini,
 Dalğalarda nihan olub itmə.
 Bunca aşıqlərin ürəklərini
 İntizarü-ələmlə incitmə.

¹ Suziş — ürək yangısı

² Təvəqqüf — dayanma, dayanıb qalma

³ Tərəhhüm — yazığı gəlmə, rəhm etmə

Səni təqib edən nəzərlərə bax.
 Həpsi məğmum¹, münfəil², islaq.
 O nəzərlərdə yalvarış doludur.
 Getmə, lütf, dənizdə qorxuludur.
 Bir saqın... Yox, saqınmadan gedəcək.
 O pəri qız, dənəizdə açma çiçək.
 Dalğalar, siz toxunmayın qayığa,
 Su pərisi dənizdə bir gəzsin.
 Qarşı çıxdıqca hər kiçik dalğa,
 Onu qəhr ilə çeynəsin, əzsin...
 Gediyor, bax, qayıq uzaqlaşıyor,
 Uçuyor, dalğacıqları aşiyor.
 Əgilir, doğrulur, şitab³ ediyor,
 Çırpınır, sanki iztirab ediyor.
 Süzülür, işte qalxdı, bax, endi.
 Bir evin arxasında gizləndi.
 Mane olma, çəkil, sən ey xanə,
 Səni tikmiş ya hankı divano?
 Kəsiləydi əlin, sən ey memar.
 Böylə bir xanə tikdiyin yerdə...
 O nəzərlər nə bəkləyər, nə umar?
 O qayıq bir görünsə, ah, bir də...

"ÖPƏR, KİM BİLİR, BƏLKƏ BİR XÜLYA"

... Öpər daima bərhəvəs dalğalar
 Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.
 Əcəp, titrədir müztərib rüzigar.
 Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.

¹ *Məğmum* — qəmli, qüssəli, məhzun

² *Münfəil* — bir şeydən təsirlənmiş, həyəcanlanmış

³ *Şitab* — tələsmə, sürətlə getmə

Qayıqdan əyil, zülfünü tək suya.
 Düşün öylə asudə dal uyğuya.
 Öpər, kim bilir, bəlkə bir xülya
 Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.

Pərişan tökülmüş suya yörgülər
 Sevincdən dəniz sanki ağlar, gülər.
 Hərərətlə hər dalğa öpmək dilər
 Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.

Kiçik dalğalar çırpınır təknoyə
 O sevdəyi-rəqsani tutsun deyə.
 Gəlir, can atır, sөy edir görməyə
 Çözülmüş, dağılmış, ipək saçları.

30 iyul 1919

S. bəyə

Yaşamaq, çalışmaq quru, boş xəyal,
 "Varlıqımı, yoxluqmu?" işte bir sual
 Barı son dəqiqə yüksək ideal
 Nurunu alınma saçdı, saçmadı?

Bax çiçəklər açmış, donanmış¹ hər yer,
 Hər yapraq yaşayış pək gözəldir der,
 Gələyim, baqalım, yanında yer var
 Türbəndə sarmaşıq açdı, açmadı?

Gecə göyə baxdım, gördüm yıldızı,
 Dərdinlə ağları göylərin qızı.
 Qəlbini acıdan zəhərli suzu²
 Söylə, son nəfəsdə qaçdı, qaçmadı?

¹ *Donanmış* — burada, dona bürünmüş, al-əlvan geyinmiş

² *Suz* — yanğı, qüssə, göynərti

Vaxtsiz solmuş gülə bülbüllər ağlar,
Matəmə batdımı o qara bağlar?
Dumanla bürülmüş həşəmətli tağlar
Üstünə kölgələr saldı, salmadı?

Səni məftun etdi göydəki mələk,
Sən də getdin artıq, dönməzsən, demək.
Qırılmış kamança, solmuş bir çiçək
Bu dünyadan murad aldı, almadı?

Bu gizli əsrarı varmı anlamış:
Hələ ilk baharkən heç gəlirmi qış?
O ülvi təbiət, səmimi baxış
Bir kəsin yadında qalmış, qalmamış?

BİR TÜRK YOLÇUSU DEYİR Kİ:

Çox dolaşdım əski şərqin yölü, hissiz yurdunu
Sübh olmuşdu, fəqət yenə bir oyanıq görmədim.
Anlamazdı kimsə onun o şəbbəli dərini,
Ağlamazdı ona kimsə, qəlbi yanıq görmədim.

Dedilər ki, öksüz şərqin xəzan görmüş bağında
Yeni başdan qızıl güllər, yasəmənlər açacaq.
Bu qaranlıq gecələrin issiz, donğun çağında
Almas yıldız toğacaq da, ənqa¹ yıldız saçacaq.

Dedilər, Azərbaycan türklərinin əlində
Əski atəş yenni başdan alovlanmış, coşmuşdur.
Vəhşi Qafqaz dağlarının o bükülmüş telində
Bir türk oğlu taleyinin arxasınca qoşmuşdur.

¹ Ənqa — Qaf dağında yaşayan əfsanəvi quş

Əvət, əvət, bu gün şərqə Kəbə olan bu ölkə
Yenə bir gün atəş ilə, alov ilə yanacaq,
Bütün Turan, oğuz nəslı, hətta bütün şərq bəlkə
Yenə onu təqdis¹ ilə ziyarətə sanacaq.

Ey türk oğlu! Səni tanrın şərqə hadi² göndərdi,
Yatmış yuridu qardaş kibi titrət, qaldır, oyandır.
Yeni, məsud bir həyata dəvət eylə hər fərdi,
Yüregində sönməyəcək bir təbii od yandır...

QARABAĞ XAİNLƏRİNƏ

Yucalır göylərə həşəmətli, mübarək qayalar
Qarlar altında məhabətlə³ parıldar hər dağ.
Dərələr, məşcərələr⁴, vəhşi qaranlıq kahalar,
Yeni qiymətli, fəzilətli bir ölkə: "Qarabağ"
Uçuyor onda qurur ilə bütün qartallar.
Nərə baxsan, meşə var, çay var, ağac var, dağ var.
Hər səda əks eləsə, dağlara əlan oluyor.
Sanki hər bir daşı söylər də qəzəlүxan oluyor.
Qarabağ şerlərin, nəğmələrin məskənidir,
Vaqifin, Asilərin türbəsidir, mədfənidir⁵.
Qarabağ — yəni qəsaid və qəzəl dəryası,
Azəri tacının ən şəşədar⁶ alması.
Çəkil, ey çöhreyii-əlması dutan sənc, çəkil.
Çəkil, ey əllərini, xəncərini qanla yuyan,
Heç oyanmazmı məgər zənn ediyorsən uyuyan?
Çəkil, ey göyləri bərbad eliyən qarətəkar
Dul qadın kəsməklə məğrur olamaz bir əsgər!

¹ Təqdis — müqəddəs sayma, əziz tutma

² Hadi — yölgöstərən, istiqamət verən

³ Məhabətlə — əzəmətlə, vüqarlı görkəmlə

⁴ Məşcər — kolluq, burada; meşəlik

⁵ Mədfən — gor, qəbir

⁶ Şəşədar — parlaq, parıltılı

QAFQAS TÜRKÜSÜ

1

Hər guşəndə bin çiçəkli bağçalar var,
Göyləriyin günəşindən güllər yağardı,
Dağlarıyin yaşıl saçı neçin ağardı?
Gecələrin neçin həsrət çəkir hilala?
Səni türkün hicranımı qoydu bu hala?

2

Gözəl Qafqas, yetər bu yas uyqusu, oyan;
Bənizin solmuş, düşmənlərin qanilə boyan;
Bayraq kibi qırmızı ol, günəş kibi yan!
Sarı türkün gətirdiyi parlaq hilala,
Səni onun hicranımı qoydu bu hala?

3

Al dodaqlar mavi göylərə dua oxusun,
Pənbə öllər yaran üçün şallar toxusun,
Hər igid ər qılıncına bərk əllə qoşsun,
Tanrı artıq bir nəhayət versin bu hala,
Səni çapuq qovuşdursun gözəl hilala.

6 kanun 1330 1h

AZƏRBAYCAN. VƏTƏN ŞƏRQİSİ

Azərbaycan torpağıdır türk yurdunun ürəyi,
Hifz etməli o ölkəni nasıl gözün bəbəyi.
Tarixə bax, unutma sən ulu baba, dədəyi.
Qan tökmüşlər bu vətənçün, həp çəkmişlər əməyi.
Vətən üçün, millət üçün gənclər getdi əsgərə,
Könüllü get sən də yazıl o mübarək səfərə.

Qatarı sal, atını min, tufəngi al əlinə,
Babalardan irs qalan qılıncı tax belinə,
Bir yabançı qədəm qoymaq istər isə elinə,
Bəhri-Xəzər coşub-daşar, tab gətirməz selinə.
Vətən üçün, millət üçün gənclər getdi əsgərə,
Könüllü get sən də yazıl o mübarək səfərə.

Bir hüdudün İsgəndərin səddi – qarlı Dağıstan,
Hər daşının dalısında yatmış yüzlərcə aslan.
Bir hüdudun Şiri-Xurşid – qədim tarixli İran,
Bir hüdudun cənnət bağı, o qəncəli Gürcüstan.
Vətən üçün, millət üçün gənclər getdi əsgərə,
Könüllü get əsgər yazıl o mübarək səfərə.

Hisar¹ - fələk Gəncə dağı Koroğlunun yatağı,
Qayasına çıxıb tikmiş tərhan kimi otağı,
Şəhur, Ordubad, Naxçıvan Azərbaycan budağı,
Qoyma girsin o mübarək yerə düşmən ayağı.
Vətən üçün, millət üçün gənclər getdi əsgərə,
Könüllü get sən də yazıl o mübarək səfərə.

¹ Hisar — hasar

Cənab allah tapşırırmışdır bu yerləri əmanət,
Vəzifəmiz qoruq çəkmək, saxlamaqdır səlamət.
Çalışayım, yurdumuza göstəreyim sədaqət.
Hər müşkülü asan edər çalışmaqla mətənət.
Vətən üçün, millət üçün gənclər getdi əsgərə,
Şəhid olsan adın düşər tarixilə dəftərə.

Bakı, 30 yanvar 1920.

DƏRDLİ ŞAİR

YÜRƏKLƏRƏ

Kövrək sinir, qorxaq üz
Əsirliyin payıdır!
Satma gözəl yurdunu,
O, cənnətin tayıdır!

Könül vermə yada sən!
Çeynənir kən Vətənin,
Unutma ki, dünyanın
Çox yarısı düşmənin.

Nə düşmüşsən, maralım,
Yüksək şüar pişinə?!
Şüar səni ilk boğar
Yaramazsan işinə.

Qoru, sağlam qollar ilə
Torpağını, daşını.
Tutduğun yol doğrudur,
Əymə, əymə başını!...

Bağladınsa könlünü
Sevdiyinin telinə,
Qoyma bir yad sarılısın
Onun incə belinə.

Unutma ki, ötər, gedər
Dənizdəki fırtına.
Sahillərlə çarpışan
Dalğalardan sorsana!

SEYİD HÜSEYN

HƏZİN BİR XATİRƏ.

"İSMAİLİYYƏ"

Bakı bələdiyyəsi mərhum Musa Nağıyev varislərinə müraciətlə "İsmailiyyə" binasının "qorxulu" olduğundan bəhslə onun dağıdılmasına müsaidə verilməsini istəmiş, varislər də buna maneət etməyəcəklərini bildirmişlər. Bu xüsus Bakı müsəlman cəmiyyəti - xeyriyyəsinə ixtar edilmiş, "İsmailiyyə"nin üst qatının sökülərək "zərərsiz" bir halda vəzətdirilməsi arzu edildiyindən cəmiyyəti-xeyriyyə idarəsi də "İsmailiyyə" binasının ətrafına ağacdən hasar çəkilməsini təhd-qərara almışdır. Bununla bərabər qabil bənnalar aranılır ki, "İsmailiyyə"yi söksün. Bir komissiyon intixab edilmiş ki, onun ənqazindən qalan əşyasını satsın.

Biz bunları, bu məlumatı son bir ayın ərz-müddətində nəşr edilib gəlməkdə olan qəzetə həvadislərində oxuduq.

Keçən gecə həqiqir, fələkzədə öksüz bir qızın saçları kibi dağınıq, fikr və xəyalım kibi hal – məşuşda bulunan

pərişan odamda əgləşib "İsmailiyyə" binasına, o Azərbaycan milləti–hürriyyət və istiqlal uğrunda şəhid düşmüş qəhrəmanlar kibi düşmənin amansız qurşunlarına köksünü sipər edən binaya nəzər pəncərəyi açaraq, onu seyr ediyor, düşünüyor, həm də onun dağıdılması haqqında olan axırıncı qərarı qəzetədə oxuyaraq düşünüyordum.

Bir dürlü bilməyirəm, səbəbini anlamayıram ki, bəni nə kibi şeylər, nə kibi əlaqələr "İsmailiyyə" binasına bağlayıb mərbut etmişdir ki, onun sökülüb dağılması fəqərəsi, onun yandırılıb xarabazara döndürülməsi qədər bəni mü-təəssir etmişdir. Düşünüyör, həm də fikirsiz, qayəsiz və mouzəsiz olaraq düşünüyordum. Xəyalım bir çox geri getmiş, bir çox xatirələr ilə məşğul olmuşdu. Nəzərimdə bir taqım rəngarəng şəkillər və mənzərələr tərsim edilirdi. Bən "İsmailiyyə" binasının çox da uzun olmayan tarixçə-sini, 18-20 sənəlik bir həyatını, tərcümeyi-halını gözümün önündə təcəssüm etdiriyordum.

Bən "İsmailiyyə"nin o günlərini düşünüyordum ki, orası açıq bir yerdən, boş bir düzəngahdan şəhərimizin mərkəzində vəqə olmuş bir boşluqdan ibarət idi. Ta əski zamanlardan orası ətraf köylərdən, uzaq mahallardan gələn gətiricilərin bir mərkəzi, bir bazarı idi. O zamanlar bura "Qapandibi" adı ilə məruf idi. Bura Qubadan, Şamaxıdan ta Ağdaş və Ərş uyezdindən taxıl, alma, quzu sair bu kibi şeylər gətirilib satırdı.

"Qapandibi" şəhərimizin mərkəzində rus mədəniyyətinin təsirinə heç bir növ ilə tabe olmayaraq özünün ruhunu, təbiət və xasiyyətini mühafizə etmiş bir parça, yevropalaşmış Bakı şəhərində şərqin bir nümunəsini göstərən bir mənzərə idi.

Burada hər zaman gövdəsini yerə sərmiş və boyunlarını kəmal–özmiyyətlə dik tutmuş qara gözlü dövələrin istirahət etdiklərini, müdhış və mühib buynuzlu kəllərin yanını üstə yatıb kövşədiklərini görmək olurdu. Hər zaman burada dövə qatarlarının şərq özəmət və ehtişamını dərxətirə etdirən zəng və zıncırovlarının həzin səsləri, kəl ara-

baları təkərlərinin munis, ruhnəvaz bir musiqi qədər munis cırıltıları eşidiliyordu.

Hələ gecələr "Qapandibi"nin nə qədər başqalaşdığından, nə qədər səmimiləşdiyindən bəhs etmək istəmirəm. Siz gərək o zaman Azərbaycanın müxtəlif nöqtələrindən gəlmiş müxtəlif ləhcəli köylülərin, o yek – digərinə "qonaq" olanların yatmış dövələr arasında od yandırır başına toplaşdıqlarını və söhbət etdiklərini görə idiniz ki, bəni imdi başa düşə idiniz.

Hələ qurban bayramı ərəfəsində "Qapandibi" özgə bir hal alıyordu.

Satılmaq üçün Bakı bazarına gətirilən qurbanlıq qonunlar hər buraya toplanırdı. Bunların mənzərəsi daha dilbərənə, daha şairənə oliyordu.

Mən daha cocuq ikən təxminə bir igirmi il əvvəl eşitmişdim ki, Bakı şəhər idarəsi "Qapandibi" bazarını məscid bina etmək üçün Bakı müsəlmanlarına güzəşt etmişdir. Lakin nədən isə, bir dürlü təfəsilatını şimdiki bilməyirəm. Məscid tikilmək məsələsi bir qədər təxirə uğradı. Sonra Bakıda təşkil edilmiş olan müsəlman cəmiyyəti - xeyriyyəsi istifadəsiz bir halda qalan şu "Qapandibi"dən hom maddi istifadə etmək, hom də təkrar əldən çıxınmamaq üçün bələdiyyənin müsaidəsiylə oraya sahiblənilib xırda alış-verişçilərə müəyyən vaqtdək icarəyə verdi. Böyük qapan tərəzisi orada qalmaqla ətrafında ağacdən dükənlər və budkalar yapıldı. Bu kərrə "Qapandibi" ismi Şeytanbazar adına məbdəl oldu. Artıq burası Şeytanbazar olmuşdu.

Bir kərrə, yadımdadır, yanılmayırsam, 1908-ci sənədə idi, Mövlud bayramı münasibətilə indiki parlaman binasının ərəkəri böyük salonunda görüş məclisi tərtib edilmişdi. Şu məclisdə cəmətə bir xoş xəbər, bir bəşarət verildi. Bu xəbəri verən Hacı Zeynalabdin Tağıyev cənabları idi. Hacı cənabları deyirdilər:

– Şeytanbazarı artıq məscid tikilməyəcək. Burası cəmiyyəti - xeyriyyə üçün bir bina yapılacaqdır. Bunun da bütün xərcini mərhum oğlu Ağa İsmayılın bəqayi-namı olmaq üzrə məclisdə hazır bulunan Musa Nağıyev öz öhdəsinə götürəcəkdir.

Hacının bu nitqi hazirun (məclisdəkilər, iştirakçılar — A.B.) tərəfindən alqışlanmış, Musa Nağıyev də edəcəyi işbu böyük ehsan və ianədən tolayı ayrıca təqdir edilmişdi. Hətta bina edilməsi təsvir olunan İsmailiyyə binasının müsəddiğ plan və nəqşəsi də haman məclisdə divardan asılmışdı.

Bu tarixdən sonra haçan binaya başlanacağını kəmal - səbrsizliklə gözləyir, hərdən bir qəzetə sütunlarında, həvadis qismində bu binanın nə surlə işinə başlanacağını gördükdə onu maraqla təqib ediyordum. Hətta o zamanlar nəşr edilməkdə olan "Tazə həyat" qəzetəsində əlinə yeni qələm almaqda olan acizləri ərzi-şükran kibi bir şey də yazmışdı.

İsmailiyyənin ilk bina qoymaq mərasimi qayət tənəli surətdə vəqə olmuşdu.

Taxta dükanlar və budkalar sökülmüş, qapan tərəzisi oradan köçürülmüş, o vəsi yerin ətrafına imdi çəkilməkdə olan kibi ağac hasar çəkilmişdi. Torpağı qazılıb dışarı çıxarılmışdı.

Bina qoymaq mərasimində Bakının bir çox əyan və oşrəfi, bələdiyyə rəisi, oprava əzası, Bakı qradonaçalniki və valisi, mülki və əsgəri, bir çox məmurlar və sahib-mənsəblər, Bakıda mövcud rus, erməni, yəhudi, polyak və sairə cəmiyyətlərinin nümayəndələri, bir çox camaat xadimi və ziyalıları iştirak ediyordular. Bəz nitq söyləndi. Səbiq Bakı qazisi Ağa Mir Məhəmməd Kərim cənabları kəndilərinə xas əzəmətli bir əda ilə ibtida Rusiya çarı Nikolayı və xanədanını düa ilə İsmailiyyə binasına başlamasını dualadılar. Buna mütəaqib İsmailiyyə binasına birinci daş qoyuldu. Bu daş da Musa Nağıyev əlilə qoyuldu. Sonra orada iştirak edənlər də genə fəxri olaraq İsmailiyyə bi-

nasına birər daşlar qoydular. Böyləliklə, rəsmi surətdə İsmailiyyənin tikilməsi başladı.

Günlər, aylar, illər keçdi. İsmailiyyə binası təcridə tikiliyordu. Acizləri hər zaman kəndi şəxsi işim kibi onu təqib ediyordum. Orada olan və baş verən xoş və narəva hadisələrə şahid oldum. Böyləliklə İsmailiyyə binası dörd illik bir zaman içərisində tamam olaraq başa gəldi. Onun üzərində cəli xətt ilə yazılmış.

Və an səiyə suf yeri

Və an lis lalanesan ala masəi

Həqiqətləri ta uzaqlardan parlamaqda, hər kəsin nəzər-diqqətini cəlb etməkdə idi.

Bu tarixdən sonra İsmailiyyə binası ictimai həyata başladı. Birinci olaraq cəmiyyəti - xeyriyyə idarəsi və dəftərxanası oraya daşındı. Ona mütəaqib Bakıda mövcud bütün maarif cəmiyyətlərinə orada yer verildi. Yersiz qalan "Səadət" ruhani cəmiyyəti məktəbini İsmailiyyəyə köçürdü. "Nicat" və "Səfa" maarif cəmiyyətləri idarə və dəftərxanalarını orada yerləşdirdilər.

Böyük müharibə başlandı. Bakı sərvətdarları rus hökumət - müstəbidanəsinə kəndi ixlas obu ditkaranelərini göstərmək məqsədilə bir fədakarlıqda bulunmaq, bir xidmət göstərmək istədilər. Bunun üçün özünün hüsnü - lətafəti ilə, nəqş və nigarilə Bakının birinci dərəcəli binalarından mədud olan İsmailiyyəyi əsgəri bir xəstəxana halına salamya qərar verdilər. Orada yerləşən "Səadət" məktəbini, maarif cəmiyyətlərini həp dışarı çıxartdılar.

Birinci kərə olaraq İsmailiyyənin o möhtəşəm salonunda açılmış olan xəstəxananın rəsmi-güşadı vəqə oldu. Rəsmi-güşadda bir çox Bakı əyanı hazır bulunurdu. Bakı qazisinin Nikolay və xanədanına etdiyi duasını mütəaqib "Busə təsəriyə xərani" nəğməsinin türkcəyə tərcüməsi oxundu. Artıq İsmailiyyə binası Qafqaz cəbhəsində yaranan saldatlara xidmət ediyordu.

Zavallı İsmailiyyə bir çox zaman rus saldatlarının məskəni oldu. Hətta onun divarlarının birisində qarşısında

xəfif bir mum yanmaqda olan həzrət İsanın rəsmi də asılmışdı. İsmailiyyədən səhər və axşam çağları rus saldatlarının duası və əsgəri nəğmələri səsi eşidiliyordu.

İsmailiyyə binası Qars və Ərdəhan hərzbəzələrinə müavinət və qardaşlıq əlini uzatmaqla xalq arasında məşhur oldu. Azərbaycanın hər yerindən zavallı qardaşlara yardım üçün ianələr gəliyordu. "Qardaş köməyi" günü təsis edildi. Qars və Ərdəhan çöllərindən bir çox sahibsiz qalmış cocuqları İsmailiyyə binası məşfəq bir ana kibi ağışi-şəfqətində bəslədi. Bütün fələkzədələrin müavinətə möhtac olanların nəzəri İsmailiyyədə idi. Hər kəs yüzünü ona tərəf tutsa idi, naümid qayıtmaz idi. İsmailiyyə binası hər kəsi özündən razı sala biliyordu.

Zaman bir halla davam etmöz. Rusiyada inqilab oldu. Nikolayın Rusiya taxtından enməsilə rus saldatlarının İsmailiyyədəki iqbaları dəyişdi. Artıq onların vücudu orada artıq idi. Budur ki, təcridlə İsmailiyyə binası rus saldatlarının vücudundan təmizləndi.

İnqilabdan sonra İsmailiyyə binası siyasi cərəyanların mərkəzi oldu. Birinci Qafqaz müsəlman qurulmayı orada açıldı. Birinci olaraq muxtariyyət və ədəmi-mərkəziyyət fikri orada açıldı, meydana atıldı.

Bu tarixdən sonra bütün yığıncaqlar, siyasi müsahibələr, məruzələr həp orada olur oxunur dinləniyordu.

İsmailiyyənin o kimsəyə baş əymək istəmiyən möhtəşəm salonu bir çox tarixi vəqələrin şahididir. Bir çox natiqlərin nitqini onun yanmış daşları hələ də əks etdirməkdədir. Biz azərbaycanlılar İsmailiyyədə bir çox şad və qəmgin günlər keçirmişik. Müqəddəratımız haqqında övzadə bir çox məruzələr dinləmişik, gələcəgimiz barəsində bir çox qərarlar çıxarmışıq. Biz onun billurin çıraqları Bakının bir çox uzaq yerlərindən nəzər diqqəti cəlb edə biləcək bir halda pərtövəndaz səqfi altında bir çox gecələr keçirmişik ki, bizlərdən kimsə onları unutmamışdır. İsmailiyyə binası bizimlə bərabər böhranlı zamanlar da keçirmişdir. Orada vaqə olan rəsm-güşadında oxunan "Rəb-

bim, şahı şifz et" qədər məşum bir iclas, son iclasını heç bir halla unutmayıram. Bu da İsmailiyyə binasının 2 sənəlik bir həyatının son parçası, tarixi bir faciətin pərdəsi idi. Oranın mövqə - sədarətini bir taqım qeyri - məsul şəxslər qəsb edib Mirmöhsünlər, Quliyevlər millətin müqəddəratı ilə oynanıyor, hissiyyata qapılaraq, biləməyərəkmi milləti, xalqı uçuruma, müdhiş bir uçuruma, fələkətli bir girəvəyə, daha doğrusu, qanlı bir məzhəbə, qətlgaha sövq ediyordu.

İsmailiyyənin, bizim müqəddəs adını böhq qazanan o millət öyünün, o bizim siyasi fikirlərimizi, istiqlaliyyət məfkurəsini, Azərbaycan qayəsini bir ana kibi, məşfəq və mehriban bir ana kibi, ağışunda, qəlbində bəsləyən dilbərənə binası, məhrəm - əsrarımız olan divarları martın fəci günlərində bir çox düşmən qurşununa köks görmüşdi. Bir vaxt yetişmişdi ki, orada məskən edən təşkilatlar onu müdafiəsiz bir halda buraxıb getmişlərdi. Orada yalnız "Müsavat" fırqəsinin telefonu işləyir, şəhərin hər tərəfindən imdad istəyənlərə mümkün edə bildiyi cavabı veriyordu. İsmailiyyəyi ən son buraxıb çökilməyə məcbur olan "müsavat"çılar olmuşdu. Onlar İsmailiyyəyi bir halda buraxmışdılar ki, bolşevik və erməni əsgəri Nikolayevski küçəyə hücum ediyor, Metropol mehmanxanasının qarşısında vəz edilmiş pulemyot özünün yüroküzücü şaqırtısı ilə İsmailiyyəyi nişana alıyordu.

Millət başını itirmiş, kəndisini şaşırmış, nə yapacağını bilmədiyi halda özünü qəzanın təqdirinə buraxdığı kibi sevgili İsmailiyyəsinə də kəndi başına buraxmış, onun üçdörd nəfərdən ibarət olan mücavirləri də oradan çəkilmiş, İsmailiyyədə yalnız bir neçə müharibədə şəhid düşmüşlərin qanlı və soyuq meyitləri qalmışdı.

Xain düşmənlər, əhdlərini sındıran və müsəlmanları əğfal edən erməni milli polku İsmailiyyəyi işğal etmiş, oradakı müxtəlif təşkilatların kağız dəftərlərini qarışdırı-

yor, bəz şeylər arıyordular. Bu qədər müxtəlif təşkilatlar-
dan birkərəlik xilas olmaq, daha doğrusu, xalqda doğan
muxtariyyət fikrini əbədiyə basmaq üçün bu fikrə pərvə-
riş verən İsmailiyyənin edamına qərar verilmiş, ona düş-
mən əli ilə od vurulmuşdu. Bu kərrə İsmailiyyə qəzəbin-
dən atəş püskürür, düşmənləri yaxmaq diləyirdi.

Söylədiyim işbu xatirələr həzindir. Olduqca həzindir.
Hələ bənim üçün daha da həzin, bəlkə müdhişdir. Lakin
bu qədər xoş olmayan hallar içərisində bəndən ötrü müsibət,
tam mənası ilə müsibət olacaq bir hal, daha doğrusu,
bir təsadüf var ki, vəhdətdən kənar düşsəm də genə söy-
ləyəcək və hər zaman söyləyəcəyəm.

Deyirlər, fəlakət ümumi olduqca bir o qədər insanı
müztərib etməz. Lakin mart hadisəsi barışıqdan sonra
kimsə o məş'um günlərin bir daha təkrar etmiyəcəyinə
əmin olmadığından xalqda böyük bir iztirab müşahidə edi-
liyirdi.

Bən də şu iztirab halında sınıq bir qəlb, düşgün bir
ruhla yanmış İsmailiyyənin qarşısında durub onun xaraba
halını görüb zövq alan rus və erməni tamaşaçılarının mü-
təbəssüm çöhrələri qarşısında özilməkdə idim.

Bu halda bənimlə hər zaman məslək münəqişəsini
edən bir sosialist arkadaşım, daha doğrusu, tanış bir so-
sialistə rast gəldim.

Bənimlə görüşdü. Məhzun bir halətlə. "Nasılısınız, sa-
lamatmısınız?" – deyər halını sordum.

Zata bu, o günlərin mözui idi. Dişlərini ağardaraq yü-
zümə güldü. Arsızcasına, həm də İsmailiyyə binasının içə-
risindən hələ çıxmaqda davam edən o xəfif, dəruni tüstü-
dən utanmadan bir söz dedi. Mən ömrümdə o qədər acı
söz eşitməmişdim və o qədər də müztərib olmamışdım.
Sosialist yoldaş bana dedi:

– Hə, necə gördün bizim sınımaz qüvvətimizi?!

Bəni mütəəssir edən fəqərə yalnız eşitdiyim bu söz
degildi, bununla pək sıxı münasibəti olan ikinci bir təsa-
düfün ixtiyarsız olaraq xatirimə gəldiyi idi.

İnqilabın ilk günlərində milli müsəlman komitəsi təş-
kil edildikdən sonra "hümmətçilər" bir çox prinsip məsə-
lələrindən tolayı milli komitə ilə müdhədə işləməkdən
boyun qaçıyırdular. O zaman milli komitə sədri Mə-
həmməd həsən Hacinski dəfələrlə realni məktəbdə iqamət
etməkdə olan "Hümmət" firqəsinə müraciət etmişdisə,
müsbət cavab almamışdı.

Bir gecə saat 2-3 radələrində İsmailiyyə qarşısında
bir-iki "Hümmət"çi ilə bir-iki "Müsəvat"çının mübahisəsi-
nə təsadüf etdim. Mübahisə nə üçün "Hümmət"çilərin
milli komitədə iştirak etməkdən imtina etmələri üzündən
idi. "Hümmət"çilərdən birisi əlini İsmailiyyənin divarları-
na vurub uca səslə deyirdi:

– "Bu bina burjuv yolu ilə tikilmişdir. Oradan fəqərə-
yi-kasibəyə şərdən başqa xeyir gəlməz. Fəqərəyi-kasibə,
əgər öz səadətini istəyirsə, birinci olaraq gərək bu binanı
dağıtsın".

Demək, İsmailiyyənin yandırılması ilə bir çox məq-
sədlər hasil olmuşdu. Fəqərəyi-kasibənin səadəti hasil ol-
muşdu. Sosialistlərin sınımaz qüvvətləri mətərlərinə isbat
edilmişdi. Bununla bərabər, rus bolşeviklərlə erməni daş-
naqları da öz arzu məqsədlərinə çatmışdılar.

İsmailiyyə, o kimsəsiz, zavallı İsmailiyyə o gündən
sonra mətrux oldu. Kimsə onun qapısını açmadı, kimsə
oraya müraciət etmədi. Daha orada işıq yanmadı. Yalnız
xəzan aylarının aydınlıq gecələri onun içərisini və dişarı-
sını işıqlandırıyordu.

İsmailiyyə daha artıq kimsəyi ağışu-şəfqətində bəslə-
yər biləcək solahiyyətdə degildi. O, şimdiki başqalarının hi-
məyəsinə möhtac idi. O, vaxtilə əziz idi, möhtəşəm idi. O

hər kəs tərəfindən sevilir ehtiram ediliyordu. Onun bir çox cələri-təntənəsi, açıq süfrəsi var idi. Fəqət qəzannı gərdişit həpsini əlindən aldı. Onu səfil bir hala vəz etdi. O, gənc ikən xainlər əlilə xak-həlakətə sürüldü. Bununla bərabər, heç bir zaman millətdən ayrılmadı. Millətin qəmli və matəmli günlərində qəmgin və məhzun görüldüğü kimi bayram və şad günlərində şadlandı. O, hər zaman yəno şad və şator görünürdü. O, ümid ediyordu ki, millət onu unutmaz. Etdiği xidmətləri unudulmaz. Onu yaşadan yalnız bu idi. Lakin imdi özünün aldanlığını hiss ediyor.

İmdi Bakı bələdiyyə idarəsi onun qorxulu olduğunu iddəa ediyor. Musa Nağıyev vərəsələri onun sökülüb dağıdılmasına məncət etməyəcəklərini bildiriyorlar. Cəmiyyəti-xeyriyyə, o özünü İsmailiyyənin yekənə sahibi zənn edən cəmiyyəti-xeyriyyə onu sökmək, ənqazisindən çıxacaq əşyayı satmaq istəyir. Bunun üçün ətrafına hasar çəkir. Budur ki, İsmailiyyə imdi məhzun bir mənzərə orz ediyor.

Ey bakılı qardaş, ey azərbaycanlı vətəndaş, niyə dayanıb baxıyorsan? Qoş! İsmailiyyənin, hər vaxt böyük salonda öz gələcəğın üçün gün ağıladığı İsmailiyyənin qarşısına gəl, onu səndən ayırırlar. Onu lüzumsuz bir meyit kimi dəfn ediyorlar. Həm də sənin gözüyün qabağında dəfn ediyorlar. Halbuki, onun məhzun gözləri səni gözləyir, sənin həsrətini çəkir. Sən kərrə olmaq üzrə səni görmək istəyir. Niyə durub baxırsan? Get. Sən kərrə olmaq üzrə get ona, o müqəddəs binaya, o Azərbaycan bayrağını yuxarı qaldıran binaya bir tamaşa et. Çünki, bir daha onu görmək sənə müyössər olmayacaqdır. Çünki, onu sökür, dağıdırıyorlar.

"İSMAILİYYƏ"

Mart hadisəsi zamanında İsmailiyyə binasından çox da uzaq olmayan bir məhlədə erməni əsəğəri (əsgərləri

— A.B.) tərəfindən mühasirə edilmişdim. Ələ keçməmək üçün haman yaşadığım öyün, bulunduğum məhlənin alt qatında, zirzəmisində gizlənmışdim. Pulemyotların dırılısını, topların gurultusunu eşidiyordum. Dışarıda nələr vəqə olduğunu hiss ediyor, xəyalımda bir çox fəci mənzərələr tərsim eləyirdim. Əlavə olaraq, bazarın qarət edilərək yandırıldığı, "Şah məscidi" və "Təzə Pir" məscidlərinin top mərmisi ilə dağıldığını bana söyləmişlərdi. Hətta İsmailiyyə binasına atəş vurulub yandırıldığı anlatmışlardı. Lakin nasılsa, bən hər şeyə inandığım halda İsmailiyyənin yandırıldığına inanmayırdım. Bənim üçün, mübaliğəli bir surpətdə onun nasıl atəşlər saçaraq yandığını, bir anda o gözəl binanın abadlığından bir əsər qalmadığını hekayə və təsvir edən rus qadınına deyirdim:

— Yəqin ki, sən yanırsan! Hər şey ola bilər. Bizim düşmənlərimiz başımıza işbu fəlakəti açıqları kimi hər şeyi bacarar. Hətta məscidlərimizi və ibadət xanalarımızı da dağıdıb xarabazara döndərə bilərlər, İsmailiyyəyə isə toxunmazlar. Çünki, o böyük bina bizim müqəddəsətimizdir. Amalımızdır.

Müharibə bitdi. Qüvvə qarşısında, vəhşi bir qüvvə qarşısında başımızı əydik. Ağ bayraqlar çıxarıb təslim olduq. Müqəddəratımız bizi sevməyənlərin, bizim hürriyyətimizi görmək istəməyənlərin əlinə tapşırıldı. Bən də üç günlük bir mühasirədən, qaranlıq və ruhüzücü bir həyatdan, bir əsarətdən qurtardım. Özümü tələsik İçərişəhərə saldım. Yolum İsmailiyyə binasının dal tərəfindən idi, lakin nasılsa bir qüvvə bənim oradan getməğimə mane oluyordu. Guya bana deyirdi ki, yolunu dəğış, İsmailiyyəyə yaxın düşmə.

Yolumu dəğışdim. Başqa bir soyaqdan getdim. Bir çox yeni şeylər öğrəndim. Müsibət və fəlakəti təsəvvür etdiyimdən ziyadə gördüm. Bunların həpsi bana təbii bir hal kiibi gəliyordu. Hətta yaxın arkadaşlarımdan ikisinin qətlə xəbərini, əqrəbamızdan üç qadın, ikisi cocuq olmaq üzrə bir öyde doqquz nəfərin kəsildiyini belə öğrənmiş-

dim. Bunların heç birisindən mütəəssir olmamışdım. Çünki bunların cümləsi olur şeylərdi. İsmailiyyədən bir əhval ögrənməyə, bu xüsusda birisindən bir məlumat almağa cəsəret edəmiyordum. Hər nə qədər bunu yadımdan çıxarıb başqa bir fikirlə məşğul olmaq istəyirdimsə də mümkün deyil, yapamıyordum.

Onda keçirdiğim günlər və saatları inanatı ilə xəyalımda təcəssüm etdirilirdi. Kəndi-kəndimə deyirdim: Doğrumudur? Və ya yanlış bir şübhədir bəni bürümüşdür. Hər halda həqiqəti ögrənmək marağı bəni rahatsız etməyə başladı. İsmailiyyədən bir xəbər bilməyə, həm də səhih bir xəbər bilməyə qərar verdim. Bu məqsədlə Nikolaevski caddəyə gəldim.

Gözlərimə inanmaq istəməyirdim: İsmailiyyə, o milli əməllərimizin doğulduğu yer, o möhtəşəm bina, o Azərbaycan fikrini, Azərbaycan hürriyyət və istiqlaliyyəti-məfkurəsini bir ana kibi bəsləyib tərbiyə verən, millət arasında nəşr edən mərkəz, o gözəl və sevimli bina qəzəbli, həm də xəyanət nəticəsi olaraq məğlubiyyətdən dolayı qəzəbli bir qəhrəman kibi, məğlub olmuş bir qəhrəman kibi ərzi-vücut etməkdə, ona tamaşa edənlərə kinli-kinli baxmaqda idi.

Heyhat, İsmailiyyə yandırılmışdı. Səqfi tökülmüş, içərisindən xəfif bir tüstü çıxıyordu. Mübaliğəsiz deyirəm, həyatımda o qədər mütəəssir olmamışdım. Məyus bir halda onun dörd ətrafını gəzib dolaşdım. İçərisinə daxil oldum. Ənqazi üzərində əgləşib biixtiyar bir halda düşünməyə başladım. Fikirleşir, orada keçirilən gurultulu iclasları, məslək mübarizələrini birər-birər nəzərimdən keçiriyor, heç bir əsəri qalamayan müxtəlif təşkilatlar haqqında mühakimə ediyordum. Kəndi-kəndimə deyirdim:

Burada yandırılan nə "Müsəvat" bürosu, nə də "Hümmət", "Müsəlmanlıq" və sairə firqəsi və təşkilatıdır. Xainanə bir surətdə yaxılan yalnız İsmailiyyə binasıdır.

Bir gün yenə, adəti üzrə, yanmış bazarı gəzmişdim. Qeyb olmuş rüfəqadan birinin meyini tapmaq üçün ibtida

Qasım bəy məscidi həyətinə gətirilən qadın və çoluq-cocuq meyidlərinin arasını aramışdım. Bəd yandırılan binalar içərisində yaxıldığından tanınmaz bir hala düşən ölümlər ilə də çox məşğul olmuşdum. Ruhə və cisma yorğun olduğum bir halda İsmailiyyə qarşısından keçdikdə bilməm hansı qüvvəyi-cazibə bəni yenə onun içərisinə çəkdi, həyətinə daxil oldum. Həyətdə "şiri" (kranı) çıxarılıb aparıldığından su turbasından su axmaqda idi və bundan dolayı kiçik bir "göl" əmələ gəlmişdi. Bir daş üzərində əgləşib yenə düşünürdüm. Bilməm məyusluqdanmı və ya gördüyüm dəhşətli mənzərələrin təsirindənmi, uyğu kibi bir hal içərisində bulunurdum. Nəilsə baxdığım suyun içərisində yanmış İsmailiyyənin şəkli görünməkdə. Bu da mənim nəzərimi kəndisinə cəlb etməklə bəni məşğul etməkdə idi. Birdən nəzərimdə İsmailiyyənin böyük salonu canlandı. "Müsəvat" firqəsinin 27 oktyabr tarixli qurultayı görünməyə başladı. Orada natiqlər danışır: birisi deyirdi: Əl hürriyyət və əl-müsəvat mən" aycı-allah bəhbəh ma əl bəşər.

İkinci bir natiq firqə başçılarından Yusifbəyli Nəsim bəy deyirdi:

– "Yoldaşlar, bən iki yuxu görmüşəm. Bunların birincisini Ümumqafqaz müsəlmanlarının birinci qurultayı zamanında, onda ki, muxtariyyət məsələsinin açıq iclasda deyil, bağlı qapılarda müzakirə etmək istəyirlərdi, o vaxt görmüşdüm. Mən onda yuxuda görmüşdüm ki, həmin bu ali salonda ədəmi-mərkəziyyətçilərin və muxtariyyəttəbləblərin rəsmi surətdə qurultayı açılmışdır. Şükr olsun ki, haman yuxum həqiqət oldu.

İndi də yuxuda gördüm ki, həman bu möhtəşəm salonda Azərbaycan istiqlalı elan olunub, Azərbaycan parlamanı açılmışdır".

Bu halda bir səs bəni daldığım fikirdən ayıldı. Kim isə bana deyirdi:

"Dışarı çıx...Xatalıdır. Başına uçar..."

Ayağa qalxdım. Bu xaraba halına salınmış divarlardan guya eşidiyor kibi idim:

"Yalandır...İnanma!..."

O vaxətdən bir çox zamanlar keçdi, bir çox şeylər gördüm. Hər zaman İsmailiyə qarşısından keçərkən onun divarı üzərində cəli xətlə yazılı Va inn leysə li-l-insən ilə nə səa. Va İnn səyəhu saufə yəra (tərc.: İnsanın cəhd elədiyi (şey) onun üçün deyildir. O öz səyinin nəticəsini sonradan görəcəkdir. — *A.B.*) ayələrini gördükdə İsmailiyənin yandırıldığına yenə şübhə ediyordum. Deyirdim, əgər İsmailiyə yandırılmış olsaydı, şu həqiqətlər, şu allah kəlamları oradan silinərdi. Lakin yenə şübhədə idim. Başqalarından onun yanmış və işəgəlməz bir hala salınmış olduğunu hər zaman eşidiyordum. Tək bir həqiqət işin hər tərəfini bana kəşf etdi, bənim bu xüsusdakı məruzələrim "Dışarı çıx... xatalıdır... başına uçar..." – deyib bəni oradan kənara dəvət edən yeganə hamiyi-xeyrixahımı sükuta məcbur etdi.

Bilirsiniz, İsmailiyənin yandırılı bilmədiyini aləmə isbat edən bir həqiqət hankısıdır?

Azərbaycan parlamanı üzərində üç rəngli və səkkiz guşə yıldızlı təmuc üçün Azərbaycan bayrağı.

MƏHƏMMƏD AĞA ŞAHTAXTLI

AZƏRBAYCANDA DARÜLFÜNUN

Darülfünun olmazsa, nələr?

Ürfani və ictimai həyatımızda səktə gəlir: Ümumi maarifə aid orta məktəblərimizdə şagirdlərimizə dərs verəcək müəllimlərimiz olmaz: naxoşlarımızı müalicə edəcək təbirlər məfqud olur.

Hüquqşünas həkimlər bulamayız ki, mal və mülk üçün münazəcə edən vətəndaşlarımızı və ya cinayət ibda'

(burada, edən — *A.B.*) canilərimizə mühakimə etsin. Darülfünun olmazsa, maarifimiz maarifçi Avropa və qonşu xristian millətlərinin mühərrirlərinə keyf və məsəl olacaq mühərrirləri nəradən ala bilər? Darülfünunumuz olmazsa, ömrünün həpsini elm və fünuna vəqf edərək mücəssəm elm və fənn olan o möhtərəm vücudi millətlərinin mədəniyyət üzrə həyat sürmələri üçün labüd olan professorlar heyəti millətimizin içində nəradən çıxar, nəradən yentişər? Mədəni həyatın şəraitinə və amillərinə imhal (təhlil — *A.B.*) nəzərilə baxıldıqda o dəqiqə görünür ki, bu həyatın mənbəyi-sərçəsməsi məbədəlqəvalün darülfünundur.

Darülfünundan əl çəkmək mədəni həyatdan rugərdən olmaqdır. İnşallah, millətimiz İran şairilə həməzəban olaraq "Mən laf əqlimiz nümayən kargi konəm", – deyər də və darülfünun istəmirəm, fikrini qəti surətdə adını-sanını çəkməmək üzrə rədd eylər.

Bu rədkə bu saatda ondan ibarətdir ki, məclis məbhutanımız hüzuruna təqdim edib Azərbaycanda dövləti darülfünun təsisinə aid olan hökumət layihəsini təsdiq buyursun.

Beynəlmiləl siyasətimiz üçün də bizim üçün bək (ağlama — *A.B.*) lazımdır.

Bu günlərdə qəzetlərdə müttəfiqlərin (deleqatsiyasına) verdikləri cavab basılmışdı. Avropalılar özlərində osmanlı mülkünü osmanlı təbiətini yaşayan millətlərə paylaşmağa haqq görürlər. Buna da onu səbəb görürlər ki, osmanlılar siyasi və ictimai həyatlarında ümümmədəni millətlərin rəhbəri olan fənn və əqli-səlim ilə müamilə etməyib ya öz ənənələri və ya öz kefləri ilə müamilə edirlər. Ona görə onlar osmanlılarda o qabiliyyəti görmürlər ki, nə özləri üçün tərəqqilə təvam (oxşar, uyğun — *A.B.*) bir həyat təsis edə və nə başqa millətləri oylə idarə edə bilsinlər ki, bu işəyə-idarə Avropa nəzəriyyəsinə təvafüq etsin. Yəni, bir söz ilə, osmanlıları ictimai həyatlarında fəni rəhbər etmədikləri üçün qanuni-mədəniyyətin xaricinə qoyurlar. Gürcülərin bir ildən ziyadədir darülfünunları

var. Ermənilər isə bizdən sonra darülfünun təsisinə gr-
dikləri halda darülfünunların hökumət və parlament qərarı
üzrə təsis etmişlərdir.

Əhvala vəqifi-kamillən olmuyan deyər bilərlər ki, av-
ropalılar osmanlılardan nə istəyirlər, osmanlıların da da-
rülfünunları var. Darülfünunları var, fəqət Universitetləri
yoxdur. Maddiyyətə aid məsələlərdə osmanlı professoru
Avropa professoru kimi söz söyləyə bilər. Fəqət fəlsəfə
və ədyana aid məsələlərdə isə osmanlılarda hüriyyəti-əf-
kar yoxdur. Şeyxülislam nə əqidədədirsə, bu işlərdə hər
kəs o əqidədə bulunmalıdır. Buna təvafuq bir əməl yap-
maq deyil, bir söz söyləmək belə cinayət ədd olunub əca-
zata cəlb olunur.

Madam ki, biz – Azərbaycan türkləri ictimaiyyətdə
hüriyyəti-əfkarı qəbul etmişiz və madam ki, bu hüriyyə-
te-əfkara meyl və cazibə bizim qövmi-xasiyyətimizdir.
Böylə olmasaydı, ismi Avropada dastanlara keçən gəncəli
Mirzə Şəfi və ya Mirzə Fətəli Axundov kimi mücəssəm
hüriyyət əfkarları bizim içimizdən nasıl nəşəət edə bilə-
rdi? Neyçün biz hürri-əfkar olduğumuzu təcəlli etdirmiyə-
lim? Bəli, biz ictimaiyyətdə hüriyyəti-əfkar sahibləriyiz.
Və madam ki, böyləyiz Avropa məstəbında mütləq və
qeyri-məhdud olan hüriyyəti-əfkar üzərinə müəssis bir
darülfünun açmalıyıq ki, bu darülfünunumuz hüriyyəti əf-
karçı olduğumuzun dəlili-felisi olub bizim istiqlal siyasi-
mizə toxunmaq üçün avropalıların əlindən siz hüriyyəti-
əfkarçı deyilsiniz, sizə istiqlal verməyiz bəhanəsini alsın.

Şimdilik darülfünun bizim içimizdə ancaq rus profes-
sorlarından təşkil edə bilər. Özümüzün professorlarımız
yoxdur. Adı əhvalında yaşayan heç bir millətdə və qeyr öz
məmləkətinə lazım olmayan professor bulunmuyuf ki, on-
lar – xaric bir məmləkətdən bir darülfünun açə bilsinlər.
Rus məmləkətinin, məlum olduğu üzrə, işləri bu halda
pejmurde olmuşdur (müəllif Oktyabr inqilabını nə-
zərdə tutur — A.B.). Ona görə rus professorları işsiz qalıb
başqa məmləkətlərdə darülfünun təsis etməyə talib olur-

lar. Bizim Azərbaycan studentləri isə hal-hazırda ancaq
rus lisanı bilərlər və bu lisanda ali təhsil edə bilərlər. Ona
görə ictimai və siyasi zərurət bizdən onu istəyirlər ki, bu
rus fəzillərindən istifadə edib rusca tədris edəcək darülfü-
nun açalım.

Fəqət daima olmaq üzrə ali təhsilin əcnəbi lisanda
kəsb olunacağı işimizə əl verməz. Fünunda olsun, idarə-
də, siyasətdə olsun, nəredə olursa-olsun, kəndi işlərini öz
dilində əmələ gətirəmmiyən bir millət səqt xırda bir mil-
lət olub həqiqi istiqlaldan fəal saqət və həqiqi istiqlala na-
qabil bir millətdir. Qonşu, mən bu sözü mü deyəmmirəm,
bir az vəqt üçün dilini mana ver danışım, – deyən adam nə
qədər zəlif və həqarətəşayan isə, mən öz qərar-mədarımı
öz dilimdə yazammıram, qonşu, dilini mənə ver, sözü mü
tez vətəndaşlarıma anladım, – deyən, bir nazir və ya ziyalı
ondan ziyada şayan təhqirdir. O adam isə ki, mən filan
fəndə mütəxəssisəm ədasında bulunur və türkdür və türk-
cə qonuşur, amma öz elmini öz dilində tədrisdən izhari icz
ediyor, onun alim olduğuna inanmayın. Yölunu bulub
bir diyəlum alub aliməm diyə xəlqi aldadiyor. Alim olmaz
ki, mütəfəkkir olmasın və vəqta ki, alim elə fikir öz dilini
bəyan bir adamdır. Cəmə oldu, o, öz dilində elmini bəyan-
da heç bir güclük çəkməz.

Ona görə əvvəlinci günündən belə təzə və rus dilin-
də açacağı mü darülfünunumuzu milliləşdirməli və türk-
ləşdirməliyik. Darülfünunumuzu deyil, idarələrimizin ha-
mısını türkləşdirməliyiz. Bir qaç sənə bundan əvvəl Avro-
pa lisanına şünasları içində küll cahan üçün ümumi və ye-
ganə lisandan istifadə olunmaq məsələsi ortaya böht olun-
duğu sərədə almaq atıldığı vaxt şərqsünaslardan bir alim o
fikri verdi ki, ümum növbəşər üçün yeganə bir lisan ol-
maq üzrə türk lisanı qəbul olunsun. Çünki türk lisanının
qəvaidi hamı lisanlardan ziyadə müntəzəm və mütərəd-
diddir.

Heç insafdır ki, boylə cahanpəsənd lisanımız olduğu
halda əfkarımızı yabancı bir millətin qəvaidi-hamidən çə-

tin olan dilində bəyan edək? Bir iranlı bu məqamda deyirdi ki, "muzun nist vala məni nədarəd". Mən isə canım istəyir ki, bağırım ki, boylə bir müamiləmizdə nə hübb və tən var, nə aqili-salim.

İnşallah dilimizdən, başqa dilləri içimizdən çıxarmaq xüsusunda bir özgə dəfə müsahibət edəriz.

CÜMHURİYYƏTİMİZİN BEYNƏLMİLƏLCƏ TƏSDİQİ

Millətimizin hüriyyət siyasəsi, cümhuriyyətimizin dövlətçə istiqlalı qalib və müttəfiq dövlətlər tərəfindən təsdiq olacaqmıdır? Burasma, təbii, şimdiden qəti yolda hökm verəməyiz. Fəqət bunu qəti və mütləq surətdə söyləyə bilərik ki, əgər həqqaniyyət bəşəriyyəyə mərəət veriləcək qərarın ədl və nisfətə (insafa — *A.B.*) müəsis olması iradəsi dövlətlərin rəy və əqaidlərində hökmran olursa, işin bizim istədigimiz və umduğumuz yolda qət olunacağı şübhəsizdir.

Dövlətlərin veriləcək qərarında bu əsaslara zidd nəzəriyyələri qələbə edəcək ehtimalı dəxi varmıdır? Böylə mənfur qələbə, allah göstərməsin, vüquə gəlirsə, bizim haqlı arzumuz qəsd həqqaniyyəti – bəşəriyyənin dəxi məqhur (məhv — *A.B.*) olacağı bədihi (aydın — *A.B.*) olmaqla bərabər böylə bir əhval ədaləti-şikənanəyə (haqqı qıran əhvalata — *A.B.*) heç bir ehtimal olmadığını söyləmiş olsaq, meydanda açıq durub hər kəscə məlum olan bir əmaratdan (əmirlik — *A.B.*) keyfi (iradi — *A.B.*) olaraq sərf-nəzər etmiş oluruq ki, bundan bizə kəndimizi iğfal-dan (aldatma — *A.B.*) başqa bir şey hasil olmaz.

İstiqlalı-millimizin təsdiq edilib-ədilməyəcəyi, bu məsələnin bizim üçün həyati əhəmiyyəti olduğundan, bizi, təbii olaraq, ön ziyadə işğal ediyor. Ləhzə bunun ləhin-

də və əleyhində olan ədləvü ümərət (ədalətli əmirləri — *A.B.*) nəzərdən keçirəlim:

Avropalılar istiqlal-siyasiyə o millətlərin haqqı olduğunu təsdiq edirlər ki, kəndi içlərində mədəni yolda yaşayıb, kəndi qonşuları ilə və kəndiləri ilə münasibəti vüquə bulan cəmi miləl ilə mədəniyyəti hazırədə cari olan şivə və qəvəə daxilində müamilə (rəftar — *A.B.*) edələr.

Bu günlərdə nəşr edilən yeni heyəti – hökumətimizin bəyannaməsində bizim şimdiki daxili və beynəlmiləl həyatımızın bir mücməl təsviri (xülasəsi — *A.B.*) var. Bu təsvirin daxili müamiləmizə aid qismində əzcümlə bir həqiqət barizə söylənir ki, onu təsdiq edəmiyəcək heç bir vicdanlı adam təsəvvür olunamaz.

"Bu kürsiddən məali-iftixar ərz etməliyəm ki, millətimiz maarif işlərində böyük addımlar atıyor. Şimdüyə qədər açdığımız zəkər (kişi — *A.B.*) və ünəs məktəblərimiz iki-üç gün içərisində dolur. Hətta kişiklər və qadınlar üçün açdığımız kurslara yüzlərlə xanımlarımız davam ediyor. Millətdə oxumaya, tərəqqiyə böyük bir həvəs vardır... Bu günlərdə Avropaya yüz tələbə göndəriyoruz".

"Hətta böyüklər, qadınlar üçün açdığımız kurslara yüzlərlə xanımlarımız davam ediyor". Bu vüquəyə (hadisə — *A.B.*) islam aləminin həyat-ictimaiyyəsinə aid böyük vəqəyə (hadisə, əhvalat — *A.B.*) məxsus cəlb-diqqət ediyorəm. İslamiyyət ehkamının yox, qürun vüsta (orta əsrlər — *A.B.*) cəhalətinin və Asiyada hüriyyəti-şəxsiyyə təminsizlik əsri olaraq boz məmləkətdə caygir olan (yer tutan — *A.B.*) ünəs əhalisinin həyati-ictimaiyyədən kənar-da tutulduğunu bəhanə edərək avropalılar müsəlmanları qeyri-mədəni ədd etməyə cəsərət edələr. Şimdiki cahan müharibəsi zamanında sulhdən birinci dəfə müxabirə (Xəbərleşmə, yazışma — *A.B.*) başlandıqda müttəfiq AN-TANTA dövlətləri osmanlıların Avropadan çıxarılmasını o dəlil ilə tələb etdilər ki, bunlardakı qadınların həyati-ictimaiyyədən xaric tutduqları adəti osmanlıları mədəni millətlər içində yaşamaq haqqından məhrum ediyormuş.

Osmanlılar da kı əhvale-həqiqiye-ictimai ilə böylə bir ittihadı məhəl vəriyormu-verməyormu, burasını burada təhqiqə bəndən məqduri-müsaid degildir (burada, imkan xaricindədir — *A.B.*). Ondan başqa vəqt qonuşuruz. Burada isə onu demək kifayət edər ki, bizdə qadınların hüriyyəti-ictimaiyyətləri o yoldadır ki, "qadınlar üçün açdığımız kurslara yüzrlə xanımlar davam ediyörlər".

Mədəni olmadığımızın yeganə dəlili olaraq müsəlman düşmənləri qarılının camaatdən bər kənar yaşadığını söyləyirlər. Bu dəlilin, həmd olsun, bizə tətbiqi yoxdur. Zira qadınlar üçün açdığımız kurslara yüzrlə xanımlar davam ediyörlər.

Qonşularımızla nə yolda rəftar ediyöruz?

Bu suala cavab üçün hökumət bəyannaməsindən bir çox mətləblər istiarə (götürmə, alma — *A.B.*) edər bilədim, atidəkinə inhisar (yalnız bir şeyə məxsus etmə — *A.B.*) ediyörəm:

"Əqliyyətdə qalan millətlərin hüququnu tanımaq məsələsi proqramlarda yazılır, nitqlərdə söylənir, fəqət məaltəəssüf əməldə çox nadir görünür.

Azərbaycan milləti Qarabağda yaşayan erməni vətəndaşlarının bu haqq-təbiyyəsinə bilatərəddüd verdi. Ətrafında hər gün hərdəm vüquə bulmaqda olan yanğınlar, qırğınlara baxmayaraq Sürməli, Novı Bəyazid, Eçmiədzin vüquati kibi fəlakətlər qarşısında belə sözündən dönmədi".

"Qafqasiyyada bunu şimdilik biz yapıdık və digər qonşularımızın dəxi böylə yapmalarını arzu edərız".

Sair dövlətlərlə münasibətimiz bəyannamədə böylə təsvir edilyör:

"Müttəfiq dövlətlər tərəfindən dəxi Qafqasiyyamızda və xüsusi olaraq Azərbaycanda rəsmi və ya nım-rəsmi nümayəndələr vardır. Bununla artıq həyati-beynəlmilələ ayaq basdığımız isbat olunmadadır.

Demək, ən diqqətli Avropa nöqtəyi-nəzərinə daxili işlərimizdə mədəniyyətsüar (mədəniyyətə vərdis edən —

A.B.) və tərəqqipərvəriz. Və beynəlmiləl işlərimizdə digərlərin hüququna mürəatla (riayət etmə — *A.B.*) iktifa (kifayətlənmə — *A.B.*) etməyib şəfqətli və hüquqpərvər qomşu və əcnəbiləriz.

Əgər Avropa haqlı olmaq istəyirsə, istiqlalımızı təsdiqdən baş qaçırmaları bu qədər böylə isə, yuxarıda zikr olunan əqidə nəredədir?

Cahan müharibəsinə qədər avropalılar osmanlıları Birinci Nikolayın qəralınca "xəstə adam" zənn ediyörlər. Boğazların o cahan tarixində misli görülsün müzəffərənə müdafiəsi osmanlıların hər millətdən sağlam olduğunu aləmə göstərdi. Qüvvətli bir Osmanlı dövlətinin vücudunu İngilis dövləti nasıl isə Hindistan imperatorluğu üçün həmxatirəli (eyni düşüncəli — *A.B.*) ədd etdigindən İstanbul əldə etməkdən balistifadə Osmanlı məmləkətini türk olmayan digər millətlərə paylamaq istəyir. Biz də türk olduğumuz üçün sui-zənn ilə baxıb bizi, mümkün isə, tamamilə ruslara və digər xristian millətlərin nəfinə olaraq qırmaq tərəfdarı İngiltərədə vəssafət (and olsun pırıltı ilə uçan quşlara bir surət başlanğıc ifadəsi — *A.B.*) az degildir. Və bunlara bizim qonşu və bədxahlarımızdan mətbatca yardım edənlər, yəni bizə hər dürlü iftiralar dəyənələr dəxi az degildir. Fəqət ümid edərız ki, bu açıq şübhəsiz həqiqəti ingilislərin əksəriyyəti ki, şərqə aşinalıqları ilə məşhurdurlar, anlayarlar ki, biz cinsə türküksə də, tarixə və siyasətə osmanlılardan başqa bir dövlətiz, başqa bir dövləti-siyasiyyəyiz. Ləhzə iftira və böhtanlara uyub biz azərbaycanlılara nahaq yerə toxunmamalarını səmim qəlbə ehtiram etdigimiz ingilis qövminin həqiqətpərəstliyindən və zahirə aldanmayacaq bir böyük millət olduğlarından bəkləriz.

Xətma olaraq söylələ biləriz ki, istiqlalımızın təsdiqi məxtərəli (icad edilən, yaradılan — *A.B.*) olmaqla bərabər, inşallah, vüqua (əmələ gəlmə — *A.B.*) bulacaqdır.

NALEYİ-DƏRVIŞ

Ey dörd-beş kasa xamıraşı, ya küşbərə yeyib beş-altı dəfə "afiyət olsun" eşidib istirahət edən ağalar, görürsünüzümü altı-yeddi yaşında cındır libasda soyuqdan tirəyə-titrəyə küçələr divarında pənahlanmış tifilləri?... Rast gəliblərimi sizə qoca kişilər dalında cındır yorğan, balasının əlindən tutmuş, yanında ayaqyalın övrətləri, qollarında tifilləri?.

- "Ay qardaş! Acıq, Allah xatirinə!"
- "Pul istəmirik, bir parça çörək bu tifiyə..."
- "Olarmı bir yer ki, bir-iki saata pənahlanmaq?..."

Eşitmisinizmi bu nalələri!?...Eşitmisiniz, yəqinimdir. Görmüsünüz, bişək. Necə ola bilərdi, görmüyorsunuz. O soyuqdan, acıdan taqəti kəsilmiş, "yalvarmağa" gücü çatmayan, ötüb-keçənlərə məzlum-məzlum baxan tifilləri ... Görmüsünüz, amma... insaf, mürvət, vicdan sizdə olmuyub. Məişət, dünya, qaraca pul sizdə insanlıq nişanəsi qoymuyub... Allah versin, deyib keçmişiniz...

Sübhədən axşamədək alış-verişdə əhalinin nəfəsini darıxdırıb birə on qazanırsınız... Bari füqəralara rəhm ediniz!... Şəriətinizi, Quranınızı yad ediniz...

Mən qana bilmirəm, mümkün olan işdirmə küşbərəni çırtıldadım, qonşum acından köpük quşsun...

Qana bilmirəm, necə rahat yatmaq olar isti otaqda, biləsən ki, küçədə cındır yorğan altında bərabər arvad, iki tifi titrəşə-titrəşə bir-birinə qısılib növbə gözlüürlər...

Vay fələk! Kim deyir insafım var?

Ah, kifayətdir, ağa dərviş!...

KÖNÜLLÜ*

Məşədi Murtuza bazardakı alver işini tamam etdikdən sonra evinə qayıdıb çörəyini yeyib, indi də çay içməylə məşğul idi.

Məşədi Murtuzanın halına bələd olanlar onu bu əldə görsə idilər, sifətindən, oturuşundan və çay içmək ədəiməxsusindən onun "keyfi kök və damağı çağ" olduğuna hökm edərtilər; və səhv etməmiş olardılar.

"İspekulyatsiya"sı arzusuna müvafiq baş tutmuş və qalaq-qalaq pullar, "mənimdir" deməyə haqq qazanmış olan bir "abivatel" in belə bir müvəffəqiyyətindən sonra əlbəttə keyfi kök olacaqdır.

Məşədi Murtuza nə qədər adi bir abivatel olsa da, siyasətə biganə deyildi; lakin siyasiyyət cərəyanını qəzətlər vasitəsilə təqib etməyi xoşlamayıb bu xüsusda ağızda danışılan sözlərə, yəni siyasət qəbilindən olan hekayələrə çox əhəmiyyət verirdi.

Məfkureyi-siyasisi bundan ibarət idi: şuluqluq olmasın!

Azərbaycan istiqlalı haqqında nə fikirdə olduğunu bildirmək üçün verilən suala:

"Bacara bilsələr, pis deyildir" – cavabını verməklə özünün bu "iş"də əlaqədar olmadığını bildirirdi.

Xülasə, Məşədi Murtuzanın hal-hazırda keyfi çox kök və istirahəti də hədd kamalında idi; bu keyfin bir az zəmandan sonra pozulacağını və istirahətin haram olacağını işarə edəcək heç bir əsər və əlamət yox idi.

Nagah, qapı açılıb, Məşədi Murtuzanın aşnalarından ən yaxını olan Səliman oğlu Süleyman bir əndişə, bir hələtlə içəri girib birdən-birə: Məşədi Murtuza, deyirlər, Denigin gəlir, deyərkən, Məşədi Murtuza: – Əşi nə deyirsən?! – deyə Süleymana tərəf döndü və belə qeyri-

müntəzir bir hadisənin xof və əndişəsi təsirilə az qaldı ki, əlindən istəkanı yerə salıb sındırsın və qırx manat zərəre düşsün.

– Kim deyirdi? Haradan eşitdin? Haçan gəlir? – misallı suallar Salmanoğlu Süleymanın üzərinə yağmağa başladı.

Süleymanın bu suallara verə bilmədiyi cavablardan Məşədi Murtuzanın əhvalı getdikcə xarablaşıb demənkə keyf və istirahətdən əsər belə qalmadı; onun əvəzinə qorxu, vahimə və pərişanlıq əmələ gəlib, canını qara qayğı aldı; çünki Salmanoğlunun cavablarından belə anlaşıldı ki, Denigin yüz min qoşun ilə gəlir, özü də həm qurudan və həm də sudan şəhəri topa tutub, bir dənə də evi sağ-salamat qoymayacaq və şəhəri alt-üst edəcəkdir. Qurudan hücum edib kişi, arvad, hər nə var hamını qılncdan keçirəcəkdir və birini də diri buraxmayacaqdır. O cavablardan əz cümlə bu da məlum oldu ki, Denikin "əyriplan"ları dünən şəhərin yanında uçuşmuşlar və hətta bomba dəxi salıbdırlar, ancaq allahdan olan kimi açılmayıbdır.

Məşədi Murtuza: – Bu xəbəri haradan bildin, bəlkə yalandır, – deyə biləcəkdir qədər özünü toxda da bildi. Lakin Salmanoğlunun: – Əşi, nə danışırısan, şəhərdə məxluq hamısı bir-birinə qarışıbdır, – deməsi üzərinə Məşədi Murtuzanın balkasiyə əl-ayağı boşalıb boğazı qurudu və bir az bundan əvvəl mərdanə və amiranə bir səs ilə: Ay uşaq, mənə çay verin! deyən ağızdan indi həzin, boğuc və bir sual çıxıa bildi ki, bu idi:

– Fikrin nədir?

Bu sualın əqbincə qorxu iztirabilə saralmış olan bir üz, üzərində ucu nazılmış bir burun, yarımçıılmış ağız, gah yas, gah ümid, gah xof, gah rica izhar edən iki dənə göz əlavə olaraq Salmanoğlu Süleyman tərəfə döndü.

– Qaçmaq! Başqa əlacı yoxdur, – deyə Salmanoğlu Süleyman cavab verdi və nəzərini pəncərə qabağında kəmal-ədəblə əyləmiş olan pişik üzərinə ətf ilə etiraz qəbul etməyəcək bir vəziyyət aldı.

Məşədi Murtuza eitiraza cürət etmədi: fəqət qaçmaq deyən kimi mart hadisəti bütün əsibətlər ilə Məşədinin gözü önündə təcəssüm etdi və qaçdığı günlərdə çəkdiyi əziyyətləri bir-bir xatirinə gətirməklə fikir dəryasına qərq oldu. Arada bir ləhzə sükut hökm fərma oldu ki, bu əsnada pişik yerindən durub əllərini qabağa, ayaqlarını dala və quyruğunu yuxarı etməklə, o ki, lazımdı bir gərnəsmə gimnastiki yaptı. Sonra silkindi və ondan sonra dönüb qapının yarımçıq qalmış arasından sivişib getdi. Gedərkən, guya, zəbani hal ilə: rəhmətliyin uşağı genə qaçmaq?! – deyib başını buladı.

Pişiği qapıdan çıxıncaya qədər nəzərlərilə təqib edən Süleyman Məşədi Murtuzanın fikir etdiyinə diqqət yetirib:

– Daha fikir vaxtı deyildir, fürsət var ikən qaçıb qurtarmaq lazımdır, – dedi.

Məşədi Murtuza:

– Sözüüm yoxdur, ancaqş bir dayıoğlu Fərəc ilə də məsləhətləşsək, yaman olmazdı, – deyə zəif bir müqabilədə bulundu.

Süleyman Salman oğlu buna razı oldu:

– Onda tez ol, dur gedək Fərəcin yanına, – deyib qapıya tərəf yönəldi.

Allahdan olan kimi Fərəc özü bunların qabağına çıxdı. Firqə iclasından qayıdıb evə gedirdi. Məşədi Murtuza bir vahimə, bir halətlə əhvalatı Fərəcə nəql edib qaçmaq xüsusunda məsləhət istədi.

Fərəc güldü. Bunun gülməyi Məşədi Murtuzayı bir qədər toxtatdı; bu toxdaqlıq guya Məşədi Murtuzanın gözlərin açdı və küçədə vaqə olanları göstərdi. Konkaların biri gedib, biri gəlməkdə idi. Milisioner çiyində tüfəng dayanıb yanından keçən faytona baxırdı: Hammal divar dibində palanı üstünə əyləşib hərdən əsnəyirdi. Qərəz, hər kəs öz işinə məşğul idi. Bu əsnada bu üç nəfər qohumun diqqətini bir yandan eşidilən bir çox pürəhəng sədalar cəlb etdi. Sədaları "tarap, tarap" gurultusu ilə mə-

zun adamlar səsi təqib edirdi. Oxuyanlar irəlilədikcə oxu-
duqlarının sözləri aydınlaşıb:

"İləri, iləri! Azərbaycan əsgəri"ndən ibarət olduğu
anlaşıldı. Bir az sonra cavan əsgərlərimiz qəhrəmananə
bir vəziyyət və zövqavər bir nizamla səf-səf gəlib keçmə-
yə başlarkən Fərəc Məşədi Murtuzaya müraciət edib:

– Belə qəhrəman qoşunu olan adam qaçarmı? – dedik-
də, süngərli tüfəngləri parıldayan, addımları bərabər ola-
raq bir əndazə ilə irəliləyən və qəhrəmananə bir vəzi-
yətdə olan əsgərin görünüşü Məşədi Murtuzanın ürəyini o
qədər toxdaq etdi ki; əşi, zarafat ələyirəm, qaçmaq nədir,
zad nədir. Kişi olan kəs də qaçarmı? – deyə məhcub
/utancanq – A.B./olduğunu göstərdi. Cavan əsgərlərin ar-
dınca könüllü dəstəsi keçməyə başladı. Bıqlı-saqqallı kişi-
lər əllərində tüfəng, ağızlarında vətən zikri oxuya-oxuya
nizamla keçərkən Məşədi Murtuza Fərəcə müraciətlə: da-
yıoğlu, bunlardamı bizim əsgərlərimizdəndir, sualını ver-
di: Fərəc, bütün huş və guşunu kəndi ticarətinə həsr edən
Məşədi Murtuzanın mühitdəki əhvaldan tamamilə bixə-
bər olduğunu görüb onu işlərdən bir qədər vaqif etməyi
lazım bildi və axırda söhbəti könüllü təşkilatımıza çatdırıb
dedi: Könüllü olmağın məqsədi budur ki, vətənimizə bir
təhlükə ariz olarsa, onu nəinki yalnız bizim övladlarımız
olan əsgərlərimiz, bəlkə biz özümüz də müdafiəyə borc-
luyuq.

Məşədi Murtuza fikrə getdi...

Bir həftə sonra idi ki, əsgərlərimiz genə əqbinə kö-
nüllü dəstəsi dəmdar olaraq zikr oxuya-oxuya kəmal-ni-
zamla küçədən keçirdilər. Bunlara bir inşirah qəlblə tama-
şa edərkən könüllülərdən bir nəfər qara saqqallısı, ağız-
da "İləri, iləri, Azərbaycan əsgəri": zikrini mərdanə bir
səslə oxuyan və addımlarını arkadaşlarınınkına uydurma-
ğa çalışarkən diqqətimi cəlb etdi. Bu əsnada Fərəc mənə
tərəf yan alıb: – Məşədi Murtuzaya bax, mərhəba! – de-

vərkən o könüllünün Məşədi Murtuza olduğunu anladım.
Məşədinin əynindəki əsgəri əlbəbənin onun ruhuna da
böyük bir cəsarət vermiş olduğunu sifətindəki mərdanəlik
əsərindən görmək olardı.

☞

TAZƏ

REMİNQİTUNİSTQALAR

Qafqazdan çoxdan çıxdığıma görə heç zaddan xəbə-
rim yox idi. Öylə bilirdim ki, Qafqaz genə haman Qafqaz-
dır: yəni rus qaradavoyu, rus dili və sairə.

Elə ki, təkrar Qafqaza qayıtdım, ondan işlərdən xə-
bərdar oldum; məni hali əylədilər ki, Qafqaz Rusiyadan
ayrılıbdır və hər millət özü üçün bir cümhuriyyət düzəl-
dibdir.

Bu əhvalat mənim xoşuma gəldi.

Birinci cümhuriyyət ki, torpağına ayaq basmışdım, Er-
mənistan idi.

Buranın dəvari-rəsmiyyəsidən birinə işim düşdü; rus
dili bildiyimə görə bir ərizə yazıb aparıb təqdim etdim.
Dedilər ki, cavab üçün sabah gəl. Səhər getdim, ərizəmi
əlimə verdilər. Gördüm ki, üzərində erməni dilinə bir
"rezalyutsiya" qoyubdurlar. Bir ermənidən rica etdim ki,
bunu oxuyub mənə qandırın. Erməni "rezolyutsiyanı"
oxuyub tərcümə etdi.

Tərcüməsi böylə idi:

Ərizənizə baxılmadı. Çünki hökumət dilində yazılma-
yıbdır.

Sordum, nə hökumət dili?!

Dedi, o hökumət ki, adına Ermənistan deyirlər. Ermə-
nistanda hökumətinin də hökumət dili, əlbəttə, ermənicə
olacaqdır.

Dedim, axı, mən ermənicə bilməyirəm.

Dedi, sən bilməyirsənsə, mən bilirəm, zəhmət haqqı ver, sənün üçün bir yaxşı ərizə yazım.

Ermənistan cümhuriyyətindən adlayıb Gürcüstan cümhuriyyətinə varid oldum.

Burada da mana bir ərizə yazmaq vacib oldu.

İstədim bir gürcü tapam ki, məndən muzd alıb ərizə yazsın. Sonra fikr eylədim, bu izafə xərc olacaqdır. Çünki Ermənistan başqa, Gürcüstan başqa. Ermənistan hökuməti daşnaqlardan əmələ gəlir və daşnaqlar da məlum olduğu üzrə məəttəəssüb millətpərəstdirlər. Madam ki, Xatisovu Xatisyan edirlər, o halda, təbiidir ki, rus dilini də atıb öz dillərini işlədəcəkdirlər.

Hərçənd ki, ermənilərin ruslara məhəbbəti baqıdır. Və daşnaqlarla "Denikinlər" in aşıq və məşuqluq əlaqəsinə də olduğu müsbətdir, lakin bunun dilə dəxli yoxdur. Bu, rusca bilməyən müsəlman dövlətlilərinin ruslardan aşna saxladığı kibi fəqərəyə bənzər bir işdir...

Amma gürcü hökuməti sosialist hökumətidir: Və mən də qabaqlarda öz müsəlman sosialistlərindən eşitmişdim ki, sosialistlər üçün millət ayrılığı yoxdur. Onlardan ötrü hamı insanlar bərabərdirlər. Bu, rusdur, bu, ermənidir, bu, türkdir – heç təfavüt eyləməz. Bəs, bundan əstənbət eylədim ki, bir halda ki, millət ayrılığı yoxdur, o halda dil ayrılığı heç ola bilməz. Çünki millətləri bir-birindən ayıran ən əvvəl dilləridir.

Ərizəmi kəmalı-cəsəret ilə rusca yazıb apardım və lazımı olan yerinə verdim. İdarə rəisi ərizəmi açıb baxan kimi təkrar qatlayıb əlimə uzatdı və gürcü dilində nə isə dedi. Mən rusca dedim ki, nə deyirsən? Cavab vermədi və qapıya işarə edib anladı ki, çıx bayıra. Bayırdakılardan bir nəfəri mana əhvalatı qandırdı və dedi ki, ərizəni görə gürcü dilində yazasan. Dedim ki, bəs sosialistlər üçün millət ayrılığı və dil ayrılığı görə olmasın.

– Dedi, onu söyləyən yəqin ki, sizin solsiyalistlərinizdir. Bizim sosialistlərimiz isə öz millətlərinin sosialistləridirlər, başqalarla işləri yoxdur. Və bir də gürcü kəndlisi

və fəqərəyi-kasibəsi nə bilsin ki, Ruxlin kimdir, Curayev nəçidir. O öz Rəmişvilisni, öz Çeretelisni tanyır və dilini də başa düşür...

Xülasə, Gürcüstandan ötüb Azərbaycana daxil oldum. Tərs kimi, burada da mana ərizə yazmaq vacib oldu!

Amma daha xam deyildim, təcrübə məni ögrətmişdi ki, hər cümhuriyyətin rəsmi kağızları öz dillərində olmalıdır. Ona görə ərizəmi türk (Azərbaycan – A.B.) dilinə yazıb lazımı olan dairəyə rəvan oldum...

Dedilər ki, nə istəyirsən? Dedim ki, rəisi görəcəyəm. Dedilər, nə üçün? Dedim, ərizəm vardır. Dedilər, ərizəni ver, özün get. Bunu deyib ərizəmi əlimdən aldılar və heç baxmadılar ki, görək nə yazılıb və nə dildə yazılıbdır. Dedim, bəs cavab üçün nə vaxt gəlim? Dedilər, bir-iki gündən sonra.

Bir-iki gündən sonra getdim; dedilər ki, hələ ərizəyə baxılmayıbdır, çünki tərcümə etməyibdilər. Dedim, siz ərizəyə baxmadınız, ərizə türkcə (Azərbaycanca – A.B.) yazılıbdır, tərcüməyə ehtiyac yoxdur. Dedilər ki, elə türkcə yazıldığına görə tərcüməyə ehtiyac vardır; sənün ərizəni görə tərcümə edilə, sonra verilə "reminğitunistqa"ya, o da onu çap edib sonra rəis cənablarına pişnəhad edə. Dedim, rəis cənabları rusdurmu? Dedilər, xeyr, müsəlmandır. Dedim, eylə isə görünür, onun türkcə savadı yoxdur. Dedi, rəhmətliyin oğlu, nə boşboğazlıq edirsən? Sən bura göydən düşməmişən, yerdən çıxmamısan, qayda belədir! İndi ki, ərizələr türkcə yazılacaqmış, bəs, bu bir düjün reminğitunistqalara biz müftə pul verəcəyik? Onsuz da onların dili üstümüzdə bir arşındır; deyirlər ki, qoy Denikin gəlsin, görün Azərbaycanın başına nə açacaq! Bəs, bu cürə adamlara müftə pul vermək olar?! Sən ağılı hara veribsən! Və bu adamları nə hesab ediyorsən! Qoy reminğitunistqaların çanı çıxsın işləsinlər ki, aldıkları məvacib də haramları olmasın!

Dedim, bu qədər reminğitunistqa saxlamaq məmləkətin nəmafeyi nəzərindən vacibatdandırımı?

Dedi, mən görürəm sən çox uzun danışacaqsan, amma səni xəbərdar edirəm ki, mən də bir kəmhövsələ adamam. Qorxuram ki, sözümüz tərs gələ, aramızda inciklik ola. Məsləhət belədir ki, çıxıb gedəsən!

Gördüm ki, məsləhət pis məsləhət deyildir: ona görə çıxıb getdim...

Y.V.ÇƏMƏNZƏMİNLI

MİLLİ VƏ MƏDƏNİ İŞLƏRİMİZ

I

ÜMUMİ KİTABXANA

Bakıda ümumi bir kitabxana açılmasını qəzetlərdə oxumuşduq. Sonra bu məsələ unudulmuş kimi göründü. Halbuki kitabxananın bizim üçün o qədər əhəmiyyəti var ki, çoxdan bu yolda çalışmalıydıq. Kitabxana açmaq bir o qədər də çətin iş deyil. Təşəbbüs olunsaydı, pulsuz belə bir çox kitablar toplamaq olar. Ümumi kitabxana fikri birinci olaraq Kiyev "Müsavət" komitəsini düşündürürdü. İlyarım əqdəm komitə Bakıda ümumi kitabxana təsisinə qərar verdi və min cildə qədər kitab ələ gətirdi. Kitablar iqtisadi, siyasi, ictimai və başqa məsələlərə aiddir. Avropalıların islam və türk aləminə olan nəzəriyyatlarına dair bir çox kitablar var. Fikir bu idi ki, kitabxananın bir qismi islam məsələsinə sərf edilsin və islama dair nə qədər əsərlər yazılıbsa ələ gətirilsin. Təəssüf ki inqilab bir çox məsələlər təşkil etdi və kitabxanamız da Kiyevdə qaldı. Bakıya gətirə bilmədik. Bu gün bu məsələ yenə yönümüzdədir; gələcəkdə də bizdən əl çəkməyəcəkdir. Bu gün bu məsələnin həllinə çalışılmalıdır.

Milli işlərimizdə hər şeyi hökumətdən gözləməməliyik. Xüsusi təşəbbüslər də lazımdır. Bu barədə zəhmətkeş

zıyalılar ittifaqı işə girişməlidir. "İttifaq" bütün səyini kitabxana məsələsinə həsr etsə, böyük iş görər. Kömək üçün hökumətə müraciət olunsaydı, hökumət müzayiqə etməz zənnindəyəm. Kitab ələ gətirmək üçün xaricdəki sərəfətlərimizə və konsulluqlarımıza müraciət edilsə, türk, fars, ərəb və Avropa dillərində qiymətli kitablar ələ gətirmək olar.

Bunları deməyə lüzum yoxdur. Kitabxana açmağa meyl olsa, yol da tapılar. Milli addımlar bulunmalı.

Kitabxanamızın olmamağı bizə çox zərərlər verir. Rusiyanın böyük şəhərlərində yaşadığımızda və bir məsələ ilə maraqlandıqda o saat ümumi kitabxanaya gedirsən. Səni maraqlandıran məsələlərə aid bir neçə cild kitab alıb çəkirlirsən kitabxananın bir salonuna. Nə lazımsa, o kitablardan yazıb götürürsən. Bir şeyi yazmaq üçün nə məlumat lazım isə asanlıq ilə almaq mümkündür. Bizdə isə böylə deyil. Bu günlərdə bu sətirləri yazana bir qədər keçmiş yazıçılarımıza dair məlumat lazım idi. Şəhərdə kitabxana yox, xüsusi kitabxana da yanımda deyil. Axırda bütün şəhəri ayaqlamaq məcburiyyətində qaldım.

İştə yazıçı üçün nə qədər müşkülət! Hərgah milli fikrimizə, milli sözümüzdə meydan vermək istəyiriksə, tezlik ilə ümumi kitabxana açılmalıdır.

II

NƏŞRİYYAT CƏMİYYƏTİ

Xalq üçün asan dildə faydalı kitablar nəşr etmək üçün özgə millətlərdə nəşriyyat cəmiyyətləri var. Bu cəmiyyətlər ucuz qiymət ilə millətə gözəl kitablar verirlər. Heyfa ki, bizdə belə cəmiyyətlər yoxdur və olmayubdur. Yalnız Kiyev tələbələrimizin "nəşriyyat heyəti" türk dilində üç kitabça təbi ilə işlərinə xitam vermişdir.

Nəşriyyat cəmiyyətlərinə olan ehtiyac bizdə başqa millətlərdən çox-çox böyükdür. Çünki nəşirlərimiz yox

mənziləsindədir. Bir Orucov qardaşları var idi. Şimdi onlar da nəşriyyat işlərindən əl çəkmişlərdi. Bizim millət üçün ticarət məqsədilə açılan müəssisə xeyir verməz. Bu yolda hökumətin xüsusi cəmiyyətləri çalışmalıdır. Yaxşı olardı ki, maarif nəzarəti nəzdində bir heyət təşkil olunaydı və bu heyətə kitab mühübbələri dəvət olunaydı. Firidun bəy Köçərli həzrətləri məktəbdə müdirlik edir. Müdir üçün başqa adamlar da tapmaq olar. Amma Firidun bəyin ədəbi vəzifəsini kimsə görə bilməz. Firudin bəyi maarif nəzarəti nəzdindəki açılacaq olan nəşriyyat şöbəsinin başına dəvət etməli və birinci olaraq o, ədiblərimizin əsərlərini basdırmalıdır.

Nəşriyyat şöbəsinə əza olmaq üçün Salman Mümtaz çox faydalı olar. Mümtaz həzrətləri kitab mühübbü olduğu üçün çox qiymətli əsərlər toplamışdır. Onun kitabxanasında bir çox ədiblərin əl yazıları məhfuzdur. Köçərli ilə Mümtaza nəşriyyat işlərimiz tapşırılsa və onlara pullar təsis olunsay, az bir zamanda gözəl nəticələr meydana çıxar zənnindəyəm.

Hankı yolda qənaət olunsay, nəşriyyat üçün qənaət olmasın. Çünki bugünkü basılan kitablar kəsilən pullardan qiymətlidir. Bir çox pullar var ki, sərf olunur və əməli nəticələr vermir. Nəşriyyata xərclənənlər millət üçün böyük sərmayə vücuda gətirər. Bütün gələcəyimiz, mədəni binalarımız, tərəqqi məhsullarımız bu sərmayə üzərinə binalanacaqdır.

Pəs sərmayə üçün çalışmalıyıq və onu əhli əlinə verməliyiz.

III

MİLLİ MƏCMUƏ

Bizdə heç vədə milli məcmuə çap olunmayıb desək, səhv etmərik. Nə "Füyuzat", nə "Şələlə", nə sonra çıxan məcmuələr milli olmuşdur. (Görünür, müəllif ancaq Bakı-

da çıxan jurnalları nəzərdə tutur. — A.B.). "Füyuzat" yolu itirdiyi üçün müəqibləri də onu təqlid etmişlər. Hansı məcmuə çıxmağa başlarsay, Hindustan və Misir cəmələrinin təsvirini qeyd edərək, ümumi islam aləminə aid şeylər yazar. Halbuki, birinci bizi həvəsləndirən məsələ Azərbaycanımız gərək olsun. Onun üçün milli məcmuə başdan-başay Azərbaycan ilə doldurulmalıdır. Bərəkət versin ki, tariximiz, ədəbiyyatımız, teatr və musiqimiz və başqa mədəni məhsullarımız çox-çox var. Bunlara dair yazılsay, həm özümüz özümüzü, həm də əcnəbilər bizi tanıyaylar. Vətənimizdə bir çox tarixi binalar var. Hər nömrədə bunun birinin rəsmini qeyd edərək ətraflıca məlumat verilməlidir.

Ticarəti məsələlər məmləkətin can nöqtəsidir. Buna dair statistika saxlanılmalı, ölkəyə nə qədər mal girir və ölkədən nə qədər çıxır, xaricdə bizim nə kimi mallarımız kimlər tərəfindən alınır, müştərilərimiz nə növ mal sevir, bazarın övzay nə təhərdir?

Yazmalı min şey var. Bizdə yeni-yeni qüvvəli və istedadlı cavanlar çıxır. Bunlara meydan verməli, vergilərinin yolu təmizlənməlidir. Yoxsay bir çox təb və qabiliyyətlər məhv olub gedər...

Milli məcmuədə əksər səhifələr Azərbaycana həsr olunmalı və sonra bütün aləmi-islama. Və Avropa mədəniyyətinə də millətimizin təbii ki, ehtiyacı var. Amma bu yolda heç bir şey yazılmır. Yazmalı, yazdırmalı, tərcümə etməli, yeni şeylər vücuda gətirilməlidir. Yeni şey də onday olar ki, əvvəlcə ərəb və fars aləmini təsvir etməkdən daşınıb, türk aləmini və bilxəssə Azərbaycanı təsvir edək.

IV

KÖÇƏRLİNİN ƏSƏRLƏRİ

Hər bir insanın mahiyyəti və məzmunu onun fikri və işi ilə təlli olan kimi, millətin də bütün istedad və qabiliyyəti

yəti qüvveyi-fikriyyəvi xəyaliyyəsi onun ədəbiyyatında bəyan olunur. Bir milləti yögrənmək üçün onun tarixi ilə bərabər ədəbiyyatını da yökrənirlər. Millətin mənəvi həyatı geniş bir surətdə xalq ədəbiyyatında inikas eləyir. Burada şəxsiyyət yox, bütün millət görünür. Yazılı ədəbiyyat da ayrı-ayrı şəxslərin nə dərəcə xalq ümumiyyətlərindən ucalmasını göstərir. İstər xalq, istər şəxs ədəbi məhsulları ilə bütün millətin ruhunu və o ruhun incə meyl və hərəkətlərini təsvir eləyir.

İştə bizi özümüze tanıdan və başqalarına ziynətli bir şəkildə təqdim edən ədəbiyyatımız olacaq.

Heyfa ki, imdiyə kimi ədəbiyyatımıza əhəmiyyət verməmişik. Ən müqtədir ədiblərimizin əsərləri bir çoxları üçün gizli qalmışdır. Səbəb bu ki, onlar ya heç təb olunmuyub və ya ki, basılıb və çoxdan satılıb qurtarmışdır. Qarabağ şairlərinin əsərləri Almaniyada Leypsiq şəhərində 1868 sənəsində Adolf Berje tərəfindən təb olunmuşdur. Bu gün nadir bir şeydir. Mirzə Fətəli Axundovun mətbu əsərləri bir az adamlarda qalmışdır. Bir çox məqalə və məktubları heç də təb olunmamışdır. Həsən bəy Zərəbinin əsərlərindən yalnız ikisi Kiyev tələbələrımız tərəfindən çap olunub, başqalarına qeyri-mətbudur. Xalq ədəbiyyatımız çox adamlar təşəbbüsü ilə toplanmışsa da, təb olunmuşu yoxdur. Bir çox şairlərimiz var ki, adları belə çoxlarına bəlli deyil...

Ədəbiyyatımızı müntəzəm bir şəkə salmaq və ümumə tanıtmaq əhəmiyyətli, həm də çox əhəmiyyətli məsələlərdəndir. Bu yolda yigirmi ildən bəri çalışması ilə və ədəbiyyatımızı nizama salması ilə məşhur Firidun bəy Köçərliyədir.

Firidun bəy ən müqtədir, ən sevimli ədiblərimizdən biridir. Bu şəxs ədəbiyyat tariximizi yazmaq ilə bütün keçmişimizi dirilti. Şairlərimizin ülvə ruhlarını canlandırdı və həyatı-fikrimizi təbii yoluna saldı. Çox heyf ki... Firidun bəy həzrətlərinin çox az əsərləri oxuculara mal ol-

du, ən ködərlisi, "Azərbaycaq türklərinin ədəbiyyat tarixi" hələ təb olunmamış qalıb.

Müharibədən əvvəl bu əsərlərin təbi üçün Bakıda "Nəşri-Maarif" cəmiyyətinə müraciət olunmasını o vaxtlar qəzetlərdə oxumuşduq. Müharibə və inqilab ortalığı qarışdırdı, ədəbiyyat məsələsi unuduldu. İndi isə bu məsələlər üçün ölverişli bir zaman gəldi. Bu gün maarif nəzarətimiz bu yolda ciddi addımlar atmalıdır.

Doğrudur, kağız yoxluğu hiss olunur, lakin bu maneə təşkil edə bilməz. Nə qədər kağız baha olsa, milli kitabdən baha olmaz. Bizə kitab lazımdır ki, bizi həm özümüzə, həm də əcnəbilərə tanıtın. Bu kitab da ədəbiyyat tariximizdir.

Hal-hazırda Bakıda gözəl kitablar basdırmaq mümkün deyilsə, İstanbulda təb etdirmək olar. İstanbul səfərimiz cəmi maarif məsələlərində maarif nəzarətimizə kömək etməyə hazır oldutu kimi, nəşriyyat işində də kömək edər.

V

HÜRUFAT MƏSƏLƏSİ

Hürufat məsələsi Şərq üçün ən zəruri məsələlərdən biridir. Çünki hürufat çətinliyi milləti bu hürufatdan qaçmaq məcburiyyətində saxlayır. Bu səbəbdəndir ki, Qafqazda ruslaşmaq xalqımızın öz xahişi ilə geniş meydan almamışdır. Xalq qınamaq olmaz. Rus əlifbasına iki ay sərf etdikdə oxuyub, yazmağı öyrənirlər. Bizim hürufata isə bir il sərf olunsada, dürüst oxumaq mümkün olmur. Rus hürufatı ilə bir söz yazılarsa, yazıldığı kimi də ozunar. Biz də isə belə degil, yazılan sözə cürbəcürə mənalar verilir. Əcnəbi sözlər bizim hürufat ilə yazılarsa, heç də doğru oxumaq olmaz.

Bizə oxumaq və yazmamıza bir çox vaxtlar sərf olunur. Axırda lazımı nəticələr görünmür. Hürufatımız latın hürufatı olsa idi, az bir zamanda milli maarifimiz ölkəmizin hər nöqtəsinə yayılırdı.

Şərqi məktəblərində uşaqlar illər itirirlər, oradan savadsız çıxırlar. Bais hürufat! Millətini sevən bir adam hürufatımızı görərək laqeyd qala bilməz. Bizim can nöqtəmiz burada, bu hal çoxdan bəri millət xadimlərimizi düşündürməkdədir. Mirzə Fətəli Axundov hürufat məsələsini həll etmək üçün İstanbula səfər etdi. Tehrana layihə göndərdi. Heyfa ki, Mirzə Fətəlinin fikrini anlamadılar. O vaxtdan bəri bu məsələ arabir meydana çıxdı.

Bu gün ölkəmizin və millətimizin müqəddəratı əlimizdə olduğu bir zaman hürufat məsələsi yenidən fikirləri məşğul eyləyir. Bizim nazirimiz Xudadat bəy Məlikaslanov cənablarının təklifi nazirlər şurasında qəbul olunaraq hürufat islahı üçün çalışmağa başlanır. Bu yolda bir heyət işləyir.

Şərqdə dəfələrlə mütəəssiblik sədlərini yıxan, ənənəvi hədudları pozan və həyat tələbatından başqa heç bir şeyə bac verməyən Azərbaycan bu gün yenə inqilab doğurmaq istəyir. Babaların köhnəlib dəbdən düşmüş irslərini atıb, yenilik hüsula gətirir...Uğurlar olsun!

İndi baxaq görək bizə hansı hürufat və səslər lazımdır. Zənnimcə, yeni hürufat otuz beş səsdən ibarət olmalıdır...

Bu səslərin çoxu latından alınmalıdır. Latında olmayanları icad edib uydurmalı, təbiidir ki, soldan sağa oxunub yazılacaq.

Yeni hürufat ilə söz söyləndiyi kimi də yazılacaq. Bir səs neçə şəkildə olmayacaq. Yəni, sin, sad və ze, zal, zad kimi ənva (növlər — *A.B.*) şəkillər olmayacaq. Hər sözə müvafiq birçə şəkil olacaq.

Əgər yeni əlifba qəbul olunarsa, oxumaq, yazmaq qayət asanlaşar, qələtsiz yazı yazmaq az bir vaxt sərf etmək ilə mümkün olar. Deməli, millət oxuyar, yazar, müşkülət görməz, xeyir və şərini anlar.

Köhnə hürufatımız milli idarəmizdə də bir çox əngəllər törədir. Teleqraf da işləmir, dəftərxanalar da yazı məsələsinə uymur. Avropalılar bir kağızı bir neçə dəqiqədə

məşğul edərək kopyası ilə bərabər çıxarırlar. Bizdə isə əl ilə yazaraq bir çox vaxtlar itirirlər...

Demə ki, nə hacət, millətimiz o qədər ayılıb ki, özü hürufatımızın qüsurlarını görür, bilir. Əgər hökumət bu məsələni həll edərsə, millətə unudulmaz bir xidmət etmiş olar.

Bir sual dilimizin ucuna gəlir: Əcəba, Azərbaycan yeni hürufatı qəbul eylərsə və başqa müsəlman ölkələri eləməsə, nə tövr olar? Təsəvvür olunan sualın cavabı gödəkdir:

– Biz qəbul eləməliyik, vaxt gələrsə başqaları da görər, götürər.

Doğrudan da, neyçün hər cəhətdən tərəqqi etmiş Azərbaycan bir nöqtədə dayanıb mürkü döyən qardaşlarını gözləsin? Biz çoxdan bəri inqilabçılığa öyrəndik. Biz Rusiyada birinci olaraq türk qəzetəsi nəşr etdik.

Biz türk aləmində Qurani-şərifini ana dilimizə tərcümə etmək ilə birincilik qazandıq;

Aləmi-İslamda birinci olaraq opera vücuduna kətirdik;

Azərbaycan cümhuriyyətini vücuduna gətirmək ilə İslam tarixinə yeni səhifə əlavə elədik...

Latın hürufatını qəbul etmək ilə bir inqilab da yapar və əmin olaq ki, bu inqilab əvvəlkilərdən də parlaq və məhsuldar olacaq.

☞

ÜZEYİR BƏY HACIBƏYLİ

MÜHÜM MƏSƏLƏLƏR

Azərbaycan hökumətinin düşmənləri çoxdur. Türklər kədəndən bəridir ki, onlar dil açıb hökumətimizi hər yerdə məzəmmət etməyə və təhminləndirməyə çalışırlar. Bakı şəhərindəki bədxahlarımız bəs deyildir ki, Tiflisdə rus "sosialist"lərindən və erməni "daşnak"larından ibarət

olan bir kirvə ki – amal və arzularının şeytanət və xəyanətlərinə görə "qara kirvə" adlanmasına "behəqq layiq və şayəstədirlər – hökumətimizin və hətta bütün millətimizin əleyhinə qəzetlərin sütunlarında ağızlarına gələn deyib Azərbaycan hökumətinin dağıdılmasını və Azərbaycan türklərinin də ümumqafqaz konfransına buraxılmamalarını tələb ediyorlar!

Bu alçaq kirvə Bakı haqqında bir-birindən qırmızı yalanlar buraxıb bir tərəfdən camaatı itfal, digər tərəfdən dəxi son dərəcə acı olan büğz və ədavətlərini obraz ilə bir məqama çatıbdırlar ki, həmsayəmiz nəcib gürcülər bunların bu payədə olan xəyanət və şeytanətlərindən bizar olaraq "Qruziya" qəzetəsinin baş sütununda öz incikliklərini izhar edib müfəttinlərin (fitnəkarların, araqarışdıranların — *A.B.*) yalanlarını bir-bir üzlərinə çırpıblar.

Azərbaycan hökumətinin vəkili Məhəmməd Yusif Cəfərov xəbərləri dəxi bu qədər söylənən yalanlara və gəda ağızından çıxmağa layiq olan söyüşlərə laqeyd baxa bilməyib gədalər kirvənin Gürcüstan dövlətində ağızları yumulması xüsusunda gürcü hökumətinə bir ixtar verdi.

İçərimizdə və çölümüzdə olan düşmənlərə bu cürəti və bu sitizlimi (burada: qalmaqal salmaq cəsarətini — *A.B.*) verən ingilis qoşununun Bakıya vürüdi (daxil olması — *A.B.*) səbəb oldu. Zətən alçaq düşmənlər bu ümidə idilər ki, ingilislər Bakıya gəlib də (1918-ci ildə general Tomsonun komandanlığı ilə ingilis qoşunlarının Bakıya daxil olması nəzərdə tutulur — *A.B.*). Azərbaycan hökumətini qovacaq və əvəzinə onları qaytaracaqdılar. Lakin bu ümid puça çıxdı; ingilis qoşunu gəldi, Azərbaycan hökumətini yerində saxladı və hətta baş qovzamaq istəyən alçaqların da bir qədər başından basdı; bunu da elan etdi ki, ümumi sülh konfransı qurulub da millətlərin və öz-cümlə Qafqaz millətlərinin hüquqi-siyasiyyə və maliyyə məsələləri həll olunana qədər bütün Qafqaz – nəinki tək bir Azərbaycan – sülh və asayiş ibqası (sülh və asayişin əbədiləşdirilməsi, olduğu kimi saxlanması — *A.B.*) nami-

nə müttəfiq dövlətlərin müraqibəsi (himayəsi, nəzarəti — *A.B.*) altında olacaqdır.

Ümidləri puça çıxan düşmənlərimizin bu gün Bakıda, Tiflisdə və sair yerlərdə çalışdıqları, vuruşduqları, öldük-ləri odur ki, çığır-bağır salmaqla, söyüş ilə, hiylə və təzvir ilə xəbisliklər bürüzə verib ümumi sülh konfransı olan qə-dər ingilislərin və sair müttəfiqlərin rəyini Azərbaycan hökuməti haqqında öz istədikləri tərəfə döndərib sülh konfransında Azərbaycan türklərinin hər bir hüquqdan məhrum edilmələrinə səbəb olsunlar.

Əlbəttə, bu hiylələrin müqabilində biz – Azərbaycan türkləri və bizim Azərbaycan hökumətimiz laqeyd qalsaq, mat-mat baxıb dursaq və bütün ümidimizi sülh konfransı-na yığılanların insafına və ya lütf və mərhəmətinə bağla-saq, düşmənlərimizin hiylə və təzvirində müvəffəq olacaqlarına şübhə edilməməlidir.

Sülh konfransında hüquq paylamıyacaqdırlar ki, biz də "növbədə" durub payımızı gözlüyük!

Sülh konfransına yığılan millətlər özlərinin hər bir si-yasi və milli hüquqa layiq olduqlarını isbata çalışıb məhz öz millətləri haqqında deyib danışacaqdırlar. Sülh kon-fransı, keçən Balkan davası kiçik millətlərin vuruşması nəticəsi deyildir, bəlkə cəhan müharibəsinin intac etdiyi (nəticələndirdiyi — *A.B.*) özüm bir məclis olacaqdır ki, bir tərəfdən aləmsümül cəngi-məğlubiyətin və digər tərəf-dən məmləkətlər sarsıdan böyük-böyük inqilabların hasil və məhsulunu meydana çıxaracaqdır.

Burada kimin xəbəri olacaqdır ki, bizim də yeniyyətə Azərbaycanımızın müstəqil millətlər cərgəsinə girməyə layiq olub-olmadığımızı öz-özlüyündən təhqiq və tədqiq etsinlər. Halbuki bütün böyük dövlətlər də, kiçik dövlətlər də, böyük millətlər də, kiçik millətlər də hamısı ancaq və gənə ancaq öz hüquqlarının təmini və təhsili (burada, əldə edilməsi qazanılması — *A.B.*) haqqında çalışacaqdırlar.

Bu məclisi-kübrada (ən böyük məclisdə — *A.B.*) bu millətlər hüququ bazarında biz də gözə çarpıb mətə (maya, sərmayə, mal — *A.B.*) sahibi olmaq istərsək, ümidimizi ancaq öz şüurumuza, öz qabiliyyətimizə, öz çalışmamıza bağlamalıyıq. Ona görə indidən və məhz indidən işə başlamalıyıq. Vəqt azdır, iş çoxdur.

Əvvəla, içərimizdə və çölümüzdə öleyhimizə iş görənlər bugünkü düşmənlərimizin bizi müttəfiqlər qarşısında bədnam və bədsöhrət etmələrinə qarşı bütün qüvvəmiz ilə müqabil durmalıyıq. Bizi kənd və şəhər dağıtmaqda ittiham ediyorsalarsa, yüzlərcə dağılan kəndlərimizin və şəhərlərimizin hesabını meydana qoymalıyıq. Bizi ev soymaqda və adam öldürməkdə məzəmmət ediyorsalarsa, binlərcə xarab edilmiş xanımınlarımızın və on binlərcə öldürülən adamlarımızın siyahısını lazım olan yerlərinə təqdim etməliyik. Necə ola bilər ki, özgələr bir dəne kəndin (məsələn, Mərzəi kəndi) bir-iki bin manat cərimələnməsi və bir neçə adamanı ittifaqən öldürülməsi haqqında ingilislərə şikayət edib bu barədə həftələrcə qəzetə sütununda yazsınlar, amma biz yer ilə yeksan edilmiş kəndlərimizin, xarab edilmiş şəhərlərimizin, zülm ilə öldürülmüş adamlarımızın haqqında bir söz də söyləməyib kirmiş duruq?!

Düşmənlərimiz heç bir şeylə bizi töhmət edə bilməməlidirlər. Çünki hər nə onlara olubsa, onqat artıq da bizə olubdur. Bunu isbat etmək üçün, münsif (insafli, ədatəli — *A.B.*) və haqq şahidlərimiz ilə bərabər əlimizdə və göz qabağında öylə müsəlləm (şübhəsiz, etirazsız — *A.B.*) dəlillərimiz var ki, daha düşmənlərimizin öz şərəf və heyiyyətlərinə layiq gördükləri yalanlara, hiylə və təzvire (saxtalaşdırmaya, hiyləbazlığa — *A.B.*) və xəbislik bürzə verməyə heç bir ehtiyacımız yoxdur. Zətən öylə alçaqlıqları bizim namusi-millimiz də qəbul etməz.

Qərəz, içimizdə və çölümüzdə oynanılan bu intriqalara qarşı laqeyd və layəşüür (düşünmədən, qeyri-şüuri — *A.B.*) qalmamalıyıq.

Məbada, məbada (olmaya, çəkin — *A.B.*)!

Və saniyənin mühüm işimizin o biri də budur ki, sülh konfransı əqd edilənə (bağlanana — *A.B.*) qədər biz özümüzü Avropaya və baxşus müttəfiqlərə bildirək, məruf-luq edək (tanıdaq, bildirək — *A.B.*) ki, bu gün sülh konfransına gələrkən deməsinlər ki, siz kimsiniz!

Burası heç kəsə məxfi deyil ki, ermənilər əlli, altmış ildən bəridir ki, öz millətləri xüsusunda Avropada ol qədər deyib-danışmışdılar ki, bu gün "erməni məsələsi" avropalıların uşaqlarınca da məruf və məşhur olan bir məsələdir. Gürcü qonşularımız dəxi bu xüsusda az çalışmayıb millətlərini mədəniyyət aləminə tanıtdırıblar. Dağıstan dəxi Avropaca məşhur bir məsələdir. Amma Azərbaycan, baxşus Qafqaz Azərbaycanı — iqrar etməliyik (boynumuza almalıyıq — *A.B.*) ki, təzə bir məsələdir.

İndiyə qədər o dərəcədə bişüür olmuşuq ki, bütün Qafqaz millətlərindən təkə-təklikdə ədədcə çox olduğumuz halda, biz, Azərbaycan türkləri haqqında nəinki Avropanın, hətta yüz ildən bəri üstümüzə sahiblik edən Rusiyanın da dürüst xəbərləri yox idi. Ruslar bu günə qədər bizə "persian" deyər İran və fars millətindən hesab ediyolar. Mən özüm bizim "persian" olmayıb türk olduğumuzu Moskva və Petroqraddan əlavə Bakının özündə də bir çox ruslara dəfələrlə qandırışıam.

Bəs, biz Azərbaycanı və iki milyondan artıq olan Azərbaycan türklərini Avropaya və müttəfiq dövlətlərə indidən tanıtmalıyıq: özümüzə məxsus tarixə, gözəl və xüsusi bir ədəbiyyata, sənayeyi-nəfisəyə malik olduğumuzu onlara bildirməliyik; dilimizin firəng (fransız — *A.B.*) dili Avropada olan kimi, bütün Qafqazda ümumi bir dil olduğunu, məsələn, bir ləzgi ilə bir erməninin və ya bir malakan ilə bir aysorun bir-biri ilə türk Azərbaycan dili ilə danışmağa məcbur olduğunu isbat etməliyik; Musiqimizin ümumqafqaz millətlərinə zövq və ləzzəti-ruhani verən bir musiqi olduğunu bildirməliyik; Avropa şüəralarından geridə qalmayacaq şairlərimizi, müsənniflərimizi (bəstəkarlarımızı — *A.B.*), yazıçılarımızı, alimlərimizi bir-

bəbir nişan verməklə xüsusi bir mədəniyyətə malik olduğumuzu əyan və aşkar etməliyik. Daha yüz il əvvəl müstəqil xanlıqlar sürətində yaşadığımızı yada salmalıyıq. Cəsur və rəhmlı, safdil və haqqu (haqq, ədalət tərəfdarı — *A.B.*) bir millət olub da, fitnə və fəsad, hiylə və təzvir kimi əxlaqi-zəminədən (cinayətkar, pis əxlaqdan — *A.B.*) arı (təmiz, uzaq — *A.B.*) olduğumuzu da gizlətməməliyik; qəhrəman bir əsgər, qabil bir tacir, mahir bir sənətkar, zəhmətsevən bir əmələ, iş görənlər bir ziraətçi, (əkinçi, kənd təsərrüfatı işçisi — *A.B.*) olduğumuzu da unutmuyub söyləməliyik.

Əlqissə, bütün xüsusiyyətimizi, bütün məziyyətimizi təfəsililə Avropaya bildirib, müstəqil yaşamağa və müstəqil bir hökumət təşkilinə kamalmca müstəhəqq (layiq — *A.B.*) olduğumuzu layiqincə isbat etməliyik ki, gələcək sülh konfransı kibi məclisi-kübraya gedən nümayəndələrimiz hüquqi-siyasiyyə və milliyyə imtahanından sühulətlə (asanlıqla — *A.B.*) keçib vətənimizə qayıdarkən əllərində istiqlal şəhadətnaməsi olsun!

Pəs, daha durmuyub işə başlayaq.

ORDAN-BURDAN

İstiqlaliyyət...

İstiqlaliyyəti-siyasiyyə və milliyyə... Bu neməti-üzmayə Qafqaz millətləri nail oldular:

Müstəqil Gürcüstan.

Müstəqil Ermənistan.

Müstəqil Azərbaycan.

Müstəqil Dağıstan.

Əmələ gəlib. Hər kəs öz əli, öz başı olaraq asudə yaşamağa başladı. Cəməsi bir neçə aydır ki, bu asudəlik ilə yaşayıyıq...

Hər kəs şadıdır.

Yerimiz, yurdumuz, torpaqlar özümüzün! Hökumətimiz, camaatımız, qoşunumuz özümüzün. Dinimizə, ayin və adətimizə edilən şematətdən (bədaxlıqdan — *A.B.*), qurtulduq. Dilimizə, millət və milliyyətimizə vurulan həqarətdən qurtulduq.

Qövümümüz (tayfa, qohum-əqrəbə — *A.B.*) də özümüz, yiyemiz də özümüzük. Öz-özümüzü yaxşı-yaman dolandırırıq. Kimsəyə ehtiyacımız yoxdur.

Qaradavoy lazımsa, varımızdır.

Ministr lazımsa, varımızdır.

Qoy desinlər ki, hələ nöqsanımız çoxdur, nə olar?

Azadəyik, asudəyik, təkmillə çalışaq.

Hərdən bir başıma qara-qara fikirlər gəlir; birdən bu azadəliyi, bu asudəliyi, yəni istiqlaliyyətimizi əlimizdən geri alarlar.

– Nə üçün?

– Elə-belə!

– Neçə "elə-belə"? İndi başladığ asudə nəfəs çəkməyə...

– Çox danışma!

– ??!!

O halda, hüquqi-bəşəriyyətimizi qəsb edənlərə qarşı qəlbimizdə əmələ gələn nifrətin dərinliyini təsvirə götürmək mümkün olurmu?

La ilahə ollallah!

Bu qədər dərin bir nifrətin dəhşətini təsəvvür etmək istəyənləri vəhşət basar!

Qasib (qəsb edən, zorla mənimsəyən — *A.B.*), milyonlarca qəlblərdə kəndinə qarşı bürüz edən (üzə çıxan — *A.B.*) bu nifrətin dərya kimi cuşu-xüruşanımından (coşub-daşmasından — *A.B.*) divanəvar bir halətə gəlib tükələri qabarar, gözləri kəlləsinə çıxar, rəngi saralar, oqli

çaşar. Vəhşət və dəhşət içində başından yapışb fəryad edər:

– Mən nə yaptım?! Nə yaptım?!

Lakin günahi-kəbirədən (böyük künah, cinayət — *A.B.*) daha betər, daha fəna olan bu şəni (pis, cirkin — *A.B.*) ömrə kim mürtəkib ola (əl ata — *A.B.*) bilər? Yeni-cə azad edilmiş bir milləti yenidən əsir etmək?!

Yenidən qul etmək?!

Bu jandarmalığı – əvvəlcə edəni məlumdur – indi kim edə bilər?!

Hürriyyətsun ingilismi?

Azadəlik yolunda qanlar tökən firəngmi?

Sərbəstlərdən də sərbəst olan amerikanlarını?

Məhaldır! (qeyri-mümkündür, mümkün olan iş deyil — *A.B.*). Ağla sığışan deyildir?!

Qanlı müharibə bitmək üzrədir.

Sülh olacaqdır deyirlər.

Bu müdhiş müharibədən sonra bəşəriyyətin uzun bir sülhə, tam bir asayişə əşədd (çox şiddətli — *A.B.*) ehtiyacı vardır. Əgər bu sülh kenə kəhnə adət üzrə bir millətin ağa, o biri millətin qul olmasını əsas edərsə, o halda: sən, ey bəşəriyyət! Sülh adını eşidərsən, amma üzünü görməzsən. Asayiş səsini eşidərsən, amma asayiş nə olduğunu bilməzsən!

Bəlkə topa, tufəngə ümid ediyorsan ki, qul edilən millətin ağzını yumar?

Bica ümid! Çünki:

Bu, olar zülm.

Və zülm olan yerdə sülh olmaz, zira haqq zülm ilə müharibəyə qalxar.

Desən ki, zülm haqqı basar; çünki onun topu, tufəngi vardır, haqqın nəyi var?

Onda sana haqqu şairin (Namiq Kamalın — *A.B.*) haqq sözləri ilə cavab verib deyərəm ki:

*"Zülmün topu var, gülləsi var, qələsi varsa,
Haqqın da bükülməz qolu, dönməz üzü vardır!"*

☪

İÇİMİZDƏKİ DENİKİNLƏR

Bir Denikin var ki, bizi xaricdən təhdid ediyor, bir çox denikinlər də var ki, içimizə dolub ən xatirəli yerlərimizdə gizlənib də bizi daxildən qorxudurlar.

Heç şübhə edilməsin ki, bu daxili denikinlərimizin qorxusu xarici Denikin qorxusundan daha böyük və daha xəterlidir. Çünki xarici Denikin göz önündədir, aşkardır; daxili denikinlər isə içimizdə gizlənməşdirlər, özlərini göstərmirlər. Gizli düşmənin aşkara düşməndən daha təhlükəli olduğu hər kəscə müsəlləmdir.

Bir vaxt olar ki, üzərimizə hücum edən xarici düşmənin bəlasını dəf etmək üçün ol qalxızmaq, irəli atılmaq iş-tədikdə görürük ki, daxili düşmənlərin hiylə və dəsisesi (hiylə, biclik — *A.B.*) sayəsində qollarımız bağlı və ayaqlarımız bənddədir; bir dərəcədə ki, heç tərpnəməyə halətimiz yoxdur.

Azərbaycanımızda asudəlik ilə rahat-rahat yaşamaqda olan müxtəlif ünsürlərin içində öylə naşükür, paxıl gözü götürməyən, öylə hüsudlar, öylə qaraqəlblilər var ki, Denikini ürək-döyünməsi ilə gözləməkdə və rus qaradavayunun həsrətini çəkməkdədirlər. Bunların bir çoxları xəzinəmizin pulu ilə dolanıb da "aldığım pul rus dövlətinin puludur" eyə özünü də, özgüləri də aldatmaqla təsəlliyab olub, naşükürlüklə yedikləri çörəyimizi özlərinə halal bilirlər.

Bunların və böylələrinin sayəsindədir ki, bizim bütün rəsmi kağızlarımız, ərizələrimiz, sənədlərimiz həpsi rus-

ca yazılıb, idarələrımız sabiq rus çarlığının "konselyariya"larını dikəltdiyindən biçarə türk (Azərbaycan — *A.B.*) demokratiyası öz milli dövlətlərində də yenə tərcümanlıq aramağa məcburdurlar. Bütün Qafqaz millətləri arasında ümumi bir lisan hökmündə olan türk (Azərbaycan — *A.B.*) dili guya o qədər naqabil imiş ki, ərizə yazmağa da yaramazmış... Halbuki bunun hamısı çöreyimizi yeyib də üzümüzə söyən, denikinlərin həsrətini çəkən və cümhuriyyətimizi rus dövlətinin bir parçası hesab edən və dövlətimizə deyil, məhz pula və paraya qulluq edən xain, hüsud və qaraqəlbli çinovniklərin vətənimizdə yemlənməsi bərkətindəndir.

Xaricdəki Denikin ilə aramızda bir müharibə başlanırsa, heç şübhə edilməsin ki, daxilimizdəki yemliyə bəslədiyimiz denikinlər öz həsrətkeşlərinin rollarını asanlaşdırmaqdan ötrü içimizdə cürbəcür xəyanət və cinayətlərə mürətəkb (yaramaz işlər görə, cinayət edən adam — *A.B.*) olub da bizə arxamızdan xəncər yaraları vurmaq və zərbələr yetirmək təşəbbüslərindən çəkinməyəcəkdirlər.

Ona gbrə işte bu yerdə fiəlhəqiqə dördgözlü olmağımız bütün şiddəti ilə icab edər (vacibdir — *A.B.*). Qəhrəman əsgərlərimiz xarici düşmənlərimizlə müharibə edərkən, arxada qalanlarımız da arxamızda gizlənib də pusquda oturan daxili düşmənlərimizlə əlləşməlidirlər. Onlar bizləri pusurkən, biz onları pusmalıyıq ki, əhyanə bizə qəflətən bir xətər yetirməsinlər.

Bu yolda hökumətimiz də, millətimiz də bərabər işləməlidirlər. Hökumət hər bir şübhəli görünənləri rədd və tərđ (qovma, uzaqlaşdırma — *A.B.*) etmək üçün heç bir şeydən çəkinməməlidir; bu gün daha nəzakət və mərəhmət zamanı deyildir; zətən xainlərə qarşı nə mərəhmət?

Millət dəxi böylə bir şəkkü-şübhə iğaz edən (doğuran — *A.B.*) və dövlətimizə qarşı sui-niyyəti ilə məlum olan adamları hansı millətdən olursa-olsun, fərzi məhal olaraq müsəlman da olsa, bilib də hökumətimizə və lazım olan yerlərə xəbər verməlidir.

İstiqlalının səneyi-dövryyəsinə (bir illiyini — *A.B.*) dünən şadlıq və şənlik ilə keçirmiş olan millət, bu gün fəvqəladə dəmlər keçirməkdədir. Candan əziz olan istiqlalımızı əlimizdən almaqla canımızı almaq istəyirlər; buna görə ki, istiqlalımızı əldən verməmək üçün bu fəvqəladə zamanda fəvqəladə işlər də görməlidir ki, o işlərin ən mühümrağı özümüzü xarici denikinlər ilə bərabər daxili denikinlərdən də qorumaq təşəbbüsüdür.

☪☪☪

M.Ə.RƏSULZADƏ

UNUDULMAZ FACİƏ!

Martın 31-i bizə Azərbaycan tarix siyasətində unudulmaz üç günü xatırlatıyor.

Günlər var ki, sevincinin böyüklüyü ilə, günlər də var ki, fəlakət və qüسسəsinin əzəməti ilə unudulmaz. 31 mart ikinci günlərdən idi.

Bu gün tarixin qeyd edo bildiyi "aşura", "bartamey" (Varfalameyski noçь) kibi xainanə bir surətdə hazırlanmış siyasi faciələrdən birisi idi.

Bizə deyö billərlər ki, hərə-ümumi səfəhatı arasında mart hadisəyi-əliməsini dəfələrlə ötən əsəfli hadisələr vəqə olmuşdur. Bunun üçün dəxi mart günlərində Bakı soqəqlarında icra olunan müzalim və qətali Ərəbistanın qızğın çöllərində və yaxud Firəngistanın inqilabla qaynar səhralarında hadisat olan uzaq məsələlər ilə müqayisə etməyə nə hacət!

Əvət, doğrudur; doğrudur ki, Belçikada, Serbiyada, Türkiyədə, Acarıstanda, nəhayət, Qars, Mərəş, Van və sair yerlərdə, hətta hərə-ümumidə rəsma xaricdə qalan

İranda Urmu, Səlmas və Xoyda şəkla Bakı hadisəsinə bənzər və bölgə bundan daha fəci hadisələr vəqə olmuşdur.

Bunlar doğrudur.

Biz Bakıdakı mart hadisələrini yada salarkən, şübhəsiz ki, o günlərdə icra olunan vəhşətə, zülmə, yaxılan xanımnlara, parçalanub da divarlara mıxlanan yavruqlara, hətək olunan irz və namuslara dəxi ətfi-nəzər ediyör, insanın bir anda dönüb canavardan da bətər bir hala düşmək ləyafətində dəxi olduğunu böyük bir hiss-ənfəal və şər-məndəliklə görüyörüz.

Fəqət mart günlərinin əsl martda söylədiklərimizdən və söyləmədiklərimizdən daha böyük, daha şənih, daha mərədu, daha igrənc bir hadisə vəqə olmuşdu.

İctimai bir inqilab nam və pərdəsilə ortaya çıxıb milli bir ədavət icra edilmişdi. Burjuaziyəyə elan-hərb edilib nəticədə sosialist, bolşevik və musavat heç birisinə fərq qoyulmadan kəsilmək və atılmaq üçün müsəlman olmaq kafi gəlmişdi.

Bu nöqtəyi-nəzərdən Şaumyanların Bakıda çıxardıqları hadisə Leninlərin Petroqrada və Moskvadakı hərəketlərinə qətiyyə bənzəməzdi. Orada sinfi bir herb, burada isə sinif hərbi namı altında milli bir qətal, bir qətal-əyyam icra olunuyordu.

Daşnaqlar intiqam alıyordu. Bu intiqam hər növ qomşuluq, inqilabdaşlıq, vətəndaşlıq hissini korlatıyor, yan-yanə sülh və müsəlmet ilə yaşayan millətləri sənərlə bir-birindən ayırıyordu.

Bolşeviklər "sizə muxtariyyət degil, xarabalar verəkələr", deyirlər. Müttəfiqləri daşnıqlar da imdi izah ediyörlər ki, Bakıyı sahiblərinin əlindən çıxarmaları ilə onlar erməniliq mühafizə ediyörmüşlər.

Həqiqətdir ki, martın 18-dən 21-nə qədər Bakı türk demokratiyasının qafasında partladılan toplar, müsəlman-

lar haqqında görölən müzalim Azərbaycan fikrini daşıyan muxtariyyət və istiqlal əqidəsi ilə pərvərdə olan vücudları məhv etmək üçün idi.

Fikir yöldürmək istənilirdi. Millət kəsilirdi. Fəqət kəndiləri (özləri — A.B.) inqilabçı ikən inqilabın böyük düsturunu unudurlardı:

Məşəl-əfkarənə sönməz xunla!

Martda təkölən qanlar türklərdəki milliyyət və hürriyyəti-Azərbaycan atəş-müqəddəsini söndürəmədi. Bakı gücələrində təkölən nahaq qanlar bir "pisuz", yaxılan İsmailiyyə isə bir iplək işini görərək yürəklərdə söndürülmək istənilən hürriyyət məşəlini daha ziyadə tutuşdurdu. Qanlar içində boğdurulmaq istənilən Azərbaycan fikri bir kərrə müstəqim bir hökumət şəkli ilə təcəlli etdi!

Bakı bir qan və fitnə ocağı degil, paytaxtımız oldu!

Bu gün mart hadisələri kibi böyük bir riyazət nəticəsində kəndi haqqını istirdad etmiş olan paytaxtımızda 31 mart şühədasının ruh-məzlumuna fatihələr oxurkən bir şeyi xatırlatmaq istərəm.

Mart hadisəsindəki müvəffəqiyyətsizliqin ən böyük səbəbi, bunu hər kəs təsdiq edər ki, cəmətimizin başsızlığı, o vaxta qədər bildiği cəmət xadimlərinə və siyasi firqə rəislərinə degil, qeyri-məsul adamlara, oqlindən ziyadə hissiyyatına tabe şəxslərə uyduğu olmuşdur.

Allah əl-həmd, bu gün o vəziyyətdə degiliz. Millətin müqəddəratından məsul hökumət və bu hökuməti doğmuş parlamana malikiz, hökumət və parlamamızın, bütün nöqsanı ilə bərabər bir məziyyəti var ki, böhranlı və məsuliyətli dəqiqələrdə millətə başçılıq edir. Onu hər hissiyyətə qapılmış yol ötən "mücahid"lərin şərindən saxlaya bilir.

Bunun üçün lazımdır ki, biz bütün hərəkatımızda etidaldan uzaqlaşmayıb sükun və intizamı pozmayalım. Tətil heyəti bizi bu gün məğəmə dəvət ediyör, bu dəvətə icayət edərək bütün heyəti durduraraq mart şühədasının ruh-məzlumuna qarşısında diz çökəlim, deyəlim ki:

Siz məzlum oldunuz, biz sizin bu məzlumiyyətinizi tələfi etdirmək üçün qanınız bahasına aldığımız hürriyət və istiqlal bərk saxlayacağız.

HƏŞƏMƏTLİ BİR GÜN (Müsavət məsləkinin elanı-zəfəri)

28 mayıs

Üç boyalı bayraqlara örtülmüş divar; rəngin və zəngin xalılarla bəzənmiş pəncərə və balkonlar; soqaqları doldurmuş nəmnaq gözlər, mütəbəssüm çöhrələr; göylərə inikas edən elektrik ziyalı lampalar; parlaman qarşısında məhşəri-kübrayı (böyük hörcmərlik — *A.B.*) andıran o on binlərcə qafalı izdiham; hürriyət meydanında Şollar suyunun bir sərnlük nəşr edərək yüksəklərə fişqıran fəvvarəsi yanında səfbəsteyi-bəsalət (qəhrəmanlıqla səf çəkmiş — *A.B.*) olaraq duran əsgərlər; əsgərlərin hökumət rəisi təbrikinə müqabil yaşa, yaşa, yaşa..." – deyə böyük meydanı dolduran möhtəşəm sədaları və bu sədaya bir inikas olaraq yerdən, göydən, hər yandan qopan alıqşlar; küçələrdə gəzişən izdihama ağ çarşafarla lətif bir hüsn və şairanə bir mənə verən xanımlar; musiqi tərənnümatına qovuşan "yaşasın" sədaları; natiqlərin samio (çəitmə duyğusu — *A.B.*) ilə bərabər qəblərə verdiyi həyəcan və təəssür; türk mətbəə işçilərinin tarixi-təbəəti, aktyorlarımızın da əlölümümüz mazimizi canlı bir surətdə təşhirlə (xalq arasında yayma — *A.B.*) paytaxt küçələrini gəzişmələri; "kiçik" əsgərlərin "böyük" toplar və "son sistemli" tufənglərlə dəfilə etmələri, daha nələr, nələr – işte istiqlal günü paytaxtımızın aldığı mənərənin səthi bir surətdə cəzblən xütut (xətlər — *A.B.*) əsliyyəsi!..

Bakı tarixinin bəlkə də bu ana qədər qeyd eləmədiyi bu böyük gündə bir çoxları kəndi-kəndinə:

– Əcəba, bu, uyğumdur!? – deyirdilər.

Əvət; bu, Azərbaycan tarixinin ən böyük həqiqətini təşkil edən gün o qədər xariqələdə idi ki, uyğuya bənzəyirdi.

Fəqət bu həqiqəti bundan iki sənə əvvəl mayısın 28-ində şənliklər yapan xalq bugünkü kibi təsəvvür və xəyal etməmişdisə də, Azərbaycan şüarını ortaya atan firqəmiz istiqbalda böylə bir günə malik olacağımızı, heç şübhəsiz ki, təsəvvür eyləmişdi.

Müsavətlilər üçün bu gün ikili bayramdır: milli bayram, fikri bayram!

Bundan bir sənə əvvəl ümumi fəlakət və anarşi içində olaraq millət vəkilləri tərəfindən elan olunan istiqlal, etiraf etməlidir ki, xalqımızda böyük bir hissiyyat və umud oyatmıyor, hər kəs onu bir növ məcburiyyətlə qəbul ediyordu. Fəqət bir sənə sonra fikri-istiqlalın nə dərəcədə ümumi və milli fikir olduğunu görüyoruz. Görüyoruz ki, bundan bir sənə əvvəl Tiflisin bir güşəsində qalan Azərbaycan mütəəssilləri (təmsilçiləri — *A.B.*) nə böyük bir vəzifəyi nə qədər hüsn-i-ifa etmişlər və millətin istədiyini nə dərəcədə doğru olaraq dərək eyləmişlərdir.

Mayısın 28-ində istiqlal bayramını qeyri-qabili-təsəvvür bir səmimiyyətlə qarşılamaqları ilə azərbaycanlılar bütün ələmə göstərdilər ki, istiqlaldan əl çəkməyəcəklər və bütün böhtançılara deyəcəklər ki:

– İstiqlal xanların, bəqlərin, ağaların deyil, Azərbaycan xalqının, türk millətinin milli, ən müqəddəs idcallarıdır!

Böylə bir hissiyyata malik olan millətin haqqını hər kəs tanımalı; bu milləti bu qədər sevdiyi hürriyət və istiqlalını müdafiə üçün mübarizə edə bilər bir hala qoymalıdır.

Növzad istiqlal bir yaşına çatdı. Möhtəşəm istiqlal gəyramı ilə bu növzad artıq sövtdən ayrıldı. Parlaman mə-

buslarından (deputat — *A.B.*) birisinin dediyi kibi, "Dili xöregə dəyən uşaq artıq sövt bilməz!".

Azərbaycan xalqı artıq əsərə tə getməz!
Yaşasın Azərbaycan!

GÖZLƏRİMİZ AYDIN!

Arzularını qüvvədən fələ gətirməyi əzm edən bir millət heç bir zaman istədiyindən məhrum qalmaz.

Ən müqəddəs bir haqqın verdiyi həqqaniyyətlə istiqlalını almaya əzm etmiş olan Azəri türkünün qulağına çoxdan intizar eyelədiyi ruhnəvaz bir səda gəldi:

Azərbaycan istiqlalı təsdiq edildi!

Gözlərimiz aydın.

İngiltərə xariciyyə naziri lord Kurzun təklifi üzərinə müttəfiqlər şurayı-aliyəsi Azərbaycan ilə Gürcüstanın istiqlalını təsdiq eyeləmişdir.

Böylə bir xəbərin gələcəkini yildən ziyadə bəkləyən Azərbaycan xalqı məyusluq əlamətləri göstərir idisə də, siyasətmizi idarə edən möhfəllər (heyəti-məclis — *A.B.*) üçün bu xəbərə pək də qeyri-müntəzir degildi.

Ehtimal ki, bu qədər təxirdən sonra müttəfiqlərin bu xüsusdakı təcillərinə Denikin qüvvətinin sürətlə inhilalı (açılma, dağılma — *A.B.*) dəxi səbəb oldu.

Müttəfiqlərin böyük xətası da burada idi ki, onlar bolşeviklərə qarşı hasil olmaq üzrə müstəbid Denikin qüvvəsinə iltizam etdilər. Halbuki təbbəi bir hökuməti-milliyə şəklində təşkil edən yeni dövlətləri lüzumunca təqdir degil, imhal (təxirə salmaq, vaxt vermək — *A.B.*) etdilər. Bu imhal nəticəsi olaraq bu gün məzkur dövlətlərin təşkilatı arzu olunur bir dərəcədə degildir.

Şimdi gözləməlidir ki, təsdiqi-istiqlal bir ömrə vaqə olduqdan sonra bu günə qədər görülmə imhal siyasəti dəgişərək fəal bir şəkil alacaqdır.

Hər halda məsələnin bu kibi əməli cəhətlərinin təhlilini başqa bir zamana buraxalım, bu gün arzuyu millimizin beynəlmiləl bir təsdiqindən və bu sürətlə mövcudiyət-siyasiyyəminizin ələmsümül bir mənə və əhəmiyyət əldəindən məmnun olaraq bayramlaşalım:

Gözlərimiz aydın!

Fəqət, bunu da biləlim ki, bu hal bizi daha ziyadə çalışmaya, daha böyük əzmlərlə iləriləməyə vadar etməlidir. Yaşasın istiqlal.

Ə.HƏMDİ

AZƏRBAYCANIN BÖYÜK GÜNÜ

Bu gün Azərbaycan tarixində böyük gün, böyük bir bayramdır.

Bu gün Azərbaycan kəndisinin hürr və müstəqil olduğunu həqqilə dərk və təsdiq etməyə həqqı var; bu gün hər azərbaycanlının şərəf və iftixarla müthəssis olmağa (hiss etməyə — *A.B.*) ləyaqət və istehqaqı var (burada, həqqı var — *A.B.*). Bu gün bütün Azərbaycan türklərinin milli həyəcan və gəliyanlarla bayramlar, şənliklər, şadmanlıqlar eyeləməyə firsəti var.

Bu gün həqiqətə bir Azərbaycan var, bir də Azərbaycan türkünün beynəldövl (beynəlxalq dövlətlər birliyi tərəfindən, burada, Paris sülh konfransında Azərbaycanın müstəqilliyinin tanınması nəzərdə tutulur. — *A.B.*) təsdiq və qəbul edilmiş siyasi, milli pürmövçudiyət və istiqlalıyyəti var!...

Azərbaycan elani-istiqlaliyyəti tarixindən Azərbaycan istiqlalını təsdiqi tarixinə qədər davam edən qısa bir zaman, Azərbaycan tarixini yazacaq mürəkkəblər (burada, danışanlar, alimlər — *A.B.*) üçün uzun və böyük bir kitab fəzilət və şərəfidir.

Bu müddət zərfində Azərbaycan dövlətlər və millətlər aləmində imtahan veriyor idi. Bu müddət içərisində Azərbaycan türkləri nə kibi məziyyət və qabiliyyətə malik olduğunu aləmə isbat ediyor idi. Bu müddətin dərin və birünində, Azərbaycanın ruh və məfkurəsində gizlənmiş bir haqq, bir məbud var idi, bütün millətə bəza ümid, bəza yas və bəza da qüvvətli bir imani-istiqlal və istiqlal bəxş və nəşr ediyor idi. Nəhayət, o dövri-imtahan və daha doğrusu, o dövri-fitrət bu gün dövri-dilarayi-istiqlaliyyətə döndü, haqq nahaqqa, nur zülmətə qələbə etdi. Millət istədiyini buldu, iman müzəffər oldu; Azərbaycan qurtuldu.

Bu günü təsəid etməli, bu günü imtahan və mübarizələrimizin müvəffəqiyyətli bir günü olaraq təbcil etməli, qəlblərimiz təhyic etməli, hissələrimiz coşmalıdır. Bu təhyic, bu qülyani-milli içərisində bayramlarımızı edər, şadlıqlarımızı izhar eylər ikən unutmamalıdır ki, qüvvətli bir arzu, hərarətli bir iman ilə yapışdıığımız bir işdə müvəffəqiyyət də hər zaman bizdədir. Çünki:

"Cahan titrər səbatbəyi-ərbab əzmü mətanətdən".

Həqiqət barizasını cahanın da qəbul və təsdiq etdiyi bir Azərbaycan istiqlalını bu gün bizə bəxş və təmin etməyə ən ciddi bir əmil olmuşdur.

İSTİQLAL BAYRAMI

Seşənbə günü, yanvarın 13-ü Bakıda ən adi və təbii, həm də təbii olduğu qədər saf və səmimi bir bayram kibi keçdi.

Hələ gecə yarısı "Azərbaycan" qəzetləri mətbəədən çıxar-çıxmaz ANTANTA tərəfindən Azərbaycan istiqlalının təsdiq edilməsi xəbəri ildırım sürətilə bütün şəhərə yayılmışdı. Gecə küçələr, təfərcəkləhələr, teatro, sinemalarda camaat yek-digərini böyük bəşəşət ilə təbrik ediyordu.

Sübh tezdən bazar, dükən bağlanıb, yollar, bazarlar milli bayraq və xalılar ilə bəzənmiş, bütün şəhər əhalisi küçələrə çıxmış, passaj, bulvar, səqvirilər və qeyri kibi tənəzzəhlər dolmuş idi. Bütün vətəndaşlar yek-digərini böyük milli bayram münasibətilə təbrik ediyorlardı.

Paytaxtımızda bulunan əsgəri qətaot dəstə-dəstə musiqi ilə şəhəri gəziyorlardı.

Bundan əlavə könüllülər, məktəblilər və qeyriləri də musiqi və milli bayraqlar ilə bərabər şəhəri gəzib şadlıqlar ediyorlar idi.

Bu günkü nümayişlər tertib və intizamca nöqsan olmaqla bərabər, millətin öz təşəbbüsü ilə olduğu üçün pək səmimi idi.

RƏSMİ BAYRAM

Azərbaycan istiqlaliyyətinin ANTANTA tərəfindən qəbul və təsdiqi münasibətilə bu gün, çoharşənbə – Yanvarın 14-ü rəsmi bayram elan edilmişdir.

Teleqraf və telefonlar ilə bütün Azərbaycana bu günün rəsmi bayram elan edildiyi xəbər verilmişdir.

QEYDLƏR VƏ ŞƏRHLƏR

Kitabın "Bədii nümunələr" bölməsində verilən əsərlər Cümhuriyyət dövrünün mətbuat orqanlarından bizim tərəfimizdən toplanıb üzü ərəb əlifbasından köçürülmüşdür. Üzə çıxarılan əsərlərin doxsan faizdən çoxu haqda müxtəlif mətbuat orqanları və elmi nəşrlərdə -- "Azərbaycan", "Açıq söz", "Ulduz", "Dünya", "Dirçəliş", "Gənclik", "Dialog", "Azərbaycan MEA-nın xəbərləri (ədəb., dil və inc-t ser-sı)", "Hərbi bilik", "Dialog" jurnallarında, "Azərbaycan", "Azad Azərbaycan", "Ana Vətən", "Elm", "Azərbaycan ordusu" (əvvəllər "Xalq ordusu)", "Vətən səsi", "Ədəbiyyat və incəsənət" ("Ədəbiyyat qəzeti"), "Bakı", "İki sahil", "Söz qəzeti", "İncəsənət", "Novruz", "Sovet kəndi", "Hikmət", "Borçalı", "Sabah", "Yeni Müsavat", "Panorama", "Respublika" və s. qəzetlərdə yenidən ədəbi-elmi ictimaiyyətə təqdim edilərək, haqlarında ilkin rəy və mülahizələr söyləmiş, elmi araşdırmalar dərc etdirmişdik. Onların bir qismi 1993, 1994 və 2002-ci illərdə nəşr etdirdiyimiz "Əsgər olmaq bir şərəfdir türk üçün, islam üçün, (Bakı, Şur, Çik-çlik nəşriyyatı, 1993), Y.V.Çomənzəminli. Müstəqilliyimizi istəyiriksə... (Bakı, Gənclik, 1994) və Qafqaz imdadına çatan türkün könül nəğmələri. (Bakı Universiteti nəşriyyatı, 2002) kitablarına daxil etmişik.

Türkün nəğməsi — İlk dəfə "Azərbaycan" qəzetində 15 sentyabr 1918-ci ildə Əbdülsəlimzadə Məhəmməd Hadi (şairin burada verilən əsərlərinin hamısı bu imza ilə çıxıb.) imzası ilə çap olunub.

Zəfəri-nəhayəyə doğru — "Azərbaycan" qəz., 6 təşrinisani (noyabr) 1918-ci ildə çap olunub.

Məmayi Kainat — "Bayrağı-ədələt" məcmuəsi. 14 iyul, 1917, N3, s.13-14-də çıxıb.

Həyatı-hazirəmizin ilhamları — "Azərbaycan" qəz., 19 təşrinisani 1918-ci ildə çap olunub. M.Hadi. Seçilmiş əsərləri. İki cildə. I cild. Bakı, Elm, 1978, səh.322-də verilən bu şerin kitabda "Yıldızla günəş, ay yenə..." misrası getməyib.

Qürbət ellərdə yadı-vətən (Karpatta ikən) — "Azərbaycan" qəzetinin 20, 22 təşrinisani, 23 kanuni-əvvəl (dekabr) 1918-ci il və 1919-cu il tarixli 167-ci nömrələrində dərc edilib. M.Hadi. Seçilmiş əsərləri. İki cildə. I cild -- Bakı, Elm, 1978, s.315-318-də bu əsərin 3-cü hissəsi səhvən 1-ci hissə yerində verilmişdir.

* beşik əvəzinə kitabda beşlik getmişdir.

** bu misra kitabda getməyib.

*** kitabda mətləi-şəms getmişdir.

Məhtabi-şəttə. Karpət xatirələrindən — "Azərbaycan" qəz., 27 təşrinisani 1918.

Vaxtın səsi və həyatın sözü — "Bəsirət" qəz., 11 yanvar 1919-cu ildə çap edilib.

Şühədayi-hürriyyətimizin ərvahına ithaf — "Azərbaycan" qəzetində (31 mart 1919) çap edilib.

Məfkureyi-aliyyəimiz. Azərbaycan dövləti-növizadına — "Azərbaycan" qəz., 3 və 4 nisan (aprel) 1919-cu ildə çap edilib.

Əsgərlərimizə -- könüllülərimizə — "Azərbaycan" qəz., 22 və 23 nisan 1919-cu ildə çap edilib

İki simayi-siyasinin müharibə haqqında mütələləri münasibət ilə — "Azərbaycan" qəz., 20 təşrinisani (oktyabr) 1919-cu ildə çap olunub.

Zərbəyi-inqilab — "Azərbaycan" qəz., 22 təşrinisani 1919-cu ildə çap olunub.

A.Səhhətin üfuli-əbədisi — "Azərbaycan" qəz., 18 təşrinisani (noyabr) 1919-cu ildə çap olunub.

Ümid ilə yaşayın! — "Azərbaycan" qəz., 25 təşrinisani 1918-ci ildə çap olunub.

Sevdiğim. Azərbaycan bayrağına — "Azərbaycan" qəz., 25 avqust 1919-cu ildə Cəfər Cabbarzadə imzası ilə çap edilib.

Azərbaycan bayrağına — "Azərbaycan" qəz., 29 avqust 1919.

Sevimli ölkəm. — "Azərbaycan" qəz., 20 kanuni-əvvəl (yanvar) 1919-cu ildə dərc edilib.

Salam — "İstiqlal" qəz., 12 şubat (fevral) 1920.

Dün o gözlərdə. — "Qurtuluş" məcmuəsi, 1 nisan 1920 N1, s.10.

Yaşamaq. — "Qurtuluş" məcmuəsi, 20 nisan, 1920, N2, s.14-15.

Miralay Cəmil Cahid bəyin məhdində. — şerin əlyazmasını bizə tədqiqatçı-jurnalist, polkovnik-leytenant Şəmistan Noziri vermişdir. Təşəkkür edirik.

Öyün, millət — "Azərbaycan" qəzetində 30 təşrini-əvvəl 1918-ci ildə belə bir qeydlə çap edilib:

Turan düdüyü — 24 dekabr 1917-ci ildə "Açıq söz" qəzetində "Nargin əsirlərinin dilindən" qeydi ilə çap olunub.

Səs verəlim — 18 may 1917-ci ildə "Açıq söz" qəzetində çap olunub.

Ey türk oğlu! — "Açıq söz" qəz., 20 fevral 1918-ci ildə çap olunub.

Çəkil, dəf ol. — "Azərbaycan" qəzetinin 10 həziran (iyun) 1919-cu il tarixli nömrəsində dərc edilib.

Əsgər anasına — "Azərbaycan" qəz., 24 kanuni-əvvəl (dekabr) 1919-cu ildə dərc edilib.

Yolunu bəklərdim — Şer 1919-cu ildə yazılıb. Onun çap olunduğu qəzet nömrəsinin əldə olan hissəsinin 3-cü səhifəsində "Bəsirət" N219, 4-cü səhifəsində isə "İstiqlal" N8 yazılıb.

Bu ilki mayılda — "İstiqlal" qəz., 1920-ci il N3, səh.5-də çap olunub.

Bir qız üçün. — "Qurtuluş" məcmuəsi, 20 nisan, 1920, N2, s.10.

Yeni ay doğarkən — "Açıq söz" qəz., 14 dekabr 1917-ci ildə çap olunub.

Marş — 6 fevral 1918-ci il tarixli "Açıq söz" qəzetində "Türk Ədəmi-Mərkəziyyət" firqəsi "Müsavat"a ithaf" qeydi ilə dərc edilib. Şeri ilk dəfə olaraq "Ulduz" jurn., 1990, N5-də dərc olunan məqaləmizdə təhlilə cəlb etmişik.

Neçin böylə gecikdin? — "Açıq söz" qəz., 13 zilhicə (20 iyul) 1918-ci ildə çap olunub.

Vətənin yanıq səsi — 4 şubat (fevral) 1919-cu ildə "İstiqlal" qəzetində çap olunub.

"Araz"dan "Turan"a — "Qurtuluş" məcmuəsi, 20 nisan (aprel) 1920, N2, s. 6-7-də dərc olunub. Tədqiqatçı alim Minaxanım Əsədli əsəri əlyazması əsasında "Respublika" qəz., 14 mart 2001-ci ildə yenidən çap etdirib. Variantlar arasında fərq yoxdur.

Bismillah — Şer 1918-ci ildə Bakının Qafqaz İslam ordusu tərəfindən azad olunması münasibətilə yazılıb. Biz onu şairin Çırpınırdı Qara dəniz (Anlara, 1990) kitabından götürüdüük.

Röyasını görmüşdüm. — "Azərbaycan" qəz., 14 təşrini-əvvəl (oktyabr) 1918-ci ildə çap olunub.

Milli bayrağımıza — "İstiqlal" — 1918.28.05-1919. Cümhuriyyətimizin birillik dövr istiqlalı münasibətilə təlif (tərtib -- A.B.) edilmiş məcmuə. Bakı, 1919, s.4-də çap edilib.

Ey əsgər. — "Azərbaycan" qəz., 27 təşrini-əvvəl 1918-ci ildə "Ordumuza ərməğan" qeydi ilə çap olunub.

Gəlmə. — "Azərbaycan" qəz., 15 təşrini-sani (noyabr) 1918.

Bakı deyir ki: Bir yıl əvvəl. — "Azərbaycan" qəz., 15 eylül (sentyabr) 1919.

O qıza — "Azərbaycan" qəz., 16 nisan (aprel) 1919-cu ildə çap olunub.

İstanbul — "İstiqlal" qəz., 12 nisan 1919.

Qalx — "İstiqlal" məcmuə"sində (Bakı, 1919, s.29) "Azərbaycandakı Osmanlı şəhidlərinə" qeydi ilə çap olunub.

Denikin və Gəncə — "Azərbaycan" qəz., 4 həziran (iyun) 1919. "Cavad" imzası ilə çap olunub.

Rövşən Əsrəf bəy — "Azərbaycan" qəz., 24 təşrini-əvvəl (oktyabr) 1918. "Cavad" imzası ilə çap olunub.

Şayiələr — "Azərbaycan" qəz., 10 təşrini-sani (noyabr) 1919. "Cavad" imzası ilə çap olunub.

Daxiliyyə naziri həzrətləri ilə müləqat — "Azərbaycan" qəz., 29 təşrini-əvvəl (oktyabr) 1918-də çap olunub.

Nuru paşa Həzrətləri şərəfinə böyük bir ziyafət. — "Azərbaycan" qəz., 18 təşrini-əvvəl 1918-ci ildə "Ə" imzası ilə çap olunub.

Rövşən Əsrəf bəy şərəfinə ziyafət. — "Azərbaycan" qəz., 28 təşrini-əvvəl 1918-ci ildə "Ə" imzası ilə çap olunub.

Yüc qığılcımı. — "Azərbaycan" qəz., 10 nisan 1919-da Ə.Müzni bəy imzası ilə çap olunub.

Yanğın — "Bəsirət" qəz., 15 fevral 1920. Əlabbas Müznib imzası ilə çap olunub.

Məqsədimiz — "Azərbaycan" qəz., 2 mart 1920. Davud imzası ilə çap olunub.

Əsgər şərqişi — "Azərbaycan" qəz., 13 şubat 1920. Davud imzası ilə çap olunub.

Bir əsgərin xitabı — "Azərbaycan" qəz., 6 kanuni-sani (yanvar) 1920. Davud imzası ilə çap olunub.

Azərbaycan ordusuna — Davud imzası ilə "Azərbaycan" qəz., 8 təşrini-sani 1918-ci ildə çap olunub.

Atalara — Davud imzası ilə "Azərbaycan" qəz., 6 kanuni-sani 1920-ci ildə çap olunub.

Millətimə — Paris sülh konfransında Cümhuriyyətimizin müstəqilliyinin tanınması münasibətilə "Azərbaycan" qəzetinin, "Müstəqil Azərbaycan" adı ilə çıxan 14

yanvar 1920-ci il tarixli 12-ci nömrəsində Davud imzası ilə çap olunub.

Türk ordusuna — İlk dəfə "Azərbaycan" qəz., 7 təşrini-sani 1918-ci ildə İbrahim Şakir imzası ilə çap olunub.

Türkün dərdi — "Azərbaycan" qəz., 11 təşrini-sani 1918-də çap olunub.

Yüz il idi — "Azərbaycan" qəz., 27 mayıs (may) 1919-da Ə.Bağırılı imzası ilə çap olunub.

Azərbaycanlıya -- Hörmətli Nəsim bəyə. — "Azərbaycan" qəz., 16 təşrini-sani 1918-ci ildə Əli Yusif imzası ilə çap olunub.

Bayraq — "Azərbaycan" qəz., 12 kanuni-əvvəl (dekabr) 1918-də çap olunub.

İdeal — "Azərbaycan" qəz., 11 kanuni-əvvəl 1918-ci ildə Əliyusif (RAİ) imzası ilə çap olunub.

Getmə — "Azərbaycan" qəz., 9 təmuz (iyul) 1919-cu ildə çap olunub.

"Öpər, kimi bilir, bəlkə bir xülya" — "Azərbaycan" qəz., 10 ağstus 1919-da Ə.Y. imzası ilə çap olunub.

S. bəyə. "Yaşamaq, çalışmaq quru..." — "Azərbaycan" qəz., 23 eylul (sentyabr) 1919-cu ildə Ə.Y. imzası ilə çap olunub.

Bir türk yolçusu deyir ki: — "İstiqlal" 1918.28.05.1919. Cümhuriyyətimizin birillik dövr istiqlalı münasibətilə təlif edilmiş məcmuə. Bakı, 1919, s.5-də Əliyusif imzası ilə çap olunub.

Qarabağ xainlərinə — "Qurtuluş" məcmuəsi 20 nisan 1920, №2, səh.1-də Əliyusif imzası ilə çap olunub.

Qafqaz türküsi — "Qurtuluş" məc., 20 nisan 1920, №2, səh. 1-də Cəlal Sahir imzası ilə çap olunub.

Azərbaycan vətən şərqişi — "Azərbaycan" qəz., 4 şubat 1920-ci ildə Məhəmməd Ümid Gəncəli imzası ilə çap olunub.

Yürəklərə — "İstiqlal" qəz., ? şubat 1920-ci ildə Dərdli Şair imzası ilə çap olunub.

Həzin bir xatirə. İsmailiyyə. — "Azərbaycan" qəzetinin 20, 25 və 26 avqust 1919-cu il tarixli nömrəsində Seyid Hüseyn imzası ilə çap olunub.

"İsmailiyyə" — "İstiqlal" qəz., 4 fevral 1920-ci ildə Seyid Hüseyn imzası ilə çap olunub.

Azərbaycanda darülfünun — "Azərbaycan" qəz., 28 təmuz (iyul) 1919-cu ildə Şahtaxlı Məhəmməd imzası ilə çap olunub.

Cümhuriyyətimizin beynəlmiləlcə təsdiqi — "Azərbaycan" qəz., ? yanvar 1920-də Şahtaxlı Məhəmməd imzası ilə çap olunub.

Naleyi-Dərviş — "El həyatı" jurnalı 3 fevral 1918, №2, s.6-da Dərviş imzası ilə çap olunub.

Könüllü — "Azərbaycan" qəz., 7 təşrinisi-sani 1919-da "Hekayət" başlığı və Hekayənəvis imzası ilə çap olunub. Biz onu "Könüllü" adlandırmağı lazım bildik.

Reminqitunistqalar — "Azərbaycan" qəz., 6 təmuz 1919-cu ildə "Tazə" imzası ilə çap olunub.

Milli və mədəni işlərimiz. — "Azərbaycan" qəz., 15, 28, 30 təmuz, 3, 5 avqust 1919-cu ildə Yusif Vəzirov imzası ilə çap olunub.

Mühüm məsələlər. — "Azərbaycan" qəz., 1 dekabr 1918-ci ildə Hacıbəyli Üzeyir imzası ilə çap olunub.

Ordan-burdan — "Azərbaycan" qəzetində 18 noyabr 1918-ci ildə Filankəs imzası ilə çap olunub.

İçimizdəki Denikinlər — "Azərbaycan" qəz., 10 həziran (iyun) 1919-da Hacıbəyli Üzeyir imzası ilə çap olunub.

Unudulmaz faciə — "İstiqlal" qəz., 31 mart 1919-cu ildə M.Ə.Rəsulzadə imzası ilə çap olunub.

Həşəmətli bir gün. — "İstiqlal" qəz., 31 may 1919-da M.Ə.Rəsulzadə imzası ilə çap olunub.

Gözlərimiz aydın — "Azərbaycan" qəzetinin "Müstəqil Azərbaycan" adlı xüsusi nömrəsində — 14 yanvar 1920-ci ildə M.Ə. imzası ilə çap olunub.

Azərbaycanın böyük günü — "Müstəqil Azərbaycan"da 14 yanvar 1920-də Ə.Həmdi imzası ilə çap olunub.

İstiqlal bayramı — "Müstəqil Azərbaycan" 14 yanvar 1920. İmzasız çap olunub.

Rəsmi bayram — "Müstəqil Azərbaycan"da 14 yanvar 1920. İmzasız çap olunub.

KİTABIN İÇİNDƏKİLƏR

Y. Qarayev. Cümhuriyyət ədəbiyyatı	3
Kitab və onun yaranmasına dair.....	8
Dövrün tarixi-ictimai və siyasi xülasəsi	11
I Fəsil	
Pocziya.....	18
II Fəsil	
Nəsr	79
Tənqid və ədəbiyyatşünaslıq (qısa xülasə)	101

BƏDİİ NÜMUNƏLƏR

M. Hadi

Türkün nəğməsi	105
Zəfəri-nohayiyə doğru.....	106
Məmayi-kainat.....	107
Həyatı-hazirəmizin ilhamları.....	108
Mehtab-şəttə	108
Qürbət yellərdə yadı-vəton.....	109
Vaxtın səsi və həyatın sözü	115
Şühədayi-hürriyyətimizin ərvalına ithaf.....	116
Məfkureyi-aliyyəməz.....	117
Əsgərlərimizə – könüllülərimizə.....	118
Əsgərlərimizə – könüllülərimizə.....	119
İki simayi-siyasinin müharibə haqqındakı mütələləri münasibət ilə.....	123
Zərbəyə-inqilab	127
A. Səhhətın üfuli-əbədisi	129
Ümid ilə yaşayın!	130
Cəfər Cabbarzadə	
Sevdim.....	132
Azərbaycan bayrağına	133
Sevimli ölkəm.....	134
Salam	134
Dün o gözlərdə.....	135
Yaşamaq	136

Abbasğa Qayıbov (Nazir)

Miralay Cəmil Cahid bəyin mədhində.....	138
Məhəmməd Əmin oğlu Salman Mümtaz	
Öyün, millət	140
Um Gülsüm	
Turan düdüyü.....	141
Səs verəlim.....	142
Ey türk oğlu.....	143
Çəkil, dəf ol.....	144
Əsgər anasına.....	145
Yolumu bəklərdim	146
Bu yılki mayılda.....	147
Bir qız üçün.....	149
Talıbzadə Abdulla Şaiq	
Yeni ay doğarkən	150
Marş.....	151
Nəçin böylə gecikdin?.....	152
Vətənin yanlıq səsi.....	153
«Araz»dan «Turan»a	159
Əhməd Cavad	
Bismillah.....	161
Röyasını görmüşdüm.....	162
Milli bayrağıma	163
Ey əsgər.....	164
Gəlmə.....	166
Bakı deyir ki: bir yıl ovvəl.....	166
O qıza.....	167
İstanbul	168
Qalx	170
Denikin və Gəncə	171
Rövşən Əşrəf bəy.....	171
Şayiələr.....	174
Daxiliyyə naziri hözrətləri ilə müləqat	176
Ə.	
Nuru Paşa hözrətləri şərəfinə böyük bir ziyafət.....	182
Rövşən Əşrəf bəy şərəfinə ziyafət	185
Ə. Müznib	
Yuğ qılgılıcı.....	188
Yanğın	188

Davud	
Məqsədimiz	189
Əsgər şərqisi	190
Bir əsgərin xitabı	191
Azərbaycan ordusuna	191
Atalara	192
Millətımə	193
İbrahim Şakir	
Türk ordusuna	194
Mətləb oğlu Abitalıb	
Türkün dərdi	196
Ə.Bağırılı	
Yüz il idi	197
Əliyusif	
Azərbaycanlıya	198
Bayraq	198
İdcal	199
Getmə	201
Öpər, kim bilir, bəlkə bir xülya	202
S.böyə	203
Bir türk yolçusu deyir ki	204
Qarabağ xainlərinə	205
Cəlal Sahir	
Qafqas türküsü	206
Məhəmməd Ümid Gəncəli	
Azərbaycan. Vətən şərqisi	207
Dərdli Şair	
Yüroklərə	208
Seyid Hüseyin	
Həzin bir xatirə. «İsmailiyyə»	209
«İsmailiyyə»	218
Məhəmməd Ağa Şahtaxtı	
Azərbaycanda darülfünun	222
Cümhuriyyətimizin beynəlmiləlcə təsdiqi	226
Nəcəf bəy Vəzirov	
Nalçı-Dərviş	230
Hekayənəvis	
Könüllü	231

Tazə	
Reminquitunistqalar	235
Y.V.Çəmənzməinli	
Milli və mədəni işlərimiz	238
Üzeyir bəy Hacıbəyli	
Mühüm məsələlər	245
Ordan-burdan	250
İçimizdəki Denikinlər	253
M.Ə.Rəsulzadə	
Unudulmaz faciə	255
Həşəmətli bir gün	258
Gözlərimiz aydın	260
Ə.Həmdi	
Azərbaycanın böyük günü	261
İstiqlal bayramı	262
Rəsmi bayram	263
Qeydlər və şərhələr	264

380

ALXAN BAYRAM oğlu MƏMMƏDOV

**AZƏRBAYCAN DEMOKRATİK RESPUBLİKASI
DÖVRÜNDƏ ƏDƏBİYYAT**

Bakı, «Elm», 2003

Nəşriyyatın direktoru: *Şirindil Alışanlı*
Baş redaktor: *Teymur Kərimli*
Nəşriyyat redaktoru: *Fikrət Süleymanoğlu*
Korrektor: *Nərgiz Məlikova*
Kompüter tərtibçisi: *Nasir Alışanlı*
Texniki redaktor: *Tariq Ağayev*

Çapa imzalanmış: 28.11.2003.
Formatı 84x108 ¹/₃₂. Həcmi 17,25 ç.v.
Tirajı 300. Sifariş №()
Qiyməti müqavilə ilə.

«Elm» RNPM-in mətbəəsində çap olunmuşdur
(İstiqlaliyyət küç., 8).